

BRUDSTYKKER OG SENTENSER

Af Carsten Ploug Olsen

- 1) I forelskelsen ser du din egen stjerne. I kærligheden næstens.
- 2) Lysets primære kraft og mørkets sekundære spejl er som sol og skyer: Skyer kan for en tid formørke himmelen, men bag dem stråler solen ligefuldt.
- 3) Tåbe er den, der vil plukke en rose for at se den leve. Tåbe er den, der vil stoppe livets strøm, for at fastholde lykken. Tåbe er den, der river hjertet ud af brystet, for at finde kærligheden. Vis er den, der ledes af kærlighed; thi kærligheds skridt, er lykkes skridt. Vis er den, der har tålmod; thi intet mørke kan vare evigt. Vis er den, der kan skue himmelen og mærke rødderne i jorden; thi al visdom starter ved livets hellige rod, og rækker mod himles himle.
- 4) Den, der ejer tillid til det guddommelige, ejer en udtømmelig kraftkilde.
- 5) Hvi kender mennesket ikke Gud? Thi i alt, der lever på Jord, har Han skrevet sin historie: Fuglen, der langsomt kæmper sig ud af æggets mørke, frøet, der spirer i jordens mørke og bryder op og frem i lyset, fosteret, der er omgivet af livmoderens mørke, indtil det stræber ud i lyset. Og hvad mere er: Overalt ses forening af mandligt og kvindeligt: Ægget, der befrugtes af sæden, kvindeligt, der befrugtes af mandligt. Thi alt levende i naturen vidner om en kamp ud af mørke frem mod lys. Thi alt levende i naturen vidner om forening af mandligt og kvindeligt. Thi livets harmoniske mirakel beviser Guddommens og lysets sejrige magt.
- 6) Virkeligheden er større end beretningen om virkeligheden.
- 7) Kærlighed og liv er tvillinger i lysets vugge. I deres hjerter banker skønhed og visdom. I deres åsyn lyser fred og lykke. De hviler trygt på evigheds leje, thi Gud er deres Herre.
- 8) Så længe mørkets hjerte ikke er dødt, vil det samme mørkes fingre, gennem tusinde forskellige skikkelser finde vej til ens liv. Det oprindelige mørke kan piske os rundt i manegen et helt liv, uden at vi forstår dets inderste natur. En krænkelse, en løgn, et traume kan fylde et liv med skuffelser og gentagne ens fejl i tusinde skikkelser. Det eneste mørket ikke modstår, er åndens klare blik. Et blik i sandhed kan forhindre et helt livs skuffelser og fejl. Det ene fornødne er at se, at se livet og sig selv modigt i øjnene.
- 9) Hvor vi end færdes i verden, er vi omgivet af tilsyneladende ligegyldige fænomener og os uvedkommende mennesker. Fænomenerne og måske menneskene opleves af os som ligegyldige, for så vidt de ikke gør indtryk, afsætter mærker i vor bevidsthed eller psyke. I erindringen opbevares kun det, der har gjort indtryk. Erindringen er kemisk rensset for ligegyldigt støj, det, der måske udgør hovedparten af vort liv. Og derfor lever vi ofte mest intenst og meningsfuldt i erindringen. Vi oplever ofte den erindrede tid mere meningsfuld end nuet, netop fordi kun det, der har gjort indtryk, det, der for os gav mening, er tilstede i erindringen. Derfor kan selv den mest smertefulde fortid opleves mere meningsfuld, som værende mere "lykkelig" end et hvilket som helst senere nu. Fortiden er, som Proust siger, åndelig- og levendegjort i erindringen. Jo mindre støj vi oplever i nuet, jo mindre ligegyldigt, jo mere lykke. Vi kan spørge os selv: Hvorfor er livet mig så ligegyldigt, hvorfor skal jeg lide under meningsløshedens forbandelse? Men nedenunder al støj rinder der altid en guldåre, der blot venter på at vi med lidelsen som hakke, skal få os arbejdet derned, hvor følelse, liv og lykke bor. Ja, vi kan være sikre på, at jo større ulykke vi må arbejde os igennem, jo større vil lykken være bagefter. Derfor taler man også om glæden, der bliver større på baggrund af sorgen. Eller om skyggen, der fremhæver harmonien i et maleri. Thi det reneste guld ligger gemt under de største bjerge.
- 10) Livet. Altet. En organisme. Hinsides al menneskelig tanke et uendeligt dyb, hvorfra alt liv stiger. Når vi prøver at nå dette dyb, at fatte tanken bag tanken, selve tankens uendelige dyb, der flyder som en lys flod over vore oplyste, bevidste tankepunkter og tankebilleder, det liv som er os, og os bevidst, når vi prøver at trænge ind til tankens og livets egentlige grund eller strøm, får vi, jeg, ligesom en let krampe i tanken: Dette er for dybt. Intet sprog kan for os gennemtrænge tankens og livets dybeste zone af hellig urørlighed. Vi står overfor, vil altid stå overfor et uendeligt dyb, på hvilket vi kun er lette krusninger. Dette dyb er alting. Vor tanke kan ikke omslutte det. Dette dyb er Gud: Det uendelige lys.
- 11) Når vi hører en løgn, og tror den, er det som en hvidglødende sten, der sænkes i et kar med vand: Vandet vil bruse og syde, og vi får aldrig ro. Altid er der blevet kastet hvidglødende stene i menneskenes kar. Når vi hører en sandhed, og tror den, er det som en blomst, der lukker sig om sin støvdrager om aftenen: Blomsten går til ro, og intet er mere naturligt. Alt for sjældent tror menneskene sandheden. Vi higer efter det usædvanlige, det sjældne, det

ekstraordinære, vi higer efter noget, der kan sætte vor ånd i brand, rusen, døden, vi higer efter at være alene med sandheden, og bliver derfor fælles om løggen. Vi deler os op i udvalgte og ikke-udvalgte, vi deler os op i indviede og uindviede, uden at forstå, at den tanke røver vor sjæl. Løggen kræver ofre, sandheden er for alle.

12) Vi mennesker lever af og til ligesom forsinket i forhold til virkeligheden. En smerte, der pludselig stiger op fra vor sjæls undergrund, og formørker hele vor himmel, en begivenhed, der helt og aldeles overvælder os, en drøm, som vi først forstår år efter at have drømt den. Det, der griber os, er større end os, og det er samtidig det, der, måske netop derfor, får os til at vokse. Vi lever i en virkelighed, som vi ikke kan forudse begivenhederne i, endsige gribe ind, når livet i sine skjulte sprækker og huller har sået, næret og modnet vore lidelser til høst. Vi sår ikke altid det vi tror, og høster åh så ofte med smerte. Livet er større end os. Virkeligheden er større end os. Livet og virkeligheden er større end vi kan forstå. At leve er at lære begrænsning. Kun derved kan vi vokse.

13) Hvis det ikke var for det faktum, at vi mennesker er tilbøjelige til, ved en art ufuldkommen åndens matematik, at lade såvel fortid som fremtid farve i nuets nuance, findes der øjeblikke af en sådan skønhed, at de kan opveje et helt livs lidelser og sorger. Men hvem husker disse øjeblikke i smertens bitre nat? Dog, vi lærer vel efterhånden også ædruelighed i vor smerte. En ædruelig holdning til smerten, hvor vi ikke straks anklager Gud og alverden, hvor vi ikke straks tænker: Sådan er det altid! kunne munde ud i følgende visdom: Vore lidelser er dog begrænsede, kun kærligheden er ubegrænset! Hvis vi ikke alle inderst inde også mente dette, ville vi slet ikke leve.

14) Sand kærlighed er befriet for alle ønsker. Den, der elsker i sandhed, ønsker ikke at modtage noget, men giver alt, lyser varmt, stille, velsignet på den elskede. Sand kærlighed begærer intet; den ved sig gengældt i samme øjeblik den opstår, modsat begærets flygtige, brændende storme. Det man begærer, vil man aldrig få; det man elsker, har man i samme øjeblik kærligheden er født. Eller som Halfdan Rasmussen siger så vist: "Det du ikke begærer, vil trygt komme til dig."

15) Hvad gør mennesker ensomme? Hvad dræber menneskene mere end ensomhed? Det er de kroge, vi kaster ud i menneskehavet, med råddent kød som madding, det er de skarpe, skarpe, blanke kroge vi ønsker at fange andre med, der gør os ensomme, der dræber os, der gør livet uudholdeligt, for os selv og for andre. En ønsker at blive elsket, men han narrer sig selv. En ønsker penge og magt, men han narrer sig selv. En ønsker skønne kvinder, men han narrer sig selv. En ønsker at blive beundret, men han narrer sig selv. Åh, disse kroge, vi ønsker at fange hinanden med, disse kroge, på hvis skarpe spids råddenskab sidder! Åh, disse kroge vi hugger i hinanden! Åh, denne dårskab, som vi narrer os selv med, hvor længe skal vi tåle den, hvor længe skal vi lide? Alle kaster kroge i menneskehavet, få eller mange, alle narrer sig selv, også jeg, med begærets tusindhovede slangekroge, slangemadding! Krogen starter i os selv, peger i en bue udad, men derefter ind mod os selv igen, og på spidsen, den skarpe, skarpe spids, der skinner flimrende under mørkets sol, står følgende anklage: Du er alene! Alt det vi ønsker for os selv, gør os ensomme. Alt det vi ønsker for os selv, dræber os, dræner livet for enhver mening. Den, der vil fange mennesker, fanger ensomhed. Åh, uendelige dårskab, hvor længe skal vi tåle den, hvor længe skal vi lide?

16) Mig bekendt opstiller alle religioner et menneskeideal, som enten angår menneskets tro eller levevis eller indstilling eller alle tre dele, samtidig med at de hver især hævder, at virkeliggørelsen af dette ideal er betingelsen for frelse i hvilken form, eller under hvilket navn den end optræder. Hvor tåbelige vi er! Hvor vi flygter fra os selv i jag efter spøgelse og vind! Og hvor vi dog lider under religionernes elendighed! Vi er på en uendelig rejse, og vi har tid nok. Enhver er perfekt lige i dette øjeblik, præcis i dette øjeblik; som udgangspunkt for videre søgen og udvikling. Enhver er altid perfekt, i al vor uperfekthed. Vi er børn. Vi er ikke fuldkomne som Gud. Og dog er vi fuldkomne, altid, i al vor ufuldkommenhed. Vi har lov til at være begrænsede, for vier begrænsede, er skabt begrænsede. Vi er hvad vi er. Altid. Og det er også godt nok. Som udgangspunkt for noget endnu bedre. Søgen efter det perfekte, er jag efter vind, er forfængelighed. Selve ønsket røber vor uperfekthed, vor ufuldkommenhed.

Søgen efter det perfekte menneske, æder vore sjæle. Og så er det dog altid for hånden: Den ukendte på gaden, partneren, moderen, barnet. I al vor uperfekthed. Fri os dog for disse menneskefiskere, der lover os alt, og lader os betale med vor sjæl. Ingen religion er bedre end en anden. De er alle lige elendige. De er historien om alle tiders grådighed, magtbegær, pragtsyge, forfængelighed, had, løgne omend de i deres oprindelse er ægte eller delvis ægte.

17) Som vægten af en mægtig forbandelse ligger mørket og dermed begæret om Jorden. Som et mørkelåg over, hvad der er menneskeligt muligt ligger begærets tusindhovede drage over kloden. Den, der siger, eller tror sig fri for begær, i dets utallige skikkelser, bedrager sig selv. Men det gælder om, først at forestille sig, siden forsøge at virkeliggøre, så vidt det er muligt, et menneskeideal, hvor alt lyser ud af os, hvor kun lyset, kærligheden strømmer fra os, ud mod vore medmennesker. Som forbillede for vort ideal for os selv, kan vi fx tage den højeste af os børn, den, der i kærlighed og visdom er nået længst, den ældste af de Yngste, af os mennesker kaldet Kristus. Kristus udstråler således lys og kun lys, kærlighed og visdom. Men vi må forstå, at idealbilledet af os selv ikke kan virkeliggøres totalt her på Jorden; det totalt lysstærke, totalt lysende, perfekte menneske kan ikke realiseres i vor

verden. Dertil ligger mørket for tungt om kloden, og vil altid gøre det, så længe som der er mennesker her. Vi må forsøge at elske så rent, inderligt og sandt, som vi kan, og dog vide, at det ikke kan blive fuldkomment i vor verden. Men det er der heller ingen, der kræver, heller ikke Gud. Vi må tilnærme vor ånd til en kurve, der nærmer sig det perfekte, uden at blive perfekt. Vi skal elske hinanden, vi skal lyse for hinanden, så meget, som det overhovedet er menneskeligt muligt! Det, der er perfekt i tanken, i idealet, er måske ikke virkeliggjort perfekt i vor verden, men kan blive det i den næste! Som udgangspunkt for den evige lysudvikling, det evige liv.

18) Jo renere vort guddommelige ideal er, jo renere vort Guds billede er, jo mere ophøjet og skønt vort billede af Gud er, jo mere tillid vil vi have til Gudfader. Men hvor skønt menneskers guddommelige ideal end kan blive, vil det altid kun være en svag afglans af sit virkelige forbillede. Kun gennem den altgennemsyrende kærligheds- og skønhedshengivelse kan vi tilnærmelsesvis opnå en vis forståelse af Gudfader, Herren den Almægtige. Jo renere Guds billede, jo mere tillid, og med den øgede tillid og genkendelse vil mere og mere lys og kraft tilflyde mennesket gennem og i bønnen til alkraftens, allysets Herre og Udspring, Gudfader den Almægtige, Han, der ene formår at høre og bønnehøre al inderlig bøn. Thi som Kristus siger i sin tale til menneskene i "Vandrer mod Lyset!": "...i bønnen mødes I med vor Fader!" Ja, sandelig, vi, der længes efter Gud, skal erindre: Gudfader er altid kun en bøn væk fra os!

19) Hvor megen skade har ikke ideen om fortabelsen, i dens talrige skikkelser, forvoldt blandt menneskene! Det, der på ydersiden ligner en guddommelig anordning, har alle dage været brugt af magtgale og skrupelløse præster og skriftkloge i de forskellige trossamfund til magtmiddel overfor de ulydige, og som værn mod uddybning af sandheden, mod fornyelse. Dogmer, doktriner i religiøs regi har alle dage tjent dette formål. Og det har, i sandhed, intet med virkeligheden at gøre. Gud Herren er så stor, at Han/Hun ikke ser på vores tro, ikke kræver at vi skal tro noget bestemt, eller tro overhovedet. Gud Herrens kærlighed er ubetinget, uendelig og omfatter alle, der lever, har levet eller vil leve. Ingen er fortabte, thi Gud Herren den Almægtige elsker alle! Fra himles himle strømmer det uendelige lys fra Ham/Hende mod ethvert af Hans/Hendes børn. Ingen kan nogensinde tænkes at falde uden for Gudfaders kærligheds rækkevidde. Her taler jeg i Guds Navn. Så bort med alle dogmer, bort med alle troskrav. I, der forfægter dem, gør, i sandhed, den Gud, I påstår at tjene, mindre end Han/Hun er.

20) Målet for sand åndelig stræben, åndelig vækst bør være stedse dybere og stærkere kærlighed. At administrere sin indsigt med kærlighed er visdom.

21) Husk: Når rødderne får fat, springer træet i blomst!

22) Den båd du sætter i vandet med kærlig hånd, vil komme sikkert tilbage, lastet til randen med guld og ædelstene! Men den båd du sætter i Hadets Hav, vil forlise i stormen, og du skal selv bjærge den igen!

23) Kærlighed er hverken selvforgudelse eller selvudslettelse. Ethvert menneske bør og har grund til at tro på sig selv, uden at falde i disse malstrømme. At vandre præcis mellem dem, at stå roligt i det kraftpunkt hvor kærligheden strømmer imod os, og hvor visheden om vor guddommelige oprindelse hviler "i baghovedet" som et urokkeligt grundlag for sund selvtilid, er at vandre igennem det nåleøje, det ene tankepunkt, hvorigennem al kærlighed strømmer.

24) Bevidstheden om at øget viden og handlekraft, og øget samarbejde mellem viden og handlekraft, tanke og vilje, gør én i stand til at sætte stedse mere magt bag sin kærlighed, bør være den etiske begrundelse for overhovedet at søge åndelig vækst. Og her bør man huske, at kærlighedens magt ikke, som Peter Kjærulff siger et sted, består i dens sprængkraft men i dens selvfølgelighed. Jeg tror, at dette, den evigt øgede kærlighedskraft og -magt, også er Guds begrundelse for ikke at have sat nogen øvre grænse for vi børns udviklingsmuligheder (uden at vi dog nogensinde når op til Guds eller Guds Tjeneres standpunkt). Med et i al evighed øget tanke- og viljeliv, vil også vor kærlighed, vor kærligheds magt og med dét vor lykke, øges i omfang og styrke. I al evighed.

25) I en vis forstand kan man sige, at al åndelig vækst, al vækst i tanke- og viljelivet dels er en indad- dels en udadgående proces, hvor tanken stedse søger *indad* mod meningens og sammenhængens altfavnende centrum, Gud, og hvor viljen søger at omsætte den øgede erkendelse i udadrettet handling. Vi er alle på forskellige trin i denne dels indad- dels udadgående proces, vi afspejler alle mere eller mindre klart Guds egen højhed, visdom og kærlighed. Sandhed skaber glæde og fred i sindet. Løgn skaber lidelse og splittelse i sindet. Derfor må det være en opgave for dem, der i indsigt er nået langt, at forsøge at delagtiggøre dem, der ikke er nået så langt, i sandhedens skønhed, glæde og fred.

26) Selvtillid er ikke afhængig af ens store eller små gerninger eller fortjenester. Selv det største menneske kan lide af mindreværd. Selvtillid er afhængig af ens *accept* af den, man til enhver tid er.

27) Den er rigest, der ejer kærlighed!

28) Man bliver ikke nødvendigvis vis af at studere visdom. Det bedste udgangspunkt for visdom er det åbne møde med livet og livets kræfter.

- 29) Det er så nemt, men lidet konstruktivt, at pege fingre ad mennesket og verden. Opdager man en ufuldkommenhed, en latterlighed, en urimelighed, en ondskabsfuldhed, peger vi fingre ad den, og siger: Se! idet vi enten ler hånligt, eller forbander mørket, griber til våben for at lave verden om, eller deraf udleder et bevis for verdens og menneskenes notoriske slethed. Meget vanskeligere er det at identificere guldet i og blandt mennesker og i verden. Den, der håner, forbander, vækker til strid, er pessimistisk på andres eller verdens vegne, har dér fundet en ufuldkommenhed hos sig selv. Thi det du hader, rummer du selv. Det du hader, er et mål for din egen ufuldkommenhed. Dit had, din vrede, ja, din indignation gør det, du hader værre end det var i forvejen. Ingen handling bør øves ud fra had, vrede eller indignation. Ser du en ufuldkommenhed, et menneske man har gjort uret, en ondskab, så er det kun de handlinger som udspringer af din sorgfulde kærlighed, der virkelig har værdi. Thi vreden og hadet drager os kun nedad. Verden strides og kriges og er ved at gå til i had, fordi vi ikke forstår dette.
- 30) De eneste våben menneskene burde råde over er kniv og gaffel.
- 31) Stol trygt på livsprocessens helende kræfter!
- 32) Eftersom de centrale, kristne dogmer, forsoningsdogmet, treenhedsdogmet, dåbsdogmet, dogmet om frelse ved tro osv er udtænkt og indgivet menneskene af Ardor, Satan, for at bringe forvirring og splittelse og afstand til Gud, og eftersom specielt forsoningsdogmet, kristendommens fundament, er udtryk for den ældgamle, menneskelige tilbøjelighed til at blande kærlighed og død sammen, en sammenblanding, som gennem tiderne har trukket et tragisk spor af død og lidelse gennem den jordiske verden, finder jeg det naturligt *at ynke de kristne*.
- 33) Mennesket skal vokse indadtil, for at kunne yde mere udadtil.
- 34) Mange er de bedrag mennesket udsættes for gennem livet. Og mange er de bedrag, vi selv udsætter os for, selvbedragene. Dog, ethvert menneske rummer en inderste kerne af sandhed og lys som ikke lader sig bedrage. Dette punkt er hjertets dybeste grund, sjælens vinger, hvormed vi svinger os op mod himles evige himle, mod altets evige højder, dette er sjælens hellige grund og inderste mening.
- 35) Lyt: En dreng og en pige fødtes til Jorden i hver sin ende af verden. Langsomt voksede de op, langsomt påbegyndte de deres vandring gennem livet. I de spæde år var de nærmest ubevidste om sig selv, levede fra hånden og til munden, men gradvist begyndte de at føle sig selv og den andens nærvær trods deres adskillelse. Da de kom til skelsår og alder viste der sig med ét en stjerne på himlen en aften; stjernen smilte og blinkede ned til dem begge, og den syntes at forjætte et stort lys med sin tavse skønhed. Drengen og pigen, der nu var blevet voksne, forstod, og de tænkte hver for sig: Ser du også dét? Ser du lyset? Gennem skove og over marker, gennem slugter, dale og over bjerge, gennem strømmende vande, gennem ørkner af is og sand vandrede de, idet de stærkere og stærkere følte den andens nærvær. Da, en nat hvor månen dvælede i zenith, idet den badede Jorden i sin kølige skønhed, og Solen drømte under horisontens mørke bue, mødtes de og forenedes i elskende favntag. I den klare nattelufts mørke æter klingede en lille krystalklokke med et på en gang muntert og højtideligt slag. Og over kloden sænkede sig en endeløs fred. Således skal mandligt og kvindeligt i ethvert menneske forenes!
- 36) Menneskehjerte, slå adagio, slå sagte og rent. Lyt til åndens sonate, lyt til hjertets sagte slag. Thi alt forenes, alt åbenbares, som kan åbenbares, intet skal du savne, alt skal du få, alt har du fået. Menneskehjerte, slå sagte, slå rent.
- 37) Kun den selvstændige erkendelse har åndelig betydning for os. Ingen anden kan gøre arbejdet for os. Men stille, umærkeligt ledes vi af livet og forsynet hen i livsomstændigheder, eller til visdom formuleret af andre, som vi netop var på nippet til selv at forstå. Gennem aha-oplevelser, den magiske proces, hvor ånden med ét begriber noget som en selvfølgelighed, vinder vi det, som Goethe sagde "verden ikke kan fratage mig (os) med ild og sværd". Det vi i sandhed ved, ved vi som en selvfølgelighed. Sandheden er enkel for os. Og sandheden bringer os fred.
- 38) Aggression dækker altid over svaghed. Og hvor er dette mere tydeligt end i det almindelige samvær mellem mennesker?! Vi kræver, under udtalt trussel om tilintetgørelse, vore indre svagheder, vor forurettelse, vort had, bekræftet og godkendt som retfærdighed, netop hvor det er mest uretfærdigt. Jo svagere man er, jo mere aggressiv. Sand styrke leder til fred og fredskærlighed, fred, mellem mennesker og nationer, kræver den største, åndelige styrke.
- 39) At være menneske rummer altid en eller anden grad af selvopgivelse. Det er meget svært, om ikke umuligt, at tage det fulde ansvar for sig selv, i alle livets forhold. Som den forelskede, der lægger hele sin lykke over på den elskede. Det kender alle til. Og derfor, fordi vi ikke tager det fulde ansvar for os selv, men lægger en del af eller hele vort ansvar over på andre, svæver menneskene rundt i uklare grænser mellem, hvad der er mit, og hvad der er dit. At være menneske er samtidig langsomt, gradvist at lære denne forskel, at tage ansvar, at være menneske er en gradvis tilbageerobring af os selv, os selv, som mørket gør, at vi mister.
- 40) Kunstneren søger og udtrykker, måske mere præcist end filosofen, der ofte farer vild i den uigennemtrængelige uendelighed, der ligger hinsides tankens rækkevidde, under de lag, eller nede i de lag, der kun kan genspejles men ikke begribes; kunstneren søger og udtrykker *kernen i alt*. Og derfor er kunstnerens, den virkelige kunstners, værk

bestandig gennemstrålet, gennemstrømmet, gennemlyst af livet selv.

41) Jo bedre man kender sig selv, jo bedre har man mulighed for at kende andre. For at modvirke ensomhedsfølelsen, den ensomhed, som opstår ved fremmedhed over for sig selv og andre, må man derfor først og fremmest trænge ind i sin egen personlighed, trænge ind og ned i de lag og dybder, hvor sandhed og liv bor. Til at lære sig selv at kende har vi først og fremmest *drømmen*. I drømme er vi i direkte kontakt med lag i vor personlighed, der virkelig har overblik over os selv og verden. Dernæst har vi vort dagsbevidste erkendelsesmæssige søgelys, der bla bør søge at bearbejde drømmene til dagsbevidst erkendelse. Vejen ud af ensomhed går altså over erkendelse af sin egen personlighed, hvorved vi får større "livsrum", et større rum at "ånde" i.

42) Våbenmagt er afmagt!

43) Din sjæl er lig en blomst i natten. Der står den så ene, i sørgende ensomhed. Men når sjæleblomsten har fået ensomhed nok, vil den tøvende, prøvende åbne sine blade på klem. En lille lysstråle fra den første morgenrødme titter ind til dens mørke gem. Så åbner den sig af længsel end mere, og lyset, dagen tager til, alt i kraft af blomstens vilje til at se livet, se dagen, alt i kraft af dens tillid til lyset. Langsomt, under smerter, folder den sine blade ud, og lyset tiltager bestandig. Når blomsten har åbnet sig helt, vil den stå under den milde, flammende middagssol, og inddrikke selve livet, lyset. Thi når sjælen, hjertet åbner sig, skal Gud vide at smykke det med sin Faderånd; thi når hjertet åbner sig mod kærligheden, ser det til sidst al kærligheds udspring og centrum, Gudfader den Almægtige. Så åbn da kun dit hjertes dyb mod dagen. Føl velsignelsen strømme dig imøde fra livets, kærlighedens centrum, og lad en dråbe falde fra det fyldte bæger, en glædeståre, der siger den Almægtige: Tak for livet!

44) Ondskaben i det udvortes lever af ondskaben i det indvortes. Et menneske, et samfund, et folk eller et land i total balance med sig selv, vil aldrig kunne rammes af nogen form for ondskab. Ondskaben lever af vore egne indre svagheder. Tyranner, folkeforførere, mordere, kriminelle, volds mænd lever af disse svagheder. Det hjælper ikke at forsøge at bekæmpe ondskaben udadtil, hvis ikke man også bekæmper den, eliminerer den indadtil, gør op med ondskaben i sig selv. At søge ondskaben hos andre er dels at lægge ansvaret fra sig, dels fjerner det fokus fra det, der virkelig ville hjælpe og afhjælpe ondskaben og ufreden i verden: Den enkeltes selvopgør. Hader du djævelen, så søg ham først i dit eget hjerte. Vejen til fred for den enkelte og for verden går over selvopgøret, hvor den enkelte reformerer sit inderste i overensstemmelse med det ædleste man rummer, i overensstemmelse med sin samvittighed.

45) Den hurtigste vej til Gud er at give sig ind under Hans ledelse.

46) Alle religioner og alle deres mange forgreninger gør Gud for lille. Søg Gud direkte, uden om alle dogmer og al angst, søg Ham i bøn, i dit hjerte, eller hvordan du synes, det er bedst, søg Ham i kærlighed og tillid - og du vil finde Ham, finde hvile i Hans favn.

47) Det smukkeste, der findes, er Guds Tanke og Vilje. Der findes en oplevelse, som måske er det smukkeste mennesket kan opleve: At møde Guds Tanke eller Vilje. Mennesketankens momentvise møde med den guddommelige Tanke er lig en uendelig fredfyldt kærlighedsomfavelse af Hans væsen, hvor Hans væsen samtidig omslutter menneskets inderste væsen i uendelig kærlighed og skønhed og fred. Menneskeviljens momentsvise møde med den guddommelige Vilje får alt mørke til at vige. Lig et flammesværd lyner da lysets ild! Man kan møde Guds Tanke eller Vilje konkret eller i ånden. Langsomt, uden tvang, puffer Gud mennesket ind på sine mangfoldige, skønne lykkeveje. Menneske! Længes du efter kærlighed, søger du lykke, skal du vide, at der er én, der elsker dig uendeligt, hele tiden, skal du vide, at for enden af din vandring, når du hviler trygt hos Gud, ligger den uendelige lykke!

48) Åndens møde med mørket er det, der skaber bund i skønheden. Ligeså forfærdeligt rædselsfuldt mørket er, lige så skønt er lyset. Ved at overvinde mørket, vinder menneskeånden den åndelige skønhed. Lidelsen har mening; det er den, der skaber åndens guldramme.

49) Jo større sandhed, jo enklere er den. Jo større kærlighed, jo enklere er den. Jo større visdom, jo enklere er den. Den største sandhed, kærlighed og visdom er enkel.

50) Ingen smerte kan vare evigt, og din smerte idag er et mål for din lykke imorgen.

51) *Ingen* sag er så retfærdig, at den kan retfærdiggøre tabet af blot *ét menneskeliv!*

52) Den, der dræber af kærlighed, dræber kærligheden. Kærlighedsdrab, det være sig abort, euthanasi, terapeutisk kloning af befrugtede æg eller lignende er vederstyggeligheder, som *aldrig* bør udøves af nogensomhelst!

53) Den største kærlighed fødes af den største smerte. Livet er en stadig fødsel under smerte. Smerten er det, der giver os form. Født af lys, støbt under mørkets uendelige smertepres, vinder vi den største visdom.

54) Den kærlighed er ikke stor nok, der ikke kan tilgive!

55) Der er altid et argument for at elske!

56) Ingen lidelse eller smerte kan vare evigt. Kun kærligheden er evig!

57) Når mørket vinder indpas i vort sind, begærer vi lyset. Når lyset vinder indpas i os, elsker vi lyset.

58) A propos vold: Der skal ikke ret meget snavs til for at forurene en gryde med suppe. Verden brænder, når hjerterne fryser.

59) Kun når vi forstår, at kærlighed ikke er det vi drømmer om at modtage, men det vi rent faktisk selv giver, kan kærligheden leve. At elske er først at give, dernæst at modtage. Menneskets største rædsel er at se kærligheden dø. Derfor åbner vi os sjældent. Men hvis vi virkelig åbner os, hvis vi virkelig elsker, uden at vores kærlighed bliver til krav og drømme om selv at modtage himlen, så dør kærligheden ikke. Forelskelse kan blive til resignation eller endog had - det kan sand kærlighed ikke. Resignationen eller hadet opstår, når vores krav eller drømme ikke bliver indfriet af den, vi tror, vi elsker, men som vi kun er forelsket i, og som vi ønsker at modtage alt fra. I virkeligheden er det forelskelsen vi ængstes for, ikke kærligheden. At blive forelsket er naturligt, men det er at lægge sit hjerte åbent frem for gribbene. Alverden bliver da vor dommer. Kærligheden er først dét vi selv giver uden krav om modydelse. Forelskelse er afhængig af andre og skuffes derfor ofte. Kærligheden afhænger kun af dig selv, det, der fødes i dit eget hjertes dyb, det du selv ønsker at give - og derfor er den usårlig.

60) Jeg vandrer under Solen, og fortæller menneskene om lyset og livet. Men i min egen sjæl bor en træthed så enorm, at jeg af og til tvivler på lysets værdi. En somme tider skrigende trang til at blive befriet for tankernes og livets byrde. En følelse af at være helt helt alene med et indre punkt af ensomhed og manglende fylde, som skriger på berøring og virkelig fylde, men som sjældent eller aldrig bliver berørt og sjældent eller aldrig mættet. Og så hengiver man sig til alle mulige tåbelige, desperate ideer, følger med i endeløse debatter i avisen, begraver sig i arbejde, man påstår over for sig selv at have en identitet, knyttet til bolcher, der smager af sukker men er lavet af pis. Jeg forsøger at fortælle andre om Den store Fred, men tvivler ofte selv på den. Hvem vil så tro mig?

61) I min ånds centrum står en skål i en hal. Den er tom. Kun jeg selv kan fylde den. Men den kan kun fyldes fra en kilde, jeg endnu ikke ved hvor er. Stille, stille skal skålen lyse, når jeg finder kilden. Stille stille skal den lyse.

62) En præcis metafor for mørkets tanke- og adfærdsmønstre, man ser det for individer og for samfund og for hele menneskeheden, er et spindelvæv. Hvis man ikke ser det eller dem, falder man i dem, og filtrer sig mere og mere ind i dem, jo mere man forsøger at undslippe. Og nettenes styrke og usynlighed vokser for hver handling, man udfører i overensstemmelse med nettets splittende natur. At rense sig for mørke er ikke at flygte fra det, men at se det i øjnene; langsomt, skridt for skridt, som individ, samfund eller menneskehed, at se de tråde, der har fanget én, og at frigøre sig for dem, at se, hvor "edderkoppen" sidder, og sige dens navn.

63) For at finde en kildes udspring må man gå mod strømmen.

64) Om de gode og de onde

Der findes ikke gode og onde mennesker. Der findes kun gode. Men der findes gode og onde handlinger. Intet menneske er i bund og grund og for evigt ondt. Hvert menneske er i bund og grund og for evigt godt. For vi er alle Guds børn. Tanken om "de gode" og "de onde" er vel den tanke, der alle dage mest har været brugt til at "legitimere" mord og krig. Gennem denne tanke har man forsøgt at legitimere sit had og sine hadefulde, onde gerninger. At påberåbe sig at være en af "de gode" modsat "de onde" og føre krig eller myrde ud fra denne tanke, er absurd, alene fordi ens handling da, krigen eller mordet, automatisk fører en over på "de ondes" side, hvis man endelig skal forsøge at bruge denne i øvrigt ubrugelige sondring objektivt. Mord og krig er altid ondt. Det er mørket, der får os til at vende os mod hinanden og bekriige eller myrde eller hade hinanden. Kampen burde derfor ikke stå mellem os, men mellem os og mørket. Vi burde stå sammen i kampen mod mørket, ikke mod hinanden. Idet vi rækker vore hænder ned i mørkets pøl, fyldes vore hænder med våben i stedet for kærtegn. Idet vi identificerer et menneske med ondskaben, skabes den fatale splittelse i vort sind, der får os til at tro, at mord og krig kan være godt. Idet vi fører krig i "det godes" navn, forvrænger vi vor egen egentlige, inderste godhed til et udslag af ondskab og mørke. Vi bliver ikke "onde", men vore handlinger er da onde. Fordi et menneske øver ondt mod os, har vi ikke derfor lov til at tage hævn, ud fra en tanke om, at vedkommende er "ond". Gør vi det, starter vi voldsspiralen. Voldslogikken bygger i sin inderste grund på tanken om "de gode" og "de onde". Kun ved at insistere på menneskets grundlæggende godhed, det gode i enhver, kan vi undgå de gudsbespottelige kampe og krige mellem os indbyrdes. Gudsbespottende fordi de altid føres i Hans eller "det godes" navn.

65) Menneskets farligste drøm er drømmen om alvidenhed og almægtighed, som det nu søger gennem videnskab og teknologi. Så længe denne drøm har tag i mennesket, kan kloden bringes i fare.

66) Det man begærer, mister man i samme grad, som man begærer det. Det man elsker, får man i samme grad som man elsker det.

67) Ejer mennesket da kun drømme? Er der intet, der er virkeligt? Som brændende vacua falder vi gennem verden, drejer om os selv og forbander den, der tager drømmen fra os. Vi drømmer om penge og magt, drømmer om kvinder og mænd, og fortvivler i tomhed, når drømmen bliver virkeligt, og viser os et andet ansigt end det, vi længes så

bittert efter. Da sammenligner vi sorgfuldt virkeligheden med vort inderste billede...og haster videre. Er alt da tomhed? Nej! Hvert menneske rummer et punkt, som er virkeligt, som ikke lader sig bedrage. Når to sådanne punkter når hinanden, opstår det vi kalder kærlighed. Intet andet er virkeligt, alt andet er illusion!

68) Lysets kerne er livet. Dets essens er kærligheden. Mørkets kerne er døden. Dets essens er hadet.

69) Mennesket skal følge sin samvittighed på sin vej mod lyset, men det har sin frie vilje til at lade være, til at gå mørkets veje. Den åndelige ligevægtslov sørger dog for, at de fald vi evt oplever som individer, når vi går mørkets veje, til sidst bliver opvejet. For hvert fald en genrejsning. Vore fald og dermed vore mørkeoplevelser bidrager til den skygge, der i evighedslivet vil fremhæve dettes skønhed, lykke og fred. Jo mørkere baggrunden er for den vundne sejer, jo mere harmonisk vil den sejrende personlighed blive som der står i "Spørgsmål og Svar II". Da alle fald således, ifølge den åndelige ligevægtslov (en konsekvens af Guds love), bliver opvejet i sidste ende er det at gå mørkets veje ikke totalt katastrofalt, men dog meningsløse omveje til saligheden, til den åndernes herlighed der dog bliver som Gud har tænkt det. Netop som konsekvens af den åndelige ligevægtslov. Denne tanke, at alle fald dog bliver opvejet i sidste ende, så forholdet mellem lys og skygge, åndernes herlighed i evighedslivet, bliver den samme (vi bliver alle lige, også de Ældste), kan være et udgangspunkt for at elske alle vore mange brødre og søstre, selv om de måske går mørkets veje.

70) Hvad kan bringe én frelst gennem passet mellem selvovervurderingens, selvforhudelses, forfængelighedens og selvundervurderingens, selvudslettelsens og selvhadets Skylla og Karibdis andet end sand ydmyghed uden selvudslettelse og selvtillid uden selvsikkerhed? Kommer man gennem hér vil trangene til at dømme andre og dermed os selv svinde, dommen vil miste sin brod i os. Thi i enhver dom ligger en hård kerne af had, enten af had til andre eller én selv, og de næres af selvoverdurduringen eller selvundervurderingen. Der findes ingen retfærdige argumenter for had. Sejlene præcis mellem Skylla og Karibdis uden at lade sig indfange i nogen af dem kan en dyb kærlighed til Jorden da bundfældes i vort sind, dette sted, som vi måske før ikke mente bar lykkens mulighed i sig. Selve livets glæde, hinsides alt mørke, ligger præcis mellem disse to malstrømme.

71) Vi mennesker søger højt og lavt efter lykken. Vi søger penge, magt, kærlighed, sex, status osv. Men vi søger som regel udad, væk fra os selv, søger den andre steder end der hvor vi er, uden at forstå, at lykkens kilde udspringer i os selv - i vor evne til at elske, i vort eget hjerte.

72) Djævelen er et ingenting, som kan tage form af vore værste mareridt.

73) Den splittelse, det had, den vold og alle verdens krige, som vi ser i disse tider skyldes at menneskene ikke kender deres egentlige fjende. Alle tror det er naboen, indvandrerne, socialisterne, araberne eller jøderne og USA, der er fjenden. Vi narres til at tro, at vi ved vold, ved at slå bestemte mennesker ihjel, tjener en retfærdig sag eller os selv. Intet er mere forkert. For skjult for alle har den virkelige fjende sneget sig ind i os selv, og gør det igen og igen, dagligt, hele tiden, så længe vi lytter til fjendens lokkende, dårende stemme: Mørket. Hadet. Fjenden er aldrig næsten. Fjenden er mørket i os selv. Hvis alle mennesker vidste dette, ville vi stå sammen i den fælles kamp mod mørket, mod hadet, mod volden. Vi ville hæge om kærligheden mellem os, den kærlighed, der bliver større og større, dybere og dybere, efterhånden som vi forstår, at vi vitterligt har én fælles fjende, som er i os alle: Mørket. Vi ville skabe den forenede verden under Guds, kærlighedens, øverste ledelse, og lade den splittelsens, hadets og voldens verden, vi kender i dag, bag os, som noget os uværdigt.

74) Der er ikke noget System, ikke socialisme, ikke liberalisme, ikke jødedom, kristendom eller islam, ikke buddhisme eller "Vandrer mod Lyset!", der i sig selv kan frelse verden eller blot ét menneske. Det eneste, der kan bringe det enkelte menneske og verden, menneskeheden frem mod Gud er det hjertets selvopgør, den hjertets renhed, som samvittigheden bestandig maner til, den alvor hvormed hver enkelt søger at udrense mørket af sit sind og sin sjæl, den kærlighed man lever med til daglig og i praksis, tankerne, følelserne og frem for alt gerningerne, som åbenbarer hjertets renhed eller hårdhed. Ofte lever kærligheden dårligt, når Systemet og ikke næsten kommer på førstepladsen i tankerne, følelserne og gerningerne.

75) At ville udrydde det onde i verden med våben og vold er lige så dumt og præcis det samme som i ramme alvor at ville slukke et bål med benzin. Det eneste effektive våben mod ondskaben er individets *sorg* over det onde i sig selv og i verden. "Lad den, der er ren, kaste den første sten!" som mesteren sagde. -Men hvordan beskytter vi os så mod andres ondskab? spørger man, og griber alligevel trods utallige lignende katastrofale forsøg til benzinspenden. Det enkle svar er: Tillid til Gud. Den eller det folk der ved sig i Guds varetægt, kan ingen nok så onde anslag ramme. Derfor kunne man udvide Jesu ord til: Lad det folk, der er rent, kaste den første sten! vel vidende at rene mennesker eller folk ikke kaster med sten.

76) Smerten er det, der trykker dig i form, som kul der bliver til diamant under bjergene. Gammel smerte er en klangbund for, hvad der er sandt, som lys, der brydes i tårer og viser alle farver.

77) Når man har erkendt at Gud findes, erkender man også snart, at der ingen argumenter er imod Ham. Man kan

rase nok så meget mod Gudfader; alt preller af. Man kan synes, at *nu* er lidelserne eller modgangen for stor, *dette* kan da ikke være retfærdigt. Men der findes ingen argumenter mod Gud. Gud er, som Hermann Hesse skriver i "Peter Camenzind", "som at se i et ubdrageligt spejl". At ville snyde Gud, eller alvorligt at ville gå i rette med Ham, er som at ville tvinge dette ubdragelige spejl til at vise en engel, hvor der kun er et menneske. Og så alligevel; ser man nøje efter i spejlet, ser man, at vi alle *er* engle.

78) Man skal kende mørket, for rigtig at kunne se og værdsætte lyset.

79) Hadet ender blindt.

80) Smertens bjergkæder. Når de falder over os og truer med at knuse os, så er der også noget sært bekendt ved dem. Vi søger i alle retninger desperat efter en udvej af smerten, søger ikke at føle den, søger at undfly, men - forgæves. Så tror vi måske at vejen ud er at ophøre med at leve. Men dét tilføjer blot ekstra tons til smerten næste gang vi møder den. Dér står de så, smertens bjergkæder, og du står der med din lille skovl. Du har fået at vide, at vejen ud af smerten er at jævne grunden, at fjerne disse sjælens rynker. Du har fået at vide, at vejen ikke går udenom, men igennem. Og så fortvivler du. Du fortvivler fordi du tror, at du skal løfte alle bjerge på én gang med din lille skovl. Men hører du ikke forsynet hviske: Tag kun en skovlfuld ad gangen. Giv dig god tid. Stands op en gang imellem og tør sveden af panden. Det gør ondt nu, men du skal se; din ømhed vil kun være en behagelig træthed i aften. Da skal du hvile, stærkere end i går af anstrengelsen. Sådan opbygger du din styrke, fra dag til dag, fra time til time, nogle gange fra minut til minut når det er særlig hårdt dit arbejde. Og når du engang er færdig, da vil du forstå hvorfor du skulle igennem disse mørke, tunge bjerge, som alle mennesker kender til: Du spærrede dig selv vejen. Ingen anden gjorde det. Du rejste dem selv. Klogere var du ikke dengang. Men dét er du nu. For nu da du på egen sjæl har følt tyngden i smertens bjerge vil du aldrig rejse dem igen. Når du skovlfuld for skovlfuld har fjernet dem, som du engang skovlfuld for skovlfuld rejste dem, er de væk for evigt. Bjergene er rejst med din egen styrke og vilje, og derfor er du også stærk nok til at fjerne dem igen. Og når dét er gjort, *da* skal du hvile!

81) Den eller dem man elsker vil altid leve i ens hjerte. Derfor: Den, der elsker, er aldrig ensom.

82) Efterhånden som Solen står op, og lyset vågner, bliver skyggerne kortere og kortere. Men den, der vender sig bort fra lyset, ser kun skyggen.

83) Den mest almindelige fejlkilde i filosofiske eller videnskabelige systemer eller religioner er at ville forstå og forklare alt. Den tanke, der prøver at forstå alt, ender med ingenting at forstå. Men det system, der hævder, at vi intet forstår eller kan forstå, forstår virkelig heller intet. Viden er for menneskeheden som for den enkelte en stige vi langsomt stiger op ad, til bedre og bedre udsigt, som et træ, der langsomt gror. Evigt. Uden at nå fuldkommenhed. Fuldkommenheden er menneskets farligste drøm, den drøm, der har kostet mest blod og har fostret mest had. Mennesket er begrænset og vil altid være det, men det vil også som udtryk for magtbegær og selvbeundring ofte være Gud - alvidende og almægtig. I videnskab og teknologi fx. Og magtbegærets og selvbeundringens første bud til mennesket er: Du skal slå ihjel! For dig er alt tilladt! Du skal hade din næste! Derfor ender drømmen om fuldkommenhed altid i fuldkomment barberi. Fordi den ikke forstår menneskets fundamentale, principielle og evige begrænsning. Mennesket tror sig ubegrænset i tanke og magt men begrænset i tid. Sandheden er omvendt. Dette er verdens dybe ironi.

84) Det er en ynke at iagttage det politiske liv på denne klode. At se højtbevandede mennesker falde for magtintrigering og magtbegær er lige så sørgeligt som deres evindelige og vanærende stridigheder, ævl og kævl. Kampen om magten skyldes vel at vi tror, at vi har forskellige interesser, som gruppe, som individ, som nation osv. I virkeligheden har menneskeheden kun én interesse: Den fælles kamp ud af mørket frem mod lyset. Derfor burde alle verdens politikere samle sig om at *samarbejde* i en verdensregering om at skabe så lyse, lykkelige og frem for alt fredelige forhold i denne verden og for *alle* mennesker som overhovedet muligt. Dét er deres ene opgave og pligt.

85) Din smertes bund bliver din evighedslykkes grund - det, der forhindrer din lykke og glæde i at blive ekstatiske og uden jordforbindelse - din lykkes dybe bund og grund.

86) Som urenheder og sygdomssporer langsomt, under smerte, arbejder sig ud af det syge, feberhede legeme, således arbejder mørket sig ud af dit sind - da bliver du engang, når al sygdom, når alt mørke er udrenset af dit sind, og mere og mere, det klare vand, som genspejler Guds milde ansigt. Kun det, der er evigt, forbliver i din ånd. Kun dét er godt nok.

87) Sand magt er kærlighed.

88) Der findes mennesker, som man kan dele dybe følelser med. Her er talen lavmældt, sjældent, kun i ganske få øjeblikke i løbet af et liv, bryder den hele varme igennem. Men det er altid tilstede. Så er der andre, der, sårede, gemmer sig bag et panser, og aggressivt viser enhver ægte følelse bort. Her er talen højrøstet, altid taler de om følelser - det rene flæberi. Jo dybere følelse, jo mere lavmældt, jo sjældnere. Ja, der er sandelig uendelig meget mellem mennesker som hverken kan ses eller høres - kun med hjertet.

89) Hvordan finde det inspirerede venskabs- eller parforhold? Mange tror eller har en instinktiv følelse af, at det handler om at være ens, at være enig i alting, og de tror, at de vil finde det dybeste de søger, den dybeste kærlighed, blandt mennesker, der ligner dem selv...Tværtimod! Når man bliver ens eller forsøger det, dør inspirationen - og livet og venskabet eller parforholdet bliver gråt - og man skilles. Det handler nok om at acceptere, at vi er forskellige allesammen, unikke personligheder, der kan give hinanden det modspil, der opstår ved forskellighed. Det handler om ikke at gøre vold på naturen, at forstå at vi er forskellige - i forskelligheden opstår modspillet og inspirationen. Dog: alligevel at være ens og dog totalt forskellige; dér opstår den største kærlighed!

90) Vi mennesker bør stå sammen i kærlighed. Én Jord. Én menneskehed. Én Gud.

91) Jordens tilstand er til alle tider et spejl af vore tanker og handlinger. Den megen krig, ufred og forurening generelt er et billede på og et resultat af en krig, en ufred, en forurening i vore sind. Vejen ud er den enkeltes selvudrensning under Guds øverste ledelse.

92) Et samfunds eller hele Jordens sammenhængskraft beror på individernes vilje til at samarbejde om at overleve og skabe værdier.

93) Forelskelse er en rent subjektiv tilstand af uvidenhed. Når "lynet slår ned" sker der det, at ud af et lille brudstykke, som vi opfatter af et andet menneske, danner vi en helhed som vi kender meget godt: Vores egne behov og længsler. Forelskelsen opstår idet vi tror, at det menneske vi er forelskede i, kan opfylde alle vore behov og længsler. Hvilket i virkeligheden kun dualen kan. Derfor: Jo større behov, jo dybere vi lider, jo dybere vi længes - jo dybere er vi istand til at forelske os. Men efterhånden som virkeligheden melder sig, efterhånden som vi ser og føler, at det menneske, vi er forelskede i *ikke* kan opfylde alle vore behov, så melder resignationen sig (og måske leden og vreden og hadet, hvis vore behov, smerter og længsler er dybe, hvis vi savner meget og derfor føler os *svigtede* af den, vi er eller har været forelsket i). Og så kræver det storsind at elske på trods af, at vedkommende ikke lever op til vort indre idealbillede (i. e. dualen).

94) Det øjeblik hvor det går op for én, at man ikke er det menneske i verdenshistorien, der har lidt mest, er vidunderligt befriende. Så ler man ad sig selv. Måske for første gang. Det indebærer også, at man må opgive tanken om at være verdens centrum, og at man bærer alverdens lidelser på sine skuldre. Åh ja, dåren er vis i egne øjne!

95) Jeg drømte engang, at Gud sagde til mig, at der altid vil være noget Han ved, som jeg ikke ved. Hvis vi er enige om at virkeligheden er alt der er, så påstår jeg, at virkeligheden er uendelig dyb. Mennesketanken er kun en let krusning oven på dette uendelige dyb. At hævde at man kender hele sandheden, ved alt, at man har denne fuldkomne sandhed fra Gud, og er parat til at slå ihjel for denne sandhed, svarer derfor til, at et menneske samler et sandskorn op og hævder, under trussel om død hvis man ikke er enig, at dette er Jordens højeste bjerg. Eller nærmere; at han vil slå dig ihjel, hvis du ikke vil anerkende, at ét bestemt atom er alt, der findes.

96) Mellem endeligt og uendeligt er der en ikke kvantitativ men kvalitativ forskel. Som mellem Rundetårn og Solen. Eller som mellem en Fader overfor sine børn. Derfor kan man strengt taget heller ikke tale om "uendelige tal" da tal er et begrænset, endeligt begreb. Skulle tal være et uendeligt begreb, ville det i sit begreb slette alle andre tal end uendeligt. Og så er det jo ikke tal længere. Uendeligt er ikke et tal men noget andet - et levende væsen - Gud.

97) Ethvert menneske er uanset hudfarve, religion eller manglende religion, status eller køn udtryk for en uendelig rigdom. Her halvvejs inde i et årti, hvor den store pisk er fremme, er det også på sin plads at sige, at de egentlig fattige er dem, der ikke forstår dette.

98) At gøre lyset tilgængeligt gennem kærligheden. Menneskenes foregangsmænd har en primær opgave: At elske deres medmennesker og at lære alle at elske, samt at dele deres kærlighedsfrugter med alle. Og kærlighedens første opgave er at forsøge at inspirere alle til at følge samvittigheden i et og alt, og at inspirere alle til at give sig ind under Guds ledelse så Han bliver ens skytsånd, samvittighed, og dermed hjælpe menneskene med at rense sig for mørket. Dette gøres bedst ved eksemplets magt. Det vil sige selv at give sig ind under Guds ledelse, og at følge Hans stemme i et og alt. At give sig ind under Guds ledelse kræver tillid til Ham; og den tillid og kærlighed skabes ved, at man lærer Ham at kende, som Han virkelig er. Derved, altså ved renselsen gennem samvittigheden, når man hurtigst til det åndelige kulminationspunkt, tanke-vilje-enheden, hvorefter man kan siges løs fra livet på Jorden og vandre videre i lysets verdener.

99) Med hensyn til moral og udbredelse af egne interesser eller meninger, så sættes det moralske snit efter min mening der, hvor man begynder at bruge vold - fysisk eller psykisk - for at fremme sine interesser eller synspunkter. Hvis dette var almindelig religion, så ville jeg afslutte denne aforisme med at udmåle en passende straf for denne forsyndelse. Gerne med evighedspektiver. Men eftersom dette ikke er almindelig religion, så vil jeg nøjes med at udtrykke min dybe sorg over den overvældende vold i verden - den fysiske såvel som den psykiske.

100) -Ethvert fremskridt koster smerte, som Nietzsche engang sagde. Under den dybeste dybe smerte er verdenssamfundet ved at vokse frem. Et indtryk af denne smerte kan man få ved at konstatere, hvor mange, der er

parate til at ofre sig for de gamle fortællinger. Helvede på Jord det er nu. Verden har brug for en ny stor fortælling. Denne gang uden det helvede, der nu bløder igennem til vor verden, fordi vi tror, at det er skabt af Gud.

101) Der findes en vej ud af nutidens mange krige og stridigheder. Denne vej er ikke en vej, der kan udstikkes fra centralt hold, i verdens centrale magter eller politiske eller religiøse systemer, men bunder i hvert enkelt menneske: *Samvittighedens vej*. Ved at følge sin samvittighed i et og alt, kan det enkelte menneske bidrage til freden. Der findes ikke andre veje. Dermed vil vi trække på den eneste magt, der for alvor kan føre os ud af nutidens kaos, vold, krig og strid: Gud. Guds vej er samvittighedens vej. Krigen vi ser nu, er en krig i vore hoveder, i vore sjæle. Dybest set en krig mellem kvindeligt og mandligt, tanke og vilje. Samvittigheden kan føre os ud af denne strid, henimod *samarbejde* mellem kvindeligt og mandligt i vore sjæle, og dermed også give hver af os en stadig større, stadig dybere åndelig fred. Verdensfreden starter i sjælen hos den enkelte. Samvittighedens vej, fredens vej er *enindre vej*. Modsat når man via systemer eller politikker forsøger at *fremtvinge* freden udefra via ydre foranstaltninger. Den eneste holdbare og varige vej mod fred er at hvert enkelt menneske lærer at lytte til og at følge sin samvittighed - som hvert eneste menneske hører hver eneste dag. Den indre vej. Vejen henimod sjælefred og verdensfred er samvittighedens vej, den indre vej - Guds vej.

102) Længsel er for mig at se den primære kulturbærende og -skabende kraft overalt i verden. Længsel efter det vi ikke har, men kun drømmer om, og søger alle andre steder end der, hvor den rettelig er: Kærligheden. Vi søger den i magt, i penge, i sex, fra andre, idet vi tror, at dét kan mætte den brændende hunger. Men der er kun et sted, én kærlighed, der virkelig kan mætte os: Vor egen kærlighed til os selv og til andre. Vor kultur drives frem af ønsket om at *modtage* kærlighed, og derfor søger vi magten, pengene, status osv., alle disse ydre, hule ting, der er inkompatible med det ægte, det lodige, det indre, kærligheden; de ydre manifestationer af denne længsel er meget forskellige. Det kunne være interessant at se den kultur, der bæres af ønsket om at *give* kærlighed til andre. Af ønsket om og viljen til *selv* at *elske*. Dette ville være fredens kultur. Længslens kultur, den kultur der bæres frem af ønsket om at *modtage*, er krigens og voldens kultur, fordi vore åndelige smerter når *viikke* modtager *gør* os voldelige, krigeriske. Og modtage kærlighed, se og føle den, kan vi kun, hvis vi selv elsker. Så lidt ægte kærlighed, der er i verden, og så mange drømme! Kærlighedens og fredens kultur er den endnu usete kultur, der bæres af ønsket om at *give*.

103) Den lidelse vi finder, når vi soner, er som at pløje et stykke jord: Sjælen bliver gjort blød og smidig og klar til lysets udsæd.

104) Brændende sjæle. Ofte fødes ilden og den store følsomhed og sårbarhed af et indre, dybt sår, som springer op igen og igen ved den mindste berøring af livet. Således drives mange mennesker frem i livet af smerte. Man søger efter lægedom - og finder den hvis ikke smerten forkrøbler en - livet har lægedom for alt. Derfor gælder det om at holde ud - livet har også lægedom *fordin* smerte. Det er som en musling, der smertes af et sandskorn - langsomt danner den en perle omkring det, der smerter den. Således bliver dine smerter til smykker - du vinder selv din fred gennem år og dage, fra kaos til logos, fra smerte til orden, og fortjener således din fred - til sidst, når alt er lidt, der skal lides, når alt er vundet - den store fred, fortjener den i enhver henseende.

105) De guddommelige love, der er udtrykt i sætningerne, "Elsk din næste, som du elsker dig selv!" og "som du sår, skal du høste!" hænger sammen på den måde, at den sidste er Guds kærlige konsekvens af den første. Den, der elsker sin næste, den der med andre ord sår kærlighed, høster kærlighed. Dermed er det også disse to love, der igangsætter den store kosmiske kærlighedscirkulation med kulmination i Gud. Fordi vi allesammen hele tiden høster den kærlighed, vi sår. Ja, mere; hele den store kosmiske æterstrømning er styret ved disse to love, idet også mørket er draget ind under dem ved, at når vi sår mørke, høster vi mørke; men vi høster det ikke i "ren" men i "afklaret" form - i form af åndelige eller legemlige lidelser - og derved elimineres mørket. Næstekærligheden og karmaloven er således to nært forbundne love, hvorved Gud styrer og ordner alt.

106) Synden bærer straffen i sig selv. At tilgive og bede for verdens faldne personligheder i stedet for at hade dem og kræve hævn er den eneste måde vi kan stoppe voldsspiralen.

107) Jeg taler til dig, der har smerter: Æret være dit navn! Der findes to måder at administrere den smerte, alle mennesker kender til: At projicere den ud i omgivelserne i form af fysisk eller psykisk vold. Eller som den anden mulighed at bære den selv. Det er dig, der gør det sidste, jeg taler til nu. Kynikere, det vil sige mennesker, der skjuler smerten og vender vrangen ud på den og kalder den storhed, har vi nok af. Det er dig, der lider i stilhed, der ved din følsomhed bærer verden oppe og forhindrer dens totale destruktion. Det er dig, der endnu har et blødt punkt, hvor du kan føle andre mennesker, der giver menneskene en mening at leve for. Det er dig, der når folk spørger om, hvorfor de dog skal leve med myndighed kan sige: Derfor! Det er os, der rydder op efter de magtgale psykopater og deres krige og deres vold. Det er os, der heler sårene, fordi vi kender sårenes og smertens natur. Det er dig, der ved din blidhed kan vise en vej, når dommens time slår, og den onde sæd skal høstes. Du kender det hele

fra dig selv, og dit eksempel lyser for alle, der endnu har følelse i behold. Således bliver din smerte til håb for andre; en evig alkymistisk sandhed om hvordan stridens stål i tidens fylde bliver til smykker af guld. Du lidende menneske: Din smerte er ikke forgæves, hverken for dig selv eller for andre. Den har evig betydning og værdi. Æret være dit navn!

108) Endnu er verdens samlede kærlighed større end dens had; ellers ville verden ikke eksistere mere. Og sådan skal det visselig vedblive at være, indtil alle har lært alt, der kan læres i denne verden. Thi den inderste kerne og dybeste grund for verdens kærlighed er Guds kærlighed. Tro derfor ikke på dommedagsprædikanternes dystre profetier, der kun gør ondt værre; thi de har ingen basis i virkeligheden. Verdens inderste lys brænder, stille, helligt!

109) I den dybe nat peger nogle på de trapper, der fører opad mod freden, den sande, væk fra mørket frem mod lyset. De følges sjældent. Menneskene viger tilbage for den anstrengelse det altid er, selv at gøre en indsats, og derved gøre sig selv værdig til at optages i himlen. Himlen er ikke noget, du får gratis, men noget du langsomt, gennem tidsaldre, opbygger i dit indre. Andre peger på himmelmaskiner, sindrige maskiner, der efter sigende automatisk fører den søgende til målet på et øjeblik, mod passende betaling. De følges ofte. Men alle himmelmaskiner har det med at kuldsejle - menneskene trænges om dem, og falder til lysets dybe sorg i hobetal ned i det mørke, de søger at undvige. De falder med stjerner i øjnene, berusede, smukkere og smukkere - i egen indbildning. Menneske, vælg da frit: Ønsker du selv langsomt at arbejde dig frem mod Gud, ad de baner og stier, andre viser dig; thi hjælpen er aldrig langt væk. Eller ønsker du fremdeles at vandre de vildsomme veje, hvor du kræver himlen *nu*, som betaling for vel udførte ritualer eller forsagelser? Valget er dit, og valget er frit. Du står bestandig i denne valgsituation: Hårdt selvstændigt arbejde (lyset) eller himmelmaskine (mørket). Din Gud vil vise dig, hvad der er det rette.

110) Det åndelige og det intellektuelle er modsætninger eller supplerer hinanden som produktion og reproduktion; ånden skaber, undfanger, ved geniet, intellektet forsøger at tyde denne skabelse. Men visse tydninger kræver også geni; når for eksempel Guds børn søger at tyde Guds skabelse, og videreformidle sine indsigter til andre. Dette bliver da for religionsstifteren en genial tydning af en skabelse. Men denne geniale tydning er i sig selv en skabelse; noget hidtil ukendt fødes i verden. Og hvis dette noget er sandt, dækker en del af virkeligheden, vækker det genklang i andres højere bevidsthed, som godt kender sammenhængende, og for den jordiske bevidsthed bliver det først til tro, så til vished. Desværre har folk det med at udvide den vundne indsigt til totaliteter; barnet tror, at det har forstået alt, når det kan tælle til ti eller kan alfabetet. Virkeligheden *enuendelig* dyb, og *ingen* religion er nået længere end til at tælle til ti eller fremsige alfabetet. De fleste kan ikke engang dét, men tæller: En to tre, okse, fem, giraf, krus, ti!

111) Menneskets farligste drøm er at blive lig Gud, dvs alvidende og almægtig. Enhver religion der hævder at sidde inde med hele sandheden er offer for denne drøm, og trækker i sit kølvand katastrofe på katastrofe. For at tage et nærliggende eksempel: I bibelen finder man på de første sider myten om syndefaldet. I denne myte beskrives det, hvorledes nogle faldt, da de ville være lig Gud til at kende forskel på lys og mørke. Delvis på baggrund af denne myte har man bygget en lære, som hævder at være hele sandheden - og derved bliver denne lære i sig selv et "syndefald", en slange, der frister menneskene til at tro, at de, når de har "forstået" denne lære, har forstået alt, at de, selv om man ikke er sig det bevidst, er "lig Gud". Derfor vil alle totalitære religioner, som fx kristendommen eller islam, også meget gerne dømme andre mennesker ud fra, om de bekender sig til denne specielle lære eller ej (det kan også være totalitære politiske systemer, som fx kommunisme eller nazisme), ubevidst fordi man tror, at man har myndighed lig Gud til at dømme. Derfor dømmes man til døden, til fortabelsen eller andre lignende tåbeligheder. En selvmodsigelse, der vil noget! Bestræbelsen bør ikke være at formulere hele sandheden - for det kan vi som begrænsede væsener alligevel ikke. Bestræbelsen bør være at finde et sandt udgangspunkt - for videre undersøgelse. Og her synes for eksempel naturvidenskaben at være langt mere ædruelig end religionerne. Vi er begrænsede væsener. Og Gud kan ikke fortælle os hele sandheden. Vi ville ikke forstå det. Kunsten er at vide at man ikke er Gud og aldrig bliver det - og alligevel ikke er ingenting. Vi er, netop, begrænsede. Vi bør ikke efterstræbe "det hele", det totale, men kun et udgangspunkt. Det totale lukker sig om sig selv, og rummer et selvdestruktivt/destruktivt element - fordi det er umuligt og en løgn. Et sandt udgangspunkt tager hensyn til vores begrænsethed - og peger derfor, ikke mod døden som det totale, men mod livet.

112) Tanker i natten: Efter min hårde ungdoms begejstrede febersyner er spørgsmålet nu: Elsker jeg? Ja, elsker jeg virkelig, eller er alt øde og forgæves?

113) Virkeligheden er sådan indrettet, at det vi begærer flygter fra os, og det vi frygter kommer helt tæt på og har magt over os. Konkret eller mentalt eller begge dele. Kun det vi elsker, ser og føler vi klart som det er.

114) Når vi rundes af og får fjernet vore værste latterligheder fungerer livet som en genial træskærer. Han starter med træklodsen og skærer langsomt, omhyggeligt alt overflødigt væk, så mesterværket kan fremtræde i al sin skønhed. I denne proces kan man komme så dybt ind i smerten, at man overvejer eksistensen. Er det værd at leve?

Og imens smiler Gud sørgmodigt af vores trods. Men måske er dette faktisk en lov: At man skal føle smerten så stærkt, at det kan bære livet i al evighed. Fordi nutidens smerte er et negativ af fremtidig lykke. Eller sagt anderledes: For at leve, skal man følelsmæssigt kende non-eksistensens mulighed. Og sådan sætter mørket lyset i relief og giver det dybde og mening. Men sikkert er det, at man kan forvilde sig så langt ud i mørket, at spørgsmålet eksistens eller ikke-eksistens dukker op. Min erfaring er imidlertid, at man da er beruset af sin smerte - man fralægger sig ansvaret og vil i hvert tilfælde ikke vedkende sig, at man selv har ikke skylden men ansvaret for sin smerte. Og deri består rusen. Man raser da mod Gud, men føler meget godt at det ikke er helhjertet. Man forsøger at overbevise Gud om, at livet ikke er værd at leve, at det eneste logiske er at stoppe hér. Eller man forsøger at gøre Gud så ked af det, at såre Ham så dybt, at Han helt dropper sin skabelse. Og sådan kæmper man lidt med Gud... Tåbeligt, men menneskeligt! Gud ved godt, at livet er så god en idé og et så godt tilbud, at ingen for alvor vil sige nej til det. Og Gud handler heller ikke efter berusedes indskydelser. Man behøver derfor ikke frygte, at Gud skal slette en ved et "uheld" - fordi man, humoristisk sagt, er i dårligt humør en dag. Ak ja, menneskelig ufuldkommenhed!

115) Til almindelig beroligelse for denne verdens talrige skare af miskendte genier bør det siges, at alt af virkelig værdi nok skal blive "hængende". Verden er bare så barmhjertigt indrettet, at alt vrøvlet, alle brevene fra de forelskede med ønsker om sex eller trusler om selvmord, og produktion der bliver til med det udtrykkelige formål at vise skaberens overlegenhed og genialitet, altså den menneskelige trang til at vække beundring, hvilket i praksis er det samme som brevene, bliver skåret væk og glemt. Kun sjælens oprigtige, præcise, ædru udtryk huskes - til gengæld i evighed.

116) Tanken om Gud kan vække både det bedste og det værste til live i mennesket. Gud har skabt vor ånd i sit billede. Men her på Jorden går pilen ofte den modsatte vej: Mennesket skaber sin gud i sit eget billede. Og ved denne opadgående mørkestrøm fra menneske til gud, i stedet for den sande, nedadgående lysstrøm, fra Gud til menneske, skabes disse guddommelige fantasimonstre, der skaber krig, nød og elendighed, fordi vi tillægger Gud vore egne egenskaber, også vort begær og vort had, ophævet til absolutter. Menneskeguden er rigt repræsenteret i gængs religiøs opfattelse, men har intet med den sande Gud at gøre. Vi skal ikke skabe Gud, men lytte til Ham. Skal vi have en chance for at skabe en bedre verden, er det nødvendigt, at vi lærer dette. Gud er en levende personlighed, ikke et citat fra en bog.

117) Kærligheden er som en stærk projektør, der lægger sjælen blot. Så ser man sine stærke og svage sider spejlet i den elskede - man ser efterhånden sig selv som man er. Udfordringen er så at turde indrømme og acceptere også sine svage sider - for at blive stærk der, hvor man før var svag. Ofte vil man kun kendes ved sin styrke - men den elskede skal nok vide at minde os om svaghederne også. De fleste kærlighedskonflikter opstår vel hvis man stædigt nægter deres eksistens. Kærligheden er som en dygtig tandlæge: Lægen undersøger gebisset, og borer de syge huller ud og fylder dem med guld og sølv, men glæder sig også over de stærke tænder. Det kan gøre ondt at gå til tandlæge, men det sikrer sunde tænder. Kærligheden er den form, Gud har tænkt os i. Træder man udenfor formen, gør det ondt. Kærligheden er menneskets helle: Her er godt at være, her er fred; en oase i ørkenen; og alle længes efter den. Kærligheden er det letteste og det tungeste i verden: Let fordi den gør os lykkelige, tung fordi den forpligter også der, hvor man møder sin egen begrænsning. Kærligheden er det alvorligste og samtidig det mest humoristiske, der findes: I klangbunden fra den dybe følelse, den følelse man får, når man ved, at man er i samklang med Guds ønsker for en, fødes smilet og latteren. Velsignet den der ler sammen med sin elskede. Hvorfor le? Fordi jeg elsker dig! Kærlighedens veje er mange, og de er uransagelige!

118) Under to øjne. Frygtelig er kærlighedens tale, når den for én gangs skyld kræver at tale ud. Så opregner den alle de gange, du som en omvendt profet er flygtet ud i ensomheden - ikke for at finde en sandhed men for at undfly den - når sandheden er blandt mennesker. Og den minder dig om alle de gange du er flygtet ind i mængden eller tosomheden, og har kvalt din partner med din angst. Af og til dræber man kærligheden af angst for dens død. Alt dette må man da tåle at høre uden at afbryde - man må lade kærligheden tale ud, ellers kan den ikke leve. Kærlighedens bødler står altid parat - grusomt er det at opdage, at de alle bærer dit eget navn og ansigt.

119) Helt overordnet søger lyset at sammenføje tanke og vilje og det beliver dem evigt. Mens modsat mørket søger at splitte tanke og vilje og destruere dem. Efter Guds sejr over mørket har det, mørket, dog ikke magt til totalt set at splitte vor tanke og vilje, men kun partielt - når vi falder for mørket. Og det magter slet ikke at destruere vor tanke og vilje, som for evigt fastholdes af Guds sejrende Tanke og Vilje.

120) I den Almægtiges hånd vandrer jeg gennem livet. Af og til er jeg standset tvivlende op - så har Han puffet mig videre med sin blide vinge og hvisket: Jo, også dette skridt! Det koster smerte at vinde sin mening - til gengæld er lykken da dybere, måske akkurat lige så dyb, som smerten. Min samvittighed hvisker mig bestandig hvorfor jeg lider. Jeg lytter og tyder dens tale - derfor ved jeg hvorfor. Og derfor er jeg også lykkelig. Jeg vil altid vandre med

disse to bylter i hænderne: Lykken og smerten. Den ene løfter mig den anden tynger mig ned. Men bestandig rører Gud mig og hvisker sit: Derfor! Jeg stopper op, Han puffer mig blidt videre, bestandig den ene fod foran den anden; glæde og smerte, højre fod, lykke og sorg, venstre fod; jeg vandrer fordi jeg kan se noget glimte for enden af vejen - en salighed, en fred, der opvejer al lidelse. Jeg vandrer fordi jeg håber. Og fordi jeg ved. Jeg vandrer, og den Almægtige huler forsigtigt sin hånd om den lille flamme i mit hjerte. Håbet. Du skal finde mig, du skal se mig! hvisker Han. Og langsomt slår håbet rod og bliver til kærlighed. Fred.

121) Jeg er som et siv i vinden. Ofte bøjer smerten mig til Jorden. Men altid at rejse sig igen. Rødderne har godt fat. Aldrig, aldrig skærer jeg dem over!

122) En fordel ved at blive ældre er, at man måske lærer ikke at tage sine umiddelbare sindsstemninger, hverken glæde eller smerte, alt for alvorligt. Humøret skifter som vejret - så kommer der glæde, så smerte, som sol og skyer. Din smerte bidrager lige så meget som din glæde til din ånds gulddramme - og giver dig en dybde i følelseslivet og en større blidhed overfor andre mennesker, som nok skal vide at værdsætte din visdom. Måske længes du efter himlen, efter Paradiset, eller måske blot efter fred. Gennemlevet smerte gør din følelse dyb, så du kan nyde himlen og freden fuldt ud - der er ingen vej udenom. Himlen er ikke overfladisk lykke og salighed, men dyb lykke og fred, så dyb, som din smerte og dine ustandne lidelser har gjort dig. Derfor skal du ikke undfly smerten - men se den roligt i øjnene - og vide, at den forsvinder igen. Det er her på Jorden, at du bærer de sten, der gør dig stærk nok til Paradiset.

123) Når psykosen griber mig er det med hud og hår - her gravede jeg for dybt - det føles som om et kæmpe monster træder mig ned under vandet i et oprørt hav. Af og til er jeg ved at drukne i lidelsen, smerten, men heldigvis har jeg en naturlig opdrift, så jeg plejer at vågne op igen - ofte efter at have sagt og skrevet en masse vrøvl. Så kære alle der måtte læse med her - dette er en kampzone, det er ikke ufarligt at træde ind her. Jeg beder jer bære over med mine fejl - jeg er på mange måder et meget usikkert menneske. Det er ikke ufarligt at grave efter guld.

124) Jeg drømte engang at Anders And havde skrevet en ny bog: Smertens mester. Jeg er ikke verdens største geni, fordi jeg ikke er den, der lider mest. Smerte og geni er en kvalitet, og kan ikke måles kvantitativt. Og det er personligt. Den der bilder sig ind at være den der lider mest, appellerer i virkeligheden til vores beundrende medfølelse. Derfor er tungsindet også, som Kierkegaard siger, en fristelse. Alle virkelige åndsprodukter fødes i smerte. Men smertens spor slibes af, før produktet præsenteres. De virkelige åndsprodukter siger ikke: Elsk mig! men: Jeg elsker dig!

125) Popkunsten skabes for at blænde - så man med et smil griber efter tegnebogen. Popkunsten virker som et skud heroin - den siger: kun dette kan dulme din smerte. Ægte kunst virker som en linse man ser klarere igennem. Ægte kunst ved, at intet jeg kan gøre kan stille din smerte - kun at vi kan bære den sammen.

126) Menneskenes smukke øjne. Hvis man ser godt efter, kan man se guddomsgnist i enhver. Menneskene kommer fra Gud. Og de ved det. Allerinderst inde.

127) I øjeblikket går verdens frontlinie tilsyneladende ved, om vi i fremtiden skal have voldelig amerikansk ("demokratisk") eller "muslimsk" dominans i verden. De to parter kriges. I virkeligheden går de hånd i hånd i deres fælles forsøg på at ødelægge verden og menneskene. Og således forstår de kriminelle magthavere, både på amerikansk ("demokratisk") og "muslimsk" side hinanden udmærket. De har en fælles "interesse" i modsætningen, de "lever" af hinanden. Og det er mit indtryk, at begge parter er villige til at gå linen ud; om vi skal have endnu en rigtig verdenskrig, afsluttet endnu engang med atomsprængninger, før verden vågner op af voldsrusen, er ikke godt at vide. Hvem der smider bomben, om det bliver en amerikansk præsident eller en muslimsk terrorist er for så vidt ligegyldigt. Begge parter arbejder sig møjsommeligt henimod denne situation. Skammeligt! Skam jer! Men fjernt fra al opmærksomhed, fjernt fra al offentlighed, fjernt fjernt fra CNN og de store overskrifter har kærlighedskraften vundet en afgørende sejr. Og når denne sejr engang bliver kendt og synlig, vil Overdommeren smide en spand vand på kamphanerne, hvad enten de til den tid hedder Vesten ("demokrater") og "muslimer" eller noget andet. Og så vil alle kunne se magtpsykopaternes dybe ynkværdighed. Reaktionen vil forhåbentlig ikke være mere vold (hævn), men bøn og tilgivelse. Så kan krigspsykopaterne, verdens virkelige kriminelle, sidde i deres celler, og tænke situationen alvorligt igennem, og forhåbentlig komme på bedre tanker. De rådne hjerter skal ikke herske evigt. Vi vil forstå, at vi kun har én fjende, en upersonlig kraft - mørket - og at kampen mod dét ikke kæmpes med vold, men ved at sky det, ved at følge samvittigheden i ét og alt. Ved bøn, tilgivelse, barmhjertighed og kærlighed. Da vil menneskene forbrødres. Gud give, at vejen til målet ikke bliver for lang. Det ligger i vore egne hænder. Enhver af os har et *personligt* ansvar for hver især at bidrage til dette. Ved altid at sky voldens, mørkets gerninger, ved altid at følge fredens røst, der taler til enhver af os, ved dag og ved nat, uden ophør.

128) Når man ligger i vandkanten og forsøger at flyde, bevæges man uden ophør af bølger, der er opstået for længe siden, langt væk.

129) Lidelsen er som at pløje en ager: Hjertet gøres blødt og følsomt, parat til at modtage, nære og bære lysets udsæd.

130) Jeg tror, at de fleste kunstnere arbejder ud fra en grundliggende, mere eller mindre dyb, indre smerte. Og at arbejdet som kunstner, produktionen er et forsøg på at fjerne eller dulme denne smerte. Måske var det det, Heinrich Böll mente, da han et sted skrev, at kunstneren altid har døden hos sig. Eller Kierkegaard der et sted skriver noget i retning af, at en digter er et menneske, hvis smertensskrig lyder som den skønneste sang. Jo større smerte, jo dybere kan kunstværket, som mulighed, blive. Dette giver en ny indfaldsvinkel til kunsthistorien. De største genier er som regel blevet fejret af eftertiden. Nogle er blevet forstået af samtiden. Men alle har de været præget af smerte. Man hæver dem ofte til skyerne uden at vide, at de fleste har levet i et helvede. Man forestiller sig måske, at de har haft nærmest uendelig glæde af deres geni. Mens geniet ofte har været nødvendigt for at dulme helvedet. Smerten. Det er sandt, at den lykkelige formulering, eller måske det lykkelige penselsstrøg, skaber glæde. Men ofte er det kun som små lysglimt i en knugende nat. Måske ligger fascinationen og det lægende ved de store kunstværker i dette. At de er skabt for at fjerne eller dulme en smerte, alle kender til. Og derfor fortjener genierne også vor dybeste kærlighed.

131) Ofte er det vel de små krænkelser, som man ikke får sagt undskyld for, der ender med at gnave parforholdet i stykker. Eller hvis det hele er facade dvs dødt, uden følelse og liv. Det er som to have, der mødes - de små krænkelser ligger da som drivtømmer, der hobes op og til sidst danner dæmninger, evt hele forter med skydeskår og det hele. Så ryger fortroligheden, så sexlivet og så hele parforholdet. Hvor mange tragedier fødes således ikke af vore egne indre begrænsninger!

132) En dag kom kærligheden og bankede på min dør. Men jeg havde travlt med at frelse verden, så jeg viste den koldt og strengt bort. Men kærligheden kravlede ind ad mit vindue, og stod så lettere forslået og forrevet i stuen. Jeg måtte elske den. Og jeg bød den endelig indenfor, søgte at forbinde dens sår og pleje den. Men at jeg først viste den bort, dét er min største sorg.

133) I personlighedens centrum er kærligheden. I kærlighedens centrum er Gud og dualen. Derved er hver enkelt gennem sit eget hjerte i direkte forbindelse med den uendelige og ubegrænsede kærlighed.

134) Livet er en risikabel affære. Der er mange farer, der venter på os, når vi slår øjnene op første gang i denne verden. Som nu angsten for at blive såret eller forladt. Måske er det eneste, der er større end den, driften mod kærligheden - meningen med det hele. Man åbner sig, eller forsøger at åbne sig - så sårbar. Efterhånden som man bliver ældre, har man måske sår fra det levede liv. Og man åbner sig sjældnere og mindre. Til sidst måske slet ikke - og ender sit liv bitter, vissen og alene - ejer ikke længere ungdommens forsonende skønhed. Men man er *nødt* til at åbne sig, hvis man skal smage noget, der minder om liv. Så sødt det smager - og så dybe sår man kan få. Man er nødt til at satse - sig selv. Fortæl din ven eller kæreste om din dybeste længsel, din dybeste angst, dit inderste - og du kan føle, at han eller hun sidder med dit liv mellem hænderne. Så håb at hun er barmhjertig. Også når du fortæller hende om dine svagheder, dine latterligheder og dine sår, din angst for at miste hende. Men du kan ikke vide det. Og håb at du vil være barmhjertig mod dig selv, hvis hun går. Heller ikke dét kan du vide. Håb med dig selv, at du har så megen indre sikkerhed, at din følelse af eksistensberettigelse ikke afhænger af andre. Men er kærlighed at lægge sin eksistensberettigelse i den andens hånd? Dét kan du tro - og føle angsten buldre i dybet - du mærker den som en let skælven, når det går dårligt. Men er dét ikke faktisk kærlighedens modsætning? Er sand kærlighed ikke at tro så meget på sig selv, at man kan elske andre - og sig selv? Smertelig er livets vandring, når man føler, at man ingen eksistensberettigelse har i sig selv, men bestandig skal købe den af andre, have den bekræftet af andre. Det er som om livet bestandig spørger: Tør du tro på dig selv, om så universet ramler sammen omkring dig? For nogle gange sker dét. Tror man. Og i angst for disse kræfter begynder man måske at gemme sig. Ikke at åbne sig. Sårene er for dybe. Eller man går til den anden yderlighed - man begynder at skyde - den anden side af mindreværdsfølelse. Det er præcis hér, på den fine, smalle linje mellem intetværd og alvæ, at livet findes. Det ægte. Livet er at gå på denne line. Bestandigt og for hele livet. Du skal kunne se begge malstrømme i øjnene - og ikke vakle - vandre præcis imellem dem. Hvis du vakler, vil du føle din ro forstyrret - enten af smerte eller af maniske tilstande - og verden forsvinder for dig delvist eller helt. Ved total nedsugning i malstrømmene, intetværet eller alværet, opstår depression eller mani eller begge dele skiftevis. Smertelig er da vandringen tilbage. Men formår du at holde balancen - *så* begynder livet - *så* smager det, som det skal - godt.

135) Nogle siger: Gør, tænk eller føl sådan, så er himlen din! Og sådan prøver de at sælge himlen, mens de selv lever i helvede. *Jeg* siger: Andre kan låne dig en stok, men du skal selv gå vejen. Ingen, heller ikke jeg, heller ikke Gud, kan gå vejen for dig. Himlen er ikke en evig tilstand, men en levende proces. Du kan søge himlen - og finde den - men du mister den igen, hvis du tror, at din vandring dermed er endt. Himlen er en evig vandring. Ikke mod men *i* en evigt tiltagende lykke. Himlen er personlig - den er din - og den er det lys, du langsomt selv opbygger i dit indre.

Helvede er, når du tror, at din vandring er endt eller ender engang. Himlen er, når du trøstigt vandrer videre - ad din helt personlige vej. Stræben efter en evig, uforanderlig tilstand af lykke er en form for dødsdrift. Lykke er en levende, strømmende følelse af vækst - ikke stilstand og død. Evigheden er ikke noget, der begynder engang - evigheden, det er nu. Og Himlen kan godt være på Jorden - indeni dig. Du vil engang nå et mål: Det virkelige, faktiske Paradis. Og her vil du forstå, at din vækst aldrig stopper. Og at du har båret et billede af Paradis og Gud i dit hjerte - hele tiden. Den evige vækst, det evige liv, er som et træ: Det vokser, får bestandig nye grene og blomster, stadig stærkere grene, stadig smukkere blomster. Mørket kan prøve at overbevise dig om, at *nu* stopper din vækst, *nu* har du nået det endelige mål, *nu* er du i Himlen, og vil føle lige præcis denne lykke for evigt. Men dette er døden. Det er slangen i træet. Livet strømmer evigt i enhver. Mørket prøver at afskære os fra livet. Mørket hvisker til os: Livet slutter - døden får det sidste ord. Det gør den bare ikke. Det gør lyset, livet og kærligheden - evigt vil de hviske os lykken i øret. I evig foranderlighed.

136) Der var engang en pessimist og en optimist, der skændtes. Pessimisten: "Verden er grim og ufattelig grusom. Jeg kan ikke holde det ud." Optimisten: "Så gør den smuk!". Pessimisten: "Det kan jeg ikke. Jeg har det ad helvede til!". Optimisten: "Det har jeg også. Nogle gange. Du skal se, det går over. Det bliver nok bedre imorgen."

Pessimisten: "Jamen, jeg tror ikke på imorgen". Optimisten: "Så prøv i det mindste at gøre din egen verden smuk, dig selv. Det går ikke at miste modet." Pessimisten: "Jamen, det hele bliver bare værre og værre. Hvor skal det hele ende? Jeg vil hellere dø". Optimisten: "Nå nå, nu flæber du jo - som et forurettet barn. Hvor er dit eget ansvar? Vil du have, at jeg skal give dig ret - at du ikke er værd at samle på? Eller vil du have mig til at sige at du og du alene ser verden rigtigt og har ret? Nej, stop nu dette tosseri; jeg skal sige dig sandheden, selv om det måske gør ondt: Enhver ser verden i sit eget billede. Den grimme verden er inde i dig selv. Der er en bund, du ikke har ramt endnu. Når dét er sket, vil du få det bedre. Jeg kan ikke miste dig. Ja, hvis du dør, så bliver verden grim. Men så må vi andre prøve at gøre den smuk igen!" Til dette havde pessimisten ikke rigtig noget svar. Optimisten vil gerne have pessimisten op til sig - op til det gode humør. Mens pessimisten gerne ser optimisten nede hos sig og sortsynet - alle, der ikke har sorte briller på er dumme og blinde. Så på den måde er det jo lige fordelt. Og sådan er dét vist.

137) Lyset, kærligheden er som en smuk, hvid, ren trappe. Hér giver grunden ikke efter under dig, her er fodfæstet sikkert. Men ved siden af trappen er mørket - det griber efter dig, og prøver at overbevise dig om, at dét er dit rette element. Tro det ikke. Lyt ikke til det. Sky det. Af og til flader trappen ud, og du standser op og nyder udsigten, dér hvor du er kommet til. Da glædes du. Livet er fredfyldt. Indtil du ser at trappen fortsætter opad et stykke henne. Glad går du hen, og begynder den videre opstigning. Hvis du ser dig tilbage, vil du se, hvordan trappen bag dig langsomt opløses og bliver en umistelig del af dig. Hvis du lytter til mørket, og falder, vil du, efter mørkets bitre smerte, gennem sorg, anger eller soning, på et tidspunkt igen kunne fortsætte din vandring præcis dér, hvor du var kommet til. Da vil din glæde være dobbelt, fordi du nu sejrer der, hvor du før faldt. På et tidspunkt er der ikke mere mørke, der kan nå dig. Der er ikke mere, der griber efter dine fødder, efter dig. Men da fortsætter trappen. Videre. Opad. Uendeligt. I grænseløs fred. Lysets muligheder er uendelige. Mørkets er, trods alt, begrænsede.

138) Jeg oplever, at det er en stadig kamp at forsøge at være et ordentligt menneske. At holde livskilderne åbne. Alt for let sander det til i hovmod og selvbeundring eller i mindreværd og depression. Man kan ikke hvile på laurbærrerne. Dette tror jeg er et eksistentielt grundvilkår.

139) Der findes tilgivelse for alt. Ifølge "Vandrer mod Lyset!" sagde Gud til de jordbundne ånder kort før deres hjemvenden i 1911: "Mine børn, jeg, eders Fader, spørger eder: ville I vedblivende færdes i mørke og i synd? Sandelig, I skulle vide: *a t i n g e n l i d e l s e r, i n g e n f o r b a n d e l s e r, i n t e t u r e n t o g i n - t e t m ø r k e k e k u n n e v a r e v e d i a l e v i g h e d!* Mine børn, hører alle! Søger at angre, hvad I have syndet! thi da briste de bånd, der binder eder, da vil lyset drage eder tilbage til fred og hvile. Mine børn, svarer mig, eders Fader, *ø n s k e I i k k e a t v e n d e t i l b a g e t i l l y s e t o g t i l l i v e t!*" Derefter vendte alle de jordbundne ånder ifølge VmL tilbage til sfærerne, til lyset. Denne Guds henvendelse omfattede *a l l e* af synd bundne ånder (på astralplanet og i helvedessfæren) og den omfattede således bla mordere, folkemordere, personligheder, der havde begået mange og frygtelige forbrydelser, og som, for norges vedkommende, havde kæmpet mod lyset og Gud i årmillioner. *A l l e* vandt de Guds tilgivelse. Og som Kristus siger et sted i VmL: Guds ord er urokkelige! Der findes således virkelig tilgivelse for alt - uanset hvor meget man har syndet. Mørket har det med at indkapsle synden i en skal af angst og rædsel - så man næsten ikke tør se det man har gjort galt i øjnene. Men kun til et vist punkt. Den lidelse, der altid følger på synden, vil dog til sidst, når man afmægtigt indser, at der ingen vej er uden om sorgen og angeren over ens synd, fremkalde denne sorg og anger - og dermed i sidste ende også tilgivelsen. Uanset hvad og hvor meget man har gjort forkert. Også selv om man har slået mange mennesker ihjel. Guds ord er urokkelige! Der findes tilgivelse for alt.

140) Formålet med livet på Jorden er at opnå tanke-vilje-enhed som beskrevet i "Spørgsmål og Svar II" no 64.

Genvejen til dette er helt enkel, og består i at tilgive Ardor (Satan). Tilgiver man Ardor, vil man tage et mægtigt skridt i retning af tanke-vilje-enheden - i kampen mod mørket - fordi man derved løses fra det gamle mørke, der strømmer imod en fra ham - selv om han nu er vendt hjem til lyset og Gud. Man vil stå stærkere i kampen for lyset og mod mørket. Er tanke-vilje-enheden nået, vil menneskeånden, når al soning er sket fyldest, af Kristus siges løs fra alt fremtidigt liv på Jorden, og vandre videre i lysets verdener frem mod målet: Evighedslivet i Guds Rige.

141) Guds motiv til at skabe sine børn er uendelig kærlighed.

142) Livet har efterhånden lært mig, at store ideer, de være sig religiøse, politiske eller videnskabelige, kan komme på tværs af og spærre for det største af alt: Kærligheden, den helt almindelige kærlighed mellem mennesker.

Mennesker, der før var venner eller elskende, kan skilles i had og raseri, fordi en fortolkning af ideen er kommet på tværs. Dette er så uendelig sorgfuldt. Vi har alle fået en vandringsstav med til denne verden. Så kan vi selv vælge, om vi vil støtte os til den, låne hinanden den, når vi vakler, eller slå hinanden i hovedet med den. Staven er kærlighed.

143) Fra vi, Guds børn, er skabt, er livet en evig begyndelse. Evigheden starter påny hvert øjeblik. Også nu.

144) Den, der ærligt, oprigtigt søger hjælp, får den. Vil Jorden ikke hjælpe dig, så vil Himlen. Hjælpen kommer da måske på et tidspunkt og på en måde, du ikke forventer, men altid præcis i rette tid og lige nøjagtig dét, du har brug for. Hav derfor trygt tillid.

145) Kærligheden er sit eget fundament. Kærligheden behøver ingen begrundelser, ja er fremmed for dem.

146) At søge Guds hjælp når man har smerter, er et udtryk for visdom. Stod det til Gud alene, havde ingen smerter overhovedet. Begrænsningerne ligger i os selv. Ikke i Gud. Spørgsmålet er, hvor mange smerter vi ønsker for os selv, hvor betingelsesløst vi giver os ind under Guds kærlighed, værn og omsorg.

147) Kærligheden er livets fundament.

148) Kærligheden og livet er lysets rod.

149) Kærlighed, liv og kommunikation indgår i en ubrydelig enhed i lysets cirkulation.

150) Tidens trend er tvang. Tvang mod mennesker og stater, der ikke passer ind i det herskende idealbillede af god opførsel. Men sagen er, at tvang fremelsker det værste i mennesket. Tvang er ydmygende og skaber had. Når man ikke tror på kærligheden, begynder man at bruge tvang for at opnå sine mål. Men et samfunds og menneskeheds sammenhængskraft beror på dette ene: Kærligheden. Derfor skal vi lære at tro på den, kærligheden, og ikke lade os friste af mørke og tvang. Insistere på at menneskelig skønhed og værdi kun kan trives og udvikles i frihed.

151) Af og til klæder hadet sig ud som kærlighed. Det kalder sig måske endda kærlighed eller forelskelse. Men ved mødet med den ægte kærlighed eller når dets egenenergi er brugt op, falder masken. En kærlighed der fødes, dør når den er ægte aldrig. Det forklædte had er det folkeførerere benytter sig af. Det indebærer altid en opdeling i mennesker man "elsker" og vil "gøre alt for", og nogle man hader og forfølger. Dette er demagogiens væsen. Den henter sit brændstof i had og kalder sig kærlighed.

152) Nogle store ideer er båret frem af kærlighed. De skaber fred i sindet, og inspirerer til kærlighedsgerninger. Andre store ideer er båret frem af had. De skaber turbulens og ufred i sindet, og inspirerer til hadefulde og disharmoniske gerninger. Til at skelne godt fra ondt - for dette er ikke altid umiddelbart indlysende - har hvert menneske sin samvittighed.

153) Alle mennesker elskes uendeligt af Gud. Men når vi går mørkets vildveje, glemmer vi denne kærlighed. Vi forsøger da måske at flygte fra Gud. Men Han skal nok vide at finde barnet igen. Selv om vi glemmer Hans kærlighed, er den der altid. *Intet* kan rokke ved Hans uendelige kærlighed til alle.

154) Mørket bygger illusioner. De følelser mørkets illusioner kan give et menneske er følelser som angst, eufori, had o lign - altså disharmoniske følelser. Især menneskets religiøse liv er fyldt med sådanne illusioner. Jeg vil her nævne ideen om "synden mod helligånden", som ifølge bibelen ikke tilgives og ideen om den fælles, universelle dommedag. Begge dele er illusioner. Det første af den simple grund, at der ikke findes noget selvstændigt, guddommeligt "væsen" eller led, der hedder helligånden, det andet fordi der aldrig vil indtræde en sådan dag. Mørkets illusioner eller løgne giver uro i sindet, sandheden giver fred.

155) Gud er hånden, der bærer, når du ikke længere selv kan. Gud er kernen i din lykke. Gud er ånden, der hviker barnet til ro.

156) Kunstneren arbejder i grundfjeldet, hugger sine sandheder, sine skønheder ud af den hårde sten - hvad er dette grundfjeld om ikke ham selv? Den største kunst fødes fra de dybeste dybder, fra den største smerte, den dybeste sorg, den højeste glæde.

157) Angsten for at miste. Engang mødte jeg den store kærlighed. Men jeg mistede den. Jo dybere jeg elskede, jo dybere var angsten for at miste. Jeg vendte et vældigt had mod mig selv, da jeg mistede. Men under dette had lå en bundløs sorg over det fuldbyrdede tab. Mennesker der søger den ultimative kærlighed, kender også den ultimative

angst. Men det er fordi vi kræver at se den før vi tror den - vi kræver tegn. I virkeligheden må man først tro på den, før man kan se den. Hvis man kræver tegn, vil man hvirvles rundt fra katastrofe til katastrofe, fra kvinde til kvinde eller fra mand til mand, som man bevidst eller ubevidst forveksler med dualen - ængstet eller fortvivlet i dybet af sin sjæl - fordi man mangler tro. I virkeligheden er den ultimative kærlighed der altid. Også selv om man ikke ser den. Man skal bare tro. Siden vide. (revideret 28. - 29. april 2007)

158) Had er ikke et valg. Det sniger sig ind på os, og bemægtiger sig os, hvis ikke vi passer på, og skyr det. Hvis hadet har vundet indpas i os, er værnet sorg og anger. Kærlighed er et bevidst valg. Den kræver styrke, giver styrke, kræver alt - og giver fred. Kærlighed og had er magter, der kæmper om mennesket. I sidste ende vil lyset, kærligheden sejre i alle. Vi er født af kærlighed, til kærlighed. De erfaringer vi gør med mørket, uddyber i sidste ende kærligheden. Både personligt og kollektivt. Personligheden gøres gradvist grænseløst stærk i kampen mod mørket. Kollektivt vil Gud, Hans Tjenere og vi børn i sidste ende være fælles i et ubrydeligt sammenhold og fællesskab i en kærlighed til lysets værdier. Den smerte alle på et eller andet tidspunkt oplever i kampen, vil være den klangbund hvorudfra åndernes lykkelige, guddommelige sang udspringer - bassen, rammen, lysets grund.

159) Kærlighed og sorg. Den der elsker meget, lider meget. Når mørkets vinger slår ned på vor kærlighed, når livet, vor egen ufuldkommenhed skiller os, eller når døden river den elskede ud af vore åbne hænder, så forfærdes vi. Den der elsker ubetinget, kender også den grænseløse sorg. Når vi mister, så knytter vi truende hænderne mod Himlen - men det hele er kun sorg i mørkets dragt. Så græder vi, og til sidst resignerer vi. Tabet er en realitet, som vi intet kan gøre ved. Måske er det da en trøst at vide, at vi kun mister for en tid. Også efter vi har mistet, virker de elskedes kærlighed i os - sorgen og smerten uddyber vor følelse, vi bliver blidere, livet runder os. Målt med evigheden er intet tab uopretteligt. I tabet møder vi vor egen begrænsning - og derved vokser vi.

160) Håbet fødtes for mig for enden af en vej, der endte blindt - i den yderste, indre nød. Men en dag mistede jeg det. Det følte som at miste sit hjerte, min sjæl, mig selv. Pludselig kunne jeg ikke længere se skønheden i andre mennesker. Men da jeg så besluttede at overleve, vendte håbet tilbage - denne gang dybere, mere sikkert, mere stille end før. Livet, altid livet.

161) Et menneske kan dømme sig selv til non-eksistens hvis man har forbrudt sig mod de menneskelige eller guddommelige love. Men en sådan dom er altid irrationel. Vi ved fra "Vandrer mod Lyset!", at det er muligt at tilgive al synd (og at Gud gør det, når vi angre). Vi ved dog også, at der altid er konsekvenser, når vi synder. Men den byrde vi lægger på os selv ved at føje en kraftig selvdom til den oprindelige synd, istedet for at søge at gøre fejlen god igen, kan ofte være syndens hårdeste konsekvens. Al synd kan tilgives - ofte er det desværre dog os selv, der tilgiver sidst.

162) Nogle siger, at alt forgår. Sandheden er, at mørket forgår. Lyset tiltager bestandig i kraft og udstråling. Både i sjælene, globalt og kosmisk. Ligesom den lysbølge, der ifølge "Vandrer mod Lyset!" udgik fra Gud og opsugede helvedes-sfæren i 1911 bestandig renses mere og mere for det mørke, den dengang optog i sig, og derved tiltager i lysudstråling og -intensitet, på samme måde tiltager og renses den kosmiske, altomfattende lysæter i samme takt som Gud eliminerer mørket, som nu kosmisk set findes bundfældet i lysæteren. Det er kun i vort modersolssystem at der findes udskilt mørke. I digtet, "Sangen om mørket", fra digtsamlingen, "På forklarelsens bjerg", beskriver Michael Agerskov den måde lysæteren renses på, ved at mørket langsomt omdannes til lys, ved den altomfattende æters passage gennem Gud, hvor mørkepartiklerne sprænges til mindre partikler, lyspartikler, hvorefter Gud hæver disse partiklers svingninger til lysets varierende svingningstal. Engang når alt mørke er udrenset af Altet, vil Lyset kosmisk set nå sit maksimum i intensitet og udstråling - en tilstand der da vil vare ved i al evighed. Lyset havde sit minimum i urkosmos, i den passive tilstand inden Tanken og Viljen samtidig reagerede overfor mørket og søgte ind i lyset. Her var lys og mørke lige stærke. Så vi er altså nu i en proces, hvor vi bevæger os mod det kosmiske lysmaksimum - evighedstilstanden.

163) I sandhed: Set fra mørket er mørke lys og lys mørke. Set fra lyset er lys lys og mørke mørke. Et sikkert kendetegn for mørkeideologier eller - religioner (om end de godt hver for sig kan rumme sandhedsglimt) er når de hævder at repræsentere den fulde sandhed om alting. Den fulde sandhed kender kun Gud, og den kan aldrig i evigheden åbenbares for Guds børn. Guds børns erkendelsesmæssige grænse går blandt andet (der er mange ting, som kun Gud ved og kan vide) ved den inderste kerne i lys, mørke, tanke og vilje. Vi kan sige noget om disse fænomener men ikke alt. Fx kan man helt grundlæggende sige, at kærlighed, liv og kommunikation indgår i en ubrydelig enhed i lysets evige cirkulation. Og som en spejlvending af lyset findes fænomenerne had, død og krig (krig er kommunikationens modsætning) i mørket. Men den inderste kerne i lysets cirkulation og i mørket kan vi ikke kende. Jeg forestiller mig, at dette for Gud indgår i en slags enheds erkendelse af alt, hvorimod vi børn ikke erkender og ikke kan erkende alt som en enhed. Vi erkender, som Paulus sagde, stykkevis, og, tilføjer jeg, sådan vil det altid være. Mørket hvisker af og til til os, at vi kan nå denne enheds erkendelse af alt - hvilket i princippet ville være at

tage springet fra barn til guddom - men dette er altså en illusion.

164) Min personlige vision for, hvordan "Vandrer mod Lyset!" kan administreres her på Jorden er enkel: Ingen kirke, ingen dogmer, intet præsteskab, ingen ritualer. Derimod et forlag, der kan udgive bøgerne som de er modtaget, en hjemmeside hvor VmL er frit og gratis til rådighed på så mange sprog som muligt - VmL bør efter min mening altid være tilgængelig for mennesker på en eller anden måde som et tilbud - og så kan mennesker jo også slutte sig sammen i studienetværk og - grupper og arbejdsfællesskaber mv; og så til sidst måske nogle smukke bygninger, hvor mennesker kan holde andagt, ransage sit hjerte og samvittighed, bede osv hvis man skulle føle trang til dette. Det gode er, at dette allerede findes, selv om de smukke bygninger i øjeblikket ikke er indrettet med tilpas åndeligt frirum omkring sig.

165) Enhver smerte under Solen har sin tid. Som lavtrykkene driver ind fra havet - således kommer smerterne. De formørker himlen med skyer, det kan buldre og brage, regnen kan piske - og vi kan ikke længere se lyset. Men så klarer det op igen - og vi kan atter glæde os over Solens livgivende, varmende stråler.

166) At vandre mod lyset er at vandre med større og større kærlighed i det daglige liv. Menneskekærlighedens største hindring er de forbandelser, Ardor har udslynget imod enhver af os. Men vi lærer i "Vandrer mod Lyset!" at disse forbandelser neutraliseres når vi tilgiver Ardor. Derfor er den største gave man kan give sig selv, sine kære og sine børn (og Ardor) at tilgive ham og at lære alle at tilgive ham - for kærlighedens skyld. Først når tilgivelsen er givet af et oprigtigt hjerte, fuldt ud, kan kærligheden blomstre i sin fulde, guddommelige skønhed.

167) At slutte fred med Gud. At møde livet, denne verdens sang, uden vrede. Dette kan ikke skærme én for lidelsen - den vil vi altid møde fra tid til anden - men ud fra en grundlæggende kærlighed til det skrøbelige, begrænsede, ufuldkomne jordeliv, kan vi i os selv finde en kraft, der kan bære os igennem livets sorte stunder, en modstand som kan forhindre, at vi opgiver det hele.

168) En tåbe fandt engang på bunden af et dybt hul følgende idé: Alt er meningsløst! Aha! tænkte tåben, dét må være sandheden! Og han forkyndte sandheden for alt folket, der bar ham på hænder og fødder. En anden tåbe fandt på bunden af det samme hul en anden idé: Alt er meningsfuldt! Aha! tænkte denne tåbe, dét må være sandheden, for jeg ser det glitre og skinne som guld! Og han forkyndte sandheden for alt folket, der bar ham på hænder og fødder og salvede hans hoved. En vis mand fandt engang i sig selv følgende idé: Noget giver mening, andet gør ikke. Eller helt præcist: Lyset, kærligheden giver mening, mørket, vreden og hadet gør ikke.

169) Alt er manifestationer af tanke, vilje, lys eller mørke. Lys og mørke findes i vor verden som regel i blandinger. Kalder vi tanke og vilje for psyke eller ånd og lys og mørke for materie, da er det psyken eller ånden, der styrer materien.

170) Som en dansende sky af småbitte lysavner, som dansende lysprikker, der lyser stadig stærkere er og vil Guds børn altid være mod Gud og Gudsaltets altomfattende, flammende lyshav. Udviklingen i al evighed vil stadig koncentrere, intensivere lyset stærkere og stærkere i vi børns ånd. På en måde bliver vi derved mindre og mindre men stadig mere intenst lysende, som den fineste fine rådiamant, der slibes stadig finere. Som en dansende sky af småbitte lysavner er vi børn.

171) Både lys og mørke polariseres ved handling i enten lysets eller i mørkets retning. Handler man i lysets retning, vil det polariserede lys øge åndens lysstyrke og -udstråling (aura). Handler man i mørkets retning vil man senere være nødt til at afpolarisere det mørke, man har polariseret (ved sorg, anger og tilgivelse - eller ved soning), og selve denne afpolariseringshandling er i sig selv en lyshandling, der vil polarisere lyset yderligere (det vil sige øge lysintensiteten) i ens ånd. Det sidste, at afpolarisering af mørket i sig selv er en lyshandling, der øger lyset i ens personlighed, er kernen i altets ligevægtsprincip, der sikrer, at eventuelle mørkeangreb mod en eller flere personligheder, opvejes af denne eller disse personligheders afpolarisering af det mørke de selv har polariseret - eller sagt med andre ord: Fortidige eller nutidige mørkeangreb opvejes af fremtidige lysfremskridt. Eller billedelig talt: Forestiller vi os Guds udviklingsplaner for os hver som en jævnt opadgående linje, vil negative udsving under kurven (mørkeangreb) senere opvejes af positive udsving over kurven. Eller, igen, som Leo siger i "Spørgsmål og Svar II" no. 60: "Jo mørkere og jo mere lidelsesfuld baggrunden er for den vundne sejr, jo renere, lysere, mere harmonisk betonet og mere forstående bliver den sejrendes personlighed."

172) Tanken og viljen. Tanken, den indre verden, åbenbarer sig i den ydre verden via viljen i handling.

173) Der findes tre kvalitative forskelle mellem Gud og Guds børn, forskelle, der i en kvantitativ, billedlig betydning bliver uendelig: 1) Gud er, som der står i "Vandrer mod Lyset!", fremstået ved sin egen viljes kraft. Vi børn er skabt af Gud, dvs ikke fremstået ved vor egen vilje. 2) Gud har besejret alt mørke. Den mængde mørke vi børn besejrer er altså dels besejret én gang, dels er det under alle forhold en yderst ringe mængde af det samlede mørke. 3) Gud kender som den eneste den inderste kerne i tanke, vilje, lys og mørke, samt lysets livsgåde. At kun Gud kender lysets livsgåde skyldes, at Han som den eneste er fremstået ved sin egen viljes kraft.

174) Soning under gengældelsesloven er ikke passiv lidelse men aktiv kamp, hvor man lider fysiske eller psykiske, åndelige smerter eller andre former for lidelser, alt efter hvilken type forsyndelse, der skal sones. Gennem den "lidende kamp" neutraliseres det mørke, man selv har polariseret.

175) Kernen i Jorden

"Vandrer mod Lyset!" er fundamentet, roden, en ny begyndelse, ikke en slutning. I tidens løb vil denne rod skyde med mange smukke grene, blade og blomster og træet vil vokse sig stort, smukt og stærkt. Alle kan tage fra det, spise sig mætte i det, slukke tørsten i kilden ved dets fod, og bruge dets ved til nye sindrige eller vise ting. Det kan give læ til alle. Det er den kerne, Gud har nedlagt i jordens trange skød - nu venter Han blot på at se, hvornår den spirer frem, så alle kan se Hans smukke træ. Med smerte og længsel og i årmillioner har Gud ventet på at kunne plante dette træ - derfor: værn om det, tag godt imod det, forstå den ånd, det er givet i. Rundt om i Hans have står andre træer, som hver for sig også bærer smukke frugter. Men alle er de forkrøblede af en orm, der har gnavet sig ind til roden. Men det nye træ er usårligt. Thi Gud selv har plantet det.

176) Den der erkender en sandhed, får del i hele sandheden. Derfor kan man for eksempel se sandheden i et kunstværk. Sandheden er bestandig den samme. Kun lader den sig udtrykke på uendeligt mange måder. Eller helt præcist: En for hvert menneske. Men den der vil gribe sandheden eller eje den, mister den. Sandheden, lyset strømmer gennem dig, og du er bestandig ét med det. Mørket i dig er et udtryk for alle de gange, du har prøvet at gribe sandheden, eje den, eje lyset, eller på andre måder har kastet sten i lysstrømmen. Derfor må du, for igen at blive ét med strømmen, langsomt levere sandheden tilbage, hæve stenene, og atter lade den strømme. Sandheden, lyset, kærligheden strømmer fra Gud, din Fader, til dig og gennem dig. Gud er solen og regnen og jorden du vokser og gror i. Du er træet. Gud er sandheden. Han hvisker den til dig, til dit hjerte. Sandheden om dig. Kun du, din dual og Gud kender den. Blidt hvisker de den til dig, til dit hjerte, ved nat og ved dag. Evtigt.

177) En lille tale til alle mennesker: Brødre og søstre! De Yngste, menneskenes åndelige ledere, vil alle bringe alle mennesker til fred i Guds kærlighed, bringe jer den fred, I alle søger. Vil I ikke modtage Guds kærlighed nu, da skal I vide, at I visselig vil modtage deres, de Yngstes kærlighed. Men vil I nøjes med dét? De Yngste er Guds børn, og om Guds børns kærlighed overfor Guds siger Kristus, den kærligste, den højeste af de Yngste, af Guds børn, at den er som et fnug mod det ganske univers. Vil I da nøjes med et fnug, og ikke have det ganske univers? Derfor: Modtag nu alle trygt Guds kærlighed. Men I skal også vide, at vil I så modtage Guds kærlighed, da er der en sten, der må fjernes fra vejen: Ardor (Satan), Guds ældste barn, har syndet meget imod os alle, men er nu vendt tilbage til lyset og Gud i dyb sorg og anger (se hans beretning i "Vandrer mod Lyset!"). Derfor må I nu, eller senere, for at gøre jeres hjerter rede til Guds kærlighed, tilgive ham, Ardor, at I kan modtage Guds kærlighed fuldt ud. Thi begrænsningen ligger i jer selv. Tilgiv ham, at I alle kan finde den uendelige fred i Guds uendelige kærlighed. Nu og i al evighed. Amen. *(revideret d. 11/11 2008)*

178) Nogle spørger: Hvad skal vi lave i Paradis, hvad stiller vi op når alt er idel lykke, velsignelse, glæde og fred. Bliver det hele ikke lidt tomt? Nej! Det enkle svar på spørgsmålet er: Vi skal elske hinanden. Kan en kærlighed på Jorden, i mørkets verden, end være dyb, fredfyldt, lykkelig og velsignelsesrig, da kan den være så meget dybere, inderligere og varmere i Guds Rige. Denne kærlighed vil vi først og fremmest føle for Gud og for vores dual. Men der er jo også de talrige brødre og søstre, som vi i tidens løb vil få et stedse mere inderligt, varmt og velsignelsesrigt kærlighedsforhold til. Og vi vil bestandig bære et svagt minde om mørkelivet, den skygge, der som der står i "Spørgsmål og Svar II" no 60 vil fremhæve evighedslivet i dets fulde skønhed, fred og velsignelse.

179) Nuet farver fortid og fremtid i sin grundtone. En smertefuld nutid farver minderne og forventningen i smertens blodrøde nuance, ligesom en fredfyldt nutid lægger et forsonende skær over dem. Den tilstand af evig skabelse vi kalder nuet, farver alt i sin nuance, temperatur og vejrlig.

180) Der boede engang en engel i en lille hytte ved en sø. I søen gik store og små fisk, under vandspejlet levede både farlige og fredelige dyr og planter, vandet var varmt og koldt, oprørt og stille, himlen var skiftevis overtrukket med skyer og blå. Det stormede ved søen, var stille - englen levede fra dag til dag og så det hele og var tilfreds. Om natten hævdede englen sig over hytten i mørket, og forenedes med stjernerne. Men når morgenen kom, vendte den tilbage til den lille hytte ved søen, mæt af lyset. En nat vil englen ikke mere komme tilbage. Den længes efter lyset bag stjernerne. Hver nat hvisker stjernerne: Kom! Engang vil de sige: Kom og bliv! Men englen lever tålmodigt fra dag til dag, fanger store og små fisk, bader i søen, ser mod himlen, venter på dette bliv!

181) Den store Engel peger bestandig mod toppen af det mørke bjerg, og hvisker blidt: Følg min stemme! Du, bjergbestigeren, famler ved bjergets fod eller i svimlende højde. Du sætter dine fødder og hænder stadig mere præcist og hensigtsmæssigt. Af og til skrider du, og lyden af dine skridt får af og til stenskrud til at rulle ned mod dig oppe fra, men du vandrer dog videre. Det smerter i dine negle, blodet løber, hjertet arbejder intenst og nogle gange lige til grænsen, men du ved, at deroppe venter hvilen. Da, når du når toppen, vil Englen blidt hviske dig til

ro: Du tro tjener, dit arbejde er fuldført, modtag nu din løn! Og Vingen vil mildt løfte dit ansigt, og spørge dig: Var det det værd? Smerter, lidelser, afsavn, længsler; alt det svinder ind til ingenting, når du istemmer Åndens evige sang.

182) Som af brændende laserlys - præcis og intensiv og effektiv - er smerten når lyset fjerner det smuds du har sølet din ånd med. Der hvor smudset sidder - dér er smerten. Himlen er præcis og retfærdig. Men når der ikke er mere, er der ikke mere. Og din ro vil da være proportional med din gamle smerte. Til samme dybde som din smerte nåede klinger din ro - din lykkes dybe klangbund.

183) Forelskelse og gru. De følelser af angst og undergang, som normalt ledsager den ekstatiske følelse vi kalder forelskelse, jo dybere forelskelse jo dybere angst, er symptomer på forelskelsens sande natur. Til hvert af lysets fænomener har mørket to blinde vrængbilleder - og derimellem en skala af varierende intensitet - et "lyst" og et rent sort ansigt. Forelskelsen er kærlighedens "lyse" vrængbillede - det der fremkalder angsten og følelsen af undergang og at miste sig selv er forelskelsens inderste kerne af død og non-eksistens. En "let" forelskelse vil kunne, hvis den ikke gengældes, fremkalde dødsønsker - en total forelskelse, der sikkert kun fremkaldes hvis man bevidst eller ubevidst tror, at man står overfor sin dual, der måske afviser én, vil kunne fremkalde instinktive ønsker om noneksistens - det vil sige instinktive ønsker om helt at ophøre med at eksistere. Derfor vil en ikke gengældt forelskelse også kunne fremkalde stærke selvdestruktive træk i personligheden - specielt når bruddet, afvisningen er en realitet. Kærlighed og forelskelse er overfor hinanden som sol og storm. Kærlighed er ro og fred, forelskelse er den natlige storm, der hærger mange menneskers liv. Kærlighed er ånd, forelskelse er instinkt, kærlighed ser, forelskelsen er blind. De to fænomener, kærlighed og forelskelse, findes formentlig ikke i ren form i vor verden men i blandinger.

184) Det centrale mørke fra de Ældstes fald er tanken om fuldkommenhed. De Ældste mente sig således ifølge "Vandrer mod Lyset!" fuldkomne som Gud til at skabe liv. Dette mørke har vidtrækkende konsekvenser også idag, og vil måske altid have det for os mennesker. Vi søger ubevidst fuldkommenhed, vi tænker: Jeg skal bare lige xxx, så er jeg perfekt osv. Dette er også afspejlet i bibelens syndefaldsmyte, som bestemt set ud fra dette synspunkt er mytisk sand: De første mennesker, Adam og Eva (= Ardor og hans kvindelige dual) narres af slangen (=mørket) og vil være lig Gud, og forvises derefter fra Paradisets Have (de falder). Den enkle sandhed er, at ingen af os børn, ej heller Guds Tjenere, at ingen uden Gud er fuldkommen. Og sådan vil det altid være.

185) Hvordan bliver mennesket sig selv? Forkert spørgsmål. Thi mennesket er bestandig sig selv, også når det føler sig hult, når det altid ønsker at være, som andre forventer at det skal være, og mærker det utilfredsstillende i dette, mennesket er bestandig sig selv med alle dets fejl og mangler og ufuldkommenheder - thi det, der ser og mærker og føler disse mangler, fejl og brist er den evige, uforanderlige kerne - det punkt i mennesket, som ikke lader sig bedrage. Mennesket er som en blomst, der bestandig skyder nye kronblade fra kronen: Nogle er forvitrede og forkrøblede, og de falder af, andre er smukke og gode, de bliver blomstens pryde. Men kronen, den evige kerne, er bestandig den samme.

186) Ét er fornødent i kunsten: Præcision.

187) Ligesom de Ældste, de Yngste og menneskeånderne nu inkarnerer på samme, lige vilkår og således er lige, således vil vi alle være det i evighed. Alle Guds børn er lige nu og i al evighed.

188) I takt med at lyset langsomt drypper ned i vor tanke, gør vi den tanke, at det eneste vi ved er, at vi intet ved, til skamme. Lyset er den fremkaldervæske, der i Jordens mørkekammer gør vor viden sikker, fast og sand.

189) Der er efter min mening mange lighedspunkter mellem det såkaldte Bispebrev ("Et åbent fællesbrev til alle landets bisper" - læs det evt i sin fulde længde her) og bibelens "Johannes' Åbenbaring". Begge skrifter forekommer mig meget meget mørke i anslaget og tonen, og begge bebuder frygtelige katastrofer for menneskeheden - i Bispebrevet på grund af de påståede mægtige konsekvenser nogle bispers undladelsessynder eventuelt kunne få (nemlig hvis de ikke "knæsatte" Guds budskab - Vandrer mod Lyset! - og gennemførte den ønskede reformation - da ville Gud muligvis og muligvis for årmillioner afbryde "al" forbindelse med menneskene - altså en form for "dommedag" som i "åbenbaringen") i "åbenbaringen" som konsekvens af Guds og Satans kamp. Og begge rummer derudover andre forfærdelige trusler - i Bispebrevet trues bispene med at blive brændemærkede af Gud, hvis ikke de gør som "Han" siger ("Og vor Fader vil da - åndelig talt - o v e r e d e r s h o v e d e r s k r i v e e t l y s e n d e, f l a m m e n d e: **Mene Tekel! Vejet og fundet for let!!!**") i "åbenbaringen" trues enhver der fjerner eller tilføjer noget til den såkaldte åbenbaring med at blive frataget sin del i livets træ og "den hellige by". På en måde er de to skrifter i god samklang - og begge skriver sig, efter min mening, fra mørket.

190) Det hellige er indeni ethvert menneske - ikke i ydre abstrakte eller religiøse ideer.

191) Tiden læger alle sår. Ligeså gammel denne sætning er, ligeså sand er den. På Jorden vandrer vi fra menneske til menneske, fra gerning til gerning, fra passion til passion i håb om, at smerten i vort indre vil læges, at riften eller såret i vort indre vil holde op med at gøre ondt. Vi har alle sår i vort indre. Af og til får vi sår, som det tager

årtusinder at læge. Men før eller siden vil den dag komme, hvor såret holder op med at bløde. Tilbage bliver et fint ar - men også dét vil tiden blidt viske væk. En dag går det op for os, at alt hvad vi har gjort, tænkt, følt og lidt mens sjælen langsomt blev helbredt netop tog sigte på dette - vi er vandret til Jorden for at søge lægedom - og Jorden skænker os denne helbredelse - ikke hurtigt og overfladisk - men langsomt, dybt og sandt. Det er som et træs rod; den famler sig vej ned gennem jordens dybe mørke, søger efter en kilde, der kan nære træet, forbi sten og råd - med længsel, sorg, smerte og møje vil den til sidst nå ned til den åre, der altid har flydt, ned til sårets udspring, netop til udspringet - og da vil såret forvandles til en kilde, der nærer sjælen. Det er i dig selv såret er - derfor er også freden dér - ikke hos Gud eller dualen. Men de hjælper dig med at finde den. Ligeså dybt såret er, ligeså dyb er længslen efter fred, og ligeså dyb vil da også freden og hvilen til sidst være. Alt det vi søger, finder vi til sidst - dette er livets og Guds sande barmhjertighed.

192) Verdens og livets inderste mening er kærlighed. Den er alle gåders dybeste rod og enkle svar. Bag enhver livsytning, bag enhver stræben ligger kærligheden eller længslen efter den. Universets dybeste gåde og svar har enhver del i: Kærligheden, den helt almindelige kærlighed, den alle kender til eller længes efter. Enhver smerte skyldes sten i den evige kærlighedsstrøm, og enhver sand lykke er fuldbyrdet kærlighed. Med Gudsstemme synger den os til ro, fører os med længsel eller ro til Hjemmet. Svaret på livets og universets gåder er ikke noget, vi får åbenbaret engang - vi bærer det altid i vore hjerter.

193) Er mennesket statisk eller dynamisk? Er det enkelte menneske noget på en gang givet, eller udvikler det sig? Begge dele. Det er som en sten, der smides i en smuk sø: Ringene breder sig i vandet, men det sted, hvorfra ringene breder sig, menneskets kerne, er bestandig den samme.

194) Gud planlægger ikke alt det dårlige, der sker i verden. Man kan således ikke sige, at det er nogens karma at blive ramt af krigens gru, pludselig voldsom død el lign. Gud planlægger alt det gode. Rammes et menneske uden egen skyld, dvs uden at handle mod eller overhøre samvittigheden, af mørkets udslag, fratrækkes de derved påførte lidelser fra ens syndeskyld, karma. Gud kunne sagtens forhindre alt det dårlige, men gør det ikke for ikke at intervenere mod vores frie vilje. Står et menneske i fare for at rammes af et af mørkets blindtvirkende udslag (dvs hvor der ikke står en vilje bag - fx naturkatastrofer o lign) og ikke har tidligere syndeskyld, der kan udlignes ved dette anslag, advares det af sin samvittighed, skytsånd. Kærligheden fungerer kun i frihed, også Guds kærlighed, med fuld respekt for den frie vilje. Gud går ikke vejen for os, men Han viser os vejen vi kan gå ad. Derved vokser vi til ansvarsbevidste, modne væsener. Gud fungerer på en måde som en lygte, der lyser om natten, lyser på de veje og baner og stier, der fører til lyset og Ham. Så er det vores egen frie, individuelle vilje om vi vil følge disse veje og stier eller gå vore egne veje.

195) Nøglen til en bedre verden ligger i tilgivelsen af Satan eller Ardor, som han kalder sig i "Vandrer mod Lyset!". Siden Ardor d. 3. marts 1912 vendte tilbage til lyset og Gud bøjet i den dybeste sorg, anger og fortvivlelse er dette et spørgsmål ethvert menneske på et eller andet tidspunkt må forholde sig til. Det er et kærligheds-, barmhjertigheds- og samvittighedsspørgsmål for den enkelte og et spørgsmål med global rækkevidde. Besvares Ardors bøn om tilgivelse som den bør besvares, dvs med hver enkelts fulde og hele tilgivelse, kan vi for alvor begynde at lægge den mørkets, splittelsens og hadets tidsalder bag os, som vi har levet i så længe. Som der står i "Spørgsmål og Svar" så vil vi da, når tilgivelsen er givet og menneskene har lært den sande kærlighedens og fredens Gud at kende, for alvor kunne mærke, **at djævelens trone står tom** Dette er det næste store mål for lyset: Alles tilgivelse af Ardor. Når tilgivelsen er givet fuldt ud af alle menneskeånder, da vil han, Ardor, ud fra sin dybe, sin inderlige taknemmelighed stå ved Kristi side, for at lede menneskeheden de sidste skridt ud af mørket. Og til sidst vil Kristus da endelig engang kunne sige det sidste menneske løs fra enhver fremtidig inkarnation på Jorden. Hvor lang eller hvor kort tid vi har brug for for at opnå dette, ved ingen, heller ikke Gud. Thi det afhænger af os selv, afhænger af hvert enkelt menneske. Og frem for alt afhænger det af hvert enkelt menneskes evne og vilje til at elske og **til at tilgive!**

196) De der måske mener, at Gud aldrig skulle have givet os en fri vilje og stillet os overfor mørket ("se på resultatet - se hvor meget ondt og hvor mange lidelser, der er i verden") siger i virkeligheden, uden at vide det, at Gud burde elske os mindre. Kærlighed og frihed hører uløseligt sammen. Jo større kærlighed - jo friere stiller vi dem vi elsker. Da Gud elsker os uendeligt, stiller Han os absolut og 100% frit (den frie vilje). Men samtidig er kærlighed altid en balancegang mellem at stille frit og ikke lade stå til. Derfor omgiver Gud os ifølge Vandrer mod Lyset! med kærlige væsener, skytsånder, der på alle måder søger at hjælpe os og støtte os og måske advare os, hvis vi står i færd med at træffe dårlige valg - for vores egen skyld - vi hører skytsåndens tale som vores samvittighed. Så den frie vilje, som Gud har givet os, og som også indebærer, at vi skal kende mørket, er et direkte udslag af Hans uendelige kærlighed.

197) Det man kalder åndelig eller spirituel vækst og, mere aktuelt, dens søster, selvudvikling, rummer i de sikkelse, de har idag i den vestlige verden, som regel et mere eller mindre stærkt element af selvbeundring og egoisme - man

har eller længes efter at "se lyset" - og så står mørket altid parat med sine pseudo-indsigter. Eller man vil udvikle sig for udviklingens skyld, afsyngende selvudviklingens overfladiske mantra, "her går det godt - fuld fart på karrieren!" og hyldende selvudviklingens bud til mennesket, "send et signal om overskud". Man tror man vokser eller udvikler sig - i virkeligheden stagnerer man og sælger sin sjæl. ~~Åndeførædling~~ er ikke så meget stammen og kronen over jorden, som den er en rod, der får dybere og dybere fat.

198) Den sande kærlighed er meget mere end en følelse - kærligheden er nok så meget handling, hvor man ser bort fra sin egen magelighed - går ud over sig selv, som man siger. Den sande kærlighed reklamerer ikke for sig selv og den praler ikke - en kærlighed der udsiges men ikke følges op af handling er falsk reklame, og en kærlighed, der buldrer for sig selv på torve og stræder er ikke kærlighed - og kærligheden er derfor ofte tavs.

199) Et andet argument imod Bispebrevet er, når der s. 21 i brevet står, at Gud muligvis vil afbryde "al forbindelse" med menneskeheden, at Gud står i forbindelse med os via kærligheden. Således står der i "Spørgsmål og Svar I" no 39: "Ved lysets livsnerve (kærligheden; min bemærkning; cpo) er Gud således **forbundet** (min fremhævnings; cpo) med alle sine skabninger..." Skulle "al forbindelse" derfor brydes, ville det betyde, at Gud ikke længere elskede os mennesker. Hvilket selvfølgelig er umuligt. Alternativt kunne man forestille sig, at der ingen ånder skulle være inkarneret i "pausen". Men skulle dette realiseres, måtte Gud lade alle mennesker dø - hvert legeme er jo "optaget" af en ånd. Og derfor ville der, efter pausen, ikke længere være menneskelegemer at inkarnere ånderne i. Det står i hvert tilfælde klart, at der ingen ånder kunne være inkarneret i pausen. En sidste mulighed jeg kunne tænke mig, hvis vi skal følge Bispebrevets logik er, at Gud på et tidspunkt ikke længere knyttede ånder til menneskelegemerne. Dette måtte da gøres efter at den sidste af de af Ardor inkarnerede Ældste var død, og mørkebandet + den svage lysgnist fra de Ældste var ophørt med at strømme over i menneskelegemerne ved undfangelsen. Ellers ville Gud bryde sit løfte til de først hjemkomne Ældste. Gjorde Gud dette, ville menneskene imidlertid være ligestillede med dyrene, da der selvfølgelig heller ikke kunne være tale om at lade det guddommelige element tilflyde hvert menneskelegeme (uden ånd) i pausen. Ville Gud fortværende lade det guddommelige element tilflyde menneskelegemerne i pausen, havde vi en situation, hvor dette guddommelige, uden at være en ånd, heller ikke var elsket af Gud - ikke forbundet med Gud. Men hvis menneskene sank ned og blev lig dyrene, uden ånd, uden guddommeligt element, uden mørkestrøm fra de Ældste og uden det svage lysmoment fra de Ældste, ville Gud efter pausen **ingen grund** have til atter at knytte ånder til "menneskedyrene". Og vi ved også fra VmL, at der ikke knyttes ånder til dyrelegemer. Derfor betragter jeg personligt Bispebrevet som et, tragisk, falsum. Johanne Agerskov har givetvis været i god tro da hun udgav brevet - men dét gør ikke brevet mere lødigt. I øvrigt henviser jeg til Georg Jørgensens og Sverre Avnskogs grundige kritik af Bispebrevet. Læs deres kritik her. Ellers læs min egen tidligere kritik her

200) Jo dybere smerte, jo tungere sten, jo sortere vande - jo højere skal du svinge dig op, jo dybere din skønhed og jo saligere din fred.

201) På lysets bølge drager mennesket til Jorden, og på lysets bølge forlader vi igen denne verden. Indimellem strider mennesket striden, den gode strid, striden for livet og for lyset. Mange mennesker finder såre mange lidelser, sorger og bekymringer i Jordens trange skød. Men de sten du bærer i denne verden, gør dig kun stærkere. Lad dig ikke knække af livets strid. Sæt din lid til Gud, at Han vil give dig styrke og tålmod, når livets storme blæser. Giv ikke op. Med dig til denne verden har du fået en flamme, en hellig ild. Den skal du skærme, hæge om og beskytte. Og når du da engang vender tilbage til lysets hjem, da vil din flamme være skønnere, renere, brændende roligere og mere livsaligt, om du da har vidst at beskytte og nære den. Men aldrig, aldrig vil flammen gå ud; thi Gud selv har tændt den. Den brænder dit mørke til aske, selv fejer du det bort. Skulle du miste modet, skulle du falde hen i mismod og tungsind, da vil Gud selv værne din flamme. Og når du da atter rejser dig, da vil din flamme kun brænde med så dybere glød - der findes ingen vej ned i mørket, der ikke senere opvejes af lyset. Hver gang du træder ned i mørket, spænder lyset, Gud, sit sikkerhedsnet under dig, under din smerte. Ja, om du ville kaste dig bort, glemme dig selv, glemme dit ansvar, give efter for mørket, da er denne vej ikke evig. Lad ikke din afmægtighed lede dig for længe. Med tålmod skal du stride livets strid. Ja, tålmodighed er dit stærkeste våben. Lyset sender dig til denne verden med et kys. Og med et kys vil det atter modtage dig, når din vandring er endt. På lysets bølge drager mennesket til Jorden for at stride striden, den gode strid, og på lysets bølge forlader vi igen denne verden.

202) Der findes et mørke, der angriber menneskets sunde selvtillid og den dertil hørende ydmyghed, ved dels at guddommeliggøre, dels fornægte eller søge at udlette individet. I den jordiske verden er dette mørke tydeligst repræsenteret ved hele kulturer, den vestlige, kristne kultur med sin guddommeliggørelse af Jesus af Nazareth, og den østlige, overvejende muslimske og buddhistiske kultur med sine idealer om fornægtelse eller udsettelse af individet overfor den skjulte eller ikke-eksisterende guddom. Disse tendenser er ekstremt repræsenteret ved synliggørelsen af Gud gennem individet (Jesus af Nazareth) og den østlige tanke om den ikke-synlige, over al

forstand hævdede eller ikke eksisterende guddom. Begge kulturer rummer desuden i sig sin modpol, den kristne kultur ved hævdelser af det enkelte menneske, individet, som uhjælpelig synder (~ udslettelse af individet), den østlige ved guddommeliggørelse via fornægtelse eller udslettelse. Både guddommeliggørelse og udslettelse af individet er imidlertid, som nævnt, udtryk for forskellige, hinanden modsatte, aspekter af det samme mørke, og derfor kan man sige, at både den nuværende vestlige og østlige kultur, i sig rummende dele af hinanden, er dødkulturer fordi de ikke sætter individet på dets rette plads. "Vandrer mod Lyset!" er den mediator, den dråbe olie på de oprørte vande, der får dem til at lægge sig ved at sige: Vi mennesker er åndeligt set børn af Gud, sønner og døtre, i vor inderste kerne gode, ikke Gud og ikke intet, vi er elskede børn, og vi har brug for at tilgive den personlighed, der er ansvarlig for vor jordiske eksistens (Ardor) og størsteparten af vore lidelser, ligesom han har brug for vores tilgivelse. Ardor benyttede, mens han endnu var mørkets "fyrste", det ovenfor omtalte mørke til et centralt kraftpunkt for mørket, en central forbandelse, som han udslyngede mod menneskeheden, og som kan udtrykkes ved tankegangen om, at Gud skulle være død. Den del af denne forbandelse, der var rettet mod Gud, slettede den Almægtige straks forbandelsen var udslynget. Ellers ville det have udslettet Ardor selv. Men den del, der var rettet mod menneskeheden, blev "hængende". Denne forbandelse er imidlertid brudt nu.

203) Troen på Gud i en eller anden form er enhver kulturs brændstof. Mister man denne tro løber kulturen træt på et tidspunkt. Måske er dette forklaringen på, at Vesten synes at være ved at løbe træt, idet vi har mistet den alment accepterede tro på en Gud. Men det er formentlig kun en overgangsfase; nye former for tro på Gud, efter min mening i en dybere forståelse, er langsomt ved at vinde frem også i Vesten. Vi er som menneskehed langsomt ved at danne en verdenskultur - det man også kalder globalisering. Men for virkelig at sikre verdenskulturens varige succes, er vi nødt til også at have en fælles forestilling om Gud og det guddommelige, og ikke bare henholde os til de svagere ideer om demokrati og markedsøkonomi og lignende. Og for at sikre kulturens varige succes er vi ydermere nødt til at have ikke bare en forestilling, men en *sand* forestilling om Gud. Til dette formål er "Vandrer mod Lyset!" som skræddersyet. "Vandrer mod Lyset!" kan sikre, at verdenskulturen bliver en livets kultur og ikke en dødens, som de mange delkulturer i øjeblikket kan beskrives som - og dermed sikre verdenskulturens varige succes.

204) Når spørgsmålet om liv og død, som vel intet menneske undgår på et tidspunkt i livet, er uafklaret, kan døden synes det nemmeste, det letteste og livet en byrde. Men døden er aldrig det nemmeste. De byrder der følger med selvmord er langt tungere at bære - ånden skal da gennemleve det man søgte at undfly indtil den af Gud normerede dødsstund indtræder (med mindre selvmordet sker i vildelse) - og den lystilførsel man får, hvis man i en alvorlig krisesituation alligevel vælger livet er så stor, at den i de fleste tilfælde sikkert vil opveje de lidelser, man finder så tunge at bære. Livet kan være tungt at bære, men når det er tungt, styrker det ånden kolossalt at bære byrderne med tålmodighed. Og hvis man i eller efter en krise når til en afklaring af spørgsmålet liv/død og vælger livet, da åbner dette op for noget, man måske ikke i krisen havde troet muligt, nemlig: Livsglæde.

205) Litteraturen og kunsten generelt er fuld af drama. Nøglepunkter i menneskers liv genspejles og formidles og konsekvenserne udtrykkes. Således skaber vi vore helte. Men de virkelige helte forekommer mig at være ganske almindelige mennesker, som lever dag for dag, og får tingene til at fungere uden de store armbevægelser. Det er hér, det virkelige drama findes. En litteraturhelt siger måske til sin elskede: Jeg vil gå gennem ild og vand for dig! Den virkelige heltinde svarer: Ok, så gør det! Den virkelige helt kommer ikke med store hensigtserklæringer, der bare skal imponere - en form for tiggeri. Stille og roligt og uden ord går de virkelige helte og heltinder gennem alt for dem, de elsker, dag for dag, hele livet. Ganske almindelige menneskers livskamp, dag for dag, år for år, årti for årti; dét er drama.

206) Men når jeg har det skidt, så bager jeg. Fx Hyggekekagen (eller "Den du ved nok"): 4 æg, 500 g sukker, 4 tsk vaniljesukker, 450 g hvedemel, 4 tsk bagepulver, 4 spsk kakao, 300 g smeltet smør, 4 dl mælk. Æg, sukker og vanilje piskes tykt og skummende. Mel, bagepulver og kakao røres skiftevis i med mælk og det smeltede smør. Dejen hældes i en form med bagepapir. Bagetid: ca 40-45 min ved 180 grader (alt efter formens størrelse). Glasur: 200 g smør, 7 spsk kaffe, 3 tsk kakao, 3 tsk vaniljesukker, 100 g kokosmel, 500 g flormelis. Alle ingredienser smeltes i en gryde og kommes ovenpå kagen, når den er afkølet. Hvis man synes, at glasuren er lidt voldsom (for fed) kan man evt bare røre lidt flormelis op med kogende vand (eller kaffe eller appelsinsaft) og drysse denne glasur med hakket, mørkt chokolade, hakkede hasselnødder eller kokosmel.

207) Begæret og angsten for at blive forladt. To skæbnespor i mit liv. Efterhånden som man bliver ældre, ser man måske tydeligere de spor, man vandrer ad. Og dermed lærer man noget om sin karakter. Det er ikke sikkert, at man kan forandre sig ved de helt grundlæggende faktorer, der bestemmer et liv, hvis dette er én til smerte, men man kan måske mildne sporenes dybde. Fælles for mine personlige skæbnespor, som jeg tror, at jeg deler med mange, er længslen efter kærligheden. Men efterhånden som jeg bliver ældre, bliver denne længsel mindre desperat og mere

afklaret. Den smerte man uvægerligt finder i livet, hvis man længes efter den totale sammensmeltning med en i alle henseender ligeværdig partner, dualen, mildnes efterhånden som man indser, at denne kærlighed kun momentvis kan eksistere i denne verden. Man resignerer - og finder en fylde, der kan bære trods alt. Man lærer også herved, at kærligheden er en sjældnere gæst i denne verden, end man måske troede - også i ens eget hjerte. Der er så meget, der snævrer den ind - ydre og indre begrænsninger. Men ved denne begrænsning intensiveres den også, der hvor den trods alt lever i ens hjerte. Et liv hvor man bare én gang oplever den ubetingede, totale kærlighed er ikke levet forgæves. Resten er dog slagter, der skæres fra, men samtidig giver dybde i sjælen. Det viser, hvor meget vi tåler for at lære kærlighed, hvor meget vi er villige til at ofre for den. Alt.

208) *Slow and fast information.* I kampen om vores opmærksomhed tænker jeg, at man efterhånden skal beskytte sig selv mod det boomende udbud af informationer af snart sagt enhver art. Vi bliver let overfladiske, får informationsstress. Fordybelsen halter måske i en paradoksalt stadig mere specialiseret verden. Og så kan jeg her på dette *slow site* drømme mig hen til et sted, hvor der er fred og ro. Slukke for computeren, telefonen, TV'et og drømme om stjernerne. Det er sikkert at sjælens sprog ikke tales i bits/s. Verden glimter og funkler hypnotisk med sine utallige informationstilbud, sin avancerede teknologi og kommercialisering af alt. Samtidig flyder blodet overalt, og forureningen, både den konkrete og den informative er ved at kvæle kloden - dagligt udstiller det vor magtesløshed. Verden er oppe i et gear, hvor sjælen ikke kan følge med. Verden er ved at få stress. Jeg frygter, at hvis udviklingen fortsætter, vil der også følge *englobal depression*. Hvordan ser en global depression ud?

Atomvinter? En oversvømmet verden som følge af opvarmningen? En verden uden centrum er kaos. Betegnende nok har *den centerløse verden* en skabelsesberetning af kaos (big bang) med stakkels mennesker på vej væk fra hinanden. Man forsøger så at tæmme kaos med love og interaktioner (penge eller våben), der har rod i terrorbalance mellem stat og individ, mellem stater og mellem virksomheder. Men det er alt sammen forgæves. Hvor *erdin sjæl*?

209) I denne verden har vi mange beretninger om Gud. Mange af beretningerne er skrevet ned i bøger, og så kan vi slå hinanden i hovedet med dem. Men bøgerne bliver tungere og tungere. Hvorfor nøjes med bøger, når enhver kan mærke Gud direkte *gennem samvittigheden*?

210) Vi, Guds børn, har altid uendeligheden og evigheden *foran os* i kraft af de uendelige, evige udviklingsmuligheder. Hvorimod Gud *i sig* bærer uendeligheden og evigheden i kraft af sin uendelige tanke og vilje, og i kraft af at Han i sin tanke indebærer al tid.

211) Det stille sorte vand. Dødslængsel. I 17 år kæmpede jeg for ikke at kurre ned ad skrænten og forsvinde i dybet. Men med ét erkendte jeg, at det var dette frygtelige, jeg flygtede fra. Jeg holdt op med at kradse neglene til blods i skrænten, og gik roligt ned til bredden, lydende en mægtig røst. Jeg satte mig på hug ved vandet, tog lidt op i håndfladen, stak prøvende en hånd ned... Jeg blev stille indeni. Der var kun mig og dette vand. Da jeg fuldt ud havde følt det underafkølede vands lammende kulde og lyttet til stemmen fra dybet... forsvandt drømmesynet stille. Og jeg fik en simpel længsel efter endnu en dag. Kun endnu en dag. En uge. Et år. Tid. Liv. Kun dét!

212) Det der sker når man lider psykisk eller fysisk er at noget mørke neutraliseres. Og derved forædles vor ånd og derfor er der en mening med lidelsen. Der kan gives tidspunkter i livet, hvor man må udholde alt ikke af hensyn til ens vækst, hvilket blot er selvbeundring, men af kærlighed. Så det er sandt, at kærligheden udholder alt - blot må man beslutte sig for at ville det. Man må leve disse ord, hvilket kræver alt. Kærlighed er ikke til hygge, kærlighed er ikke kun et ord, man kan bruge ved festlige lejligheder - det er først og fremmest handling, vilje. Kærligheden viser sig ikke i dine ord men i dine handlinger.

213) Lyset, kærligheden rummer sandheden. Mørket, hadet rummer løgnen. Den mængde sandhed vi, Guds børn, kan optage er og vil altid være endelig, begrænset, hvorimod Guds visdom er uendelig, ubegrænset. Derfor er der altid noget vi kan lære - evigt. I øvrigt har jeg forstået det sådan, at det kun er Gud, der kender den inderste kerne i alting - tanke, vilje, lys og mørke - en gådefuld orden af sideordnede cifre.

214) Det fremgår af "Vandrer mod Lyset!", at Gud har udstyret enhver ånd med et evighedslegeme. Lysintensiteten fra dette legeme vil, når det er fuldt udfoldet i Guds Rige (gælder for menneskeånderne og måske for de Ældste - de Yngstes evighedslegemer er udfoldede) bestandig stige i takt med den evige lysudvikling. Dette skal ikke forstås sådan, at hver ånds "aura" bestandig vil "fylde" mere og mere - hver ånd, hvert af lysets børn, vil i Guds Rige have en begrænset og sikkert fast afgrænset aura, men "indenfor" denne aura vil lysintensiteten altså bestandig stige.

215) Som jeg ser det så er menneskehedens hovedspørgsmål nu, hvor Ardor/Satan ifølge "Vandrer mod Lyset!" (VmL) er vendt hjem til Gud bøjet i sorg og anger, om vi formår at tilgive ham, Ardor/Satan, så vi kan få ordentlige forhold at udvikle os og sone under. Dette er et spørgsmål til alle mennesker - et samvittighedsspørgsmål. Og alle, der forstår, at det forholder sig sådan, bør hver især gøre hvad de formår for at dette hovedspørgsmål bliver kendt. Som der står i VmL så former vi selv fremtiden - således som vi vil det, således bliver det.

216) Som et ængstende råb og jag fra dybet hænger døden menneskets underbevidsthed. I de fleste seksuelle

fantasier og i mange psykiske sygdomme, specielt depression og mani, er det denne den mest destruktive kraft i menneskenes verden, der er i fokus. Dybt nede. Dybt nedefra farver den dagsbevidstheden med sygelige, hidsende fantasier eller gør os decideret syge. Dette bør man vide. Og når man ved dét, kan man forædle sit sind ved i stedet at fokusere på livet og livets kraft.

217) Som en vis mand engang har sagt, så er fattigdom ét sted og - tilføjer jeg - lidelse - fattigdom og lidelse overalt. Vort ansvar som mennesker er stort. Vi burde støtte hinanden når vi vakler, vandre hånd i hånd til Hjemmet, til Paradis, til Gud. Stå sammen i den fælles kamp mod mørket. Ikke ét menneske kan undværes - ikke én narkoman, ikke én alkoholiker, ikke én lidende, ikke én hjemløs, ikke én udstødt, ikke én lykkelig og stærk, ikke én sorgfuld og svag, ikke én syg, ikke én rask, ikke én kriminel eller morder eller folkemorder, ikke ét godt menneske, ikke én gammel, ikke én ung, ikke ét barn, ej heller én menneskespire, *ingen* kan undværes. Vi er alle brødre og søstre, vi er alle lige. Når livets storme hjemsøger dig eller hvis du har forbrudt dig mod de jordiske eller de himmelske love - da vend dig til vor Fader - thi Han alene kan hjælpe. Bed trøstigt Ham om hjælp og støtte når livets byrde tynger - og glem ikke at takke Ham når livet er lyst og lykkeligt. Vi er alle del af et mægtigt, altomfattende fællesskab, åndelige søskende, også dig, der føler dig ensom midt i livets tummel, dig, der føler dig forladt og ene - sammen er vi på en vandring mod lyset, mod Gud. Vend din tanke mod Gud, og vær tro mod det, du finder. Læg tryk dit liv, dit hjerte i Hans hånd - Han svigter ikke. *Han* vil tage din byrde eller le med dig, når du er lykkelig. Sandelig!

218) Fra myndigheder til forbrydere og enkeltpersoner hvisker det onde punkt i mennesket: "Intet er for beskidt!" Men hvordan forholder det ædru, det gode punkt i mennesket sig til dette? Med sorg og smerte. Jordisk lov fungerer ofte på den måde, at den sikrer, at folk eller stater kan rage til sig, og beskytte grådigheden mod andres grådighed. Hvorimod himmelsk lov har åndens forædling som mål. De jordiske love burde afspejle dette, men gør det kun svagt. Når det går op for alle, at menneskenes primære, egentlige og dybeste interesse ikke består i staternes overlevelse og magt men i individernes forædling, når som Kristus siger det i sin tale i "Vandrer mod Lyset!" lovgiverne lovgiver som om de selv skulle rammes af hver eneste paragraf og bestemmelse, og ikke som nu som om de ikke skulle rammes men ramme "de andre", først da får vi mere retfærdige tilstande på kloden.

219) Som ung fløj jeg som Ikaros for tæt på Solen og mistede mine vinger. Jeg drømte om den store, altomfattende kærlighed og sammensmeltning. Nu længes jeg blot, som Saul Bellow udtrykker det, efter lidt ømhed. Men dette rummer samtidig et håb - pludselig er det opnåeligt. Det er en sær verden vi lever i. Vore hjerter bliver hamret bløde og i form ved kærlighedens skærsild - med store forhamre efter at være smeltet ved en million grader. Med blod og ild.

220) Menneskehedens største spørgsmål og udfordring ligger nu i den mulige tilgivelse af Ardor. Ukendt af de fleste er der indtruffet en begivenhed af verdenshistoriske dimensioner i form af Ardors, Satans hjemvenden til Gud i 1912. **Djævelens trone står tom** Mennesker har svært ved at fatte lid til, at dette er sket. Ikke desto mindre er det en kendsgerning som meddelt i "Vandrer mod Lyset!". Til de der stadig frygter, hader og forbander ham, Ardor, vil jeg minde om et gammelt Jesu-ord: "Lad den der er ren kaste den første sten!". Vi må vide, at ikke alt dårligt og ondt i denne verden skyldes Ardor. Ofte er det vor egen ufuldkommenhed, der skaber splid og ondskab i verden. Og hvor meget længes vi ikke selv, når vi har fejlet og indset vor fejl, efter tilgivelse? Vil vi ikke gøre alt, hvad der står i vor magt for at opnå dette? Men det er denne situation Ardor er i nu. Han har indset sine mange fejl og synder - og længes usigeligt efter vor kærlige tilgivelse. Kan og vil vi nægte ham denne? Kan vi lade hånt om ordene: "...Og jeg beder eder inderligt, ifald I formaa at overvinde eders Had, at overvinde eders Vrede, da at tilgive mig, hvad jeg har syndet mod eder alle! Tilgiver mig, at vor Faders Fred og Velsignelse må være over eder nu og i al Evighed!" ("Vandrer mod Lyset!" side 96). Dette er en ånd i den yderste sjælenød, der taler. Personligt tror jeg, at hans sorg, smerte og anger har været så dyb og knugende, at han, Ardor, efter at være vendt tilbage til lyset og Gud, overvejede sin evige eksistens. Kunne han leve med sin fortid eller var det for smertefuldt at tænke på de synder og de lidelser hans fald og hans synd bragte over os alle? Heldigvis hjalp Gud ham ved at dysse ham i en dyb søvn (ifølge Johanne Agerskovs breve), en søvn som han skal hvile i indtil det sidste menneske har tilgivet ham. Så har han da nogen fred. En dyb hvile efter årmillioners mørke og lidelser. Hvor små forekommer vore egne lidelser ikke at være, når vi sammenligner os med ham! Kærligt kunne vi løfte byrden af hans skuldre - helt enkelt og uden dramatik - med vor tilgivelse. Mere skal der ikke til. Og glem ikke, at dette samtidig er første skridt på genvejen til Gud for hver enkelt. Til sidst i dette brudstykke vil jeg citere Kristus fra hans tale til menneskene i "Vandrer mod Lyset!" og gøre hans, Kristi ord til mine: "Til sidst henvender jeg mig ti l a l l e M e n n e s k e r paa den hele Jord, og jeg beder eder alle: sø g e r a t f a t t e M e d l i d e n h e d m e d v o r æ l d s t e B r o d e r, sø g e r a t t i l g i v e, h v a d h a n h a r f o r b r u d t m o d e d e r, a t d e m a n g e F o r b a n d e l s e r, h a n h a r u d s l y n g e t, k u n n e b r y d e s o g b o r t s l e t t e s! **Ja, tilgiver ham af eders ganske Hjerte; da vil han i sin dybe Taknemmelighed staa ved min Side og hjælpe mig af sin ganske Styrke med at lede eder til vor**

Fader."

221) Drivkræfterne i åndshistorien er behovet for og længslen efter *forstå* og længslen efter Gud.

222) Tankerne om Armageddon - den endelige kamp mellem godt og ondt på Jorden - og den efterfølgende fælles, universelle dommedag og paradys på Jord er æteroptegnelser skabt af Ardor, Satan, mens han endnu kæmpede for det onde, for at så splid, vold og krig mellem mennesker. Den virkelige kamp mellem godt og ondt på Jorden udkæmpes ikke *mellem* mennesker men *i* det enkelte menneske.

223) I "Vandrer mod Lyset!" beskrives det hvorledes mørket langsomt elimineres og at det til sidst vil være fuldstændig elimineret fra verdensaltet. Dermed går verden fra at være dualistisk til at være monistisk - det vil sige til sidst vil der kun være én verdenskraft tilbage - nemlig lyset. Fra at være en verden af modsætninger bliver det da til en fuldkommen harmonisk lysverden. Jeg tror at Johanne Agerskov har ret, når hun i et af sine breve skriver, at Gud muligvis når alt mørke er udrenset af altet, da vil samle og koncentrere lysæteren omkring sit Rige for at maksimere lykken og lyset for alle. Hvornår dette vil være tilfældet, altså hvornår alt mørke er udrenset ved kun Gud.

224) Ethvert menneske kan udrense, forædle den fra forfædrene arvede astrale genpart for mørkekomplekser og således fx give afkommet en renere astral genpart i arv. De astrale mørkekomplekser føles som urene, tvangsprægede strømninger i legemet, og udrensningen, forædlingen foregår ved, at man med sin vilje bremser og ser disse strømninger i øjnene, efterhånden som de dukker op. Dette er en livslang proces. Det er ikke sikkert, at der dukker ord eller billeder op i sindet ved de astrale mørkestrømninger, men de er som regel ledsaget af følelser, som da må ses i øjnene, gennemlevs. Det er en god idé således at forædle den astrale genpart, da mennesket ellers står i fare for, at ånden bliver forurennet af astralt mørke. Hvis man således gør modstand mod det astrale mørke, med sin vilje søger at bremse de stærke eller svagere astrale mørkestrømninger, vil de enkelte mørkestrømninger på et tidspunkt kulminere og, hvis man standser dem helt, tør se det i øjnene, vil de derefter forsvinde. Princippet er det samme som ved åndens selvudrensning. Forskellen mellem den astrale og den åndelige selvudrensning er, at man ved den astrale udrensning vil føle en mental afstand til mørket, mens dette ikke er tilfældet ved den åndelige udrensning, hvortil også hører sorg og anger, som beskrevet i "Vandrer mod Lyset!". I takt med at mørkekomplekserne, de astrale eller de åndelige, udrenses, undergår ånden en langsom, rolig vækst. Et bevidst startpunkt for den astrale og åndelige selvudrensning kan være, at man beslutter sig for at se sit mørke i øjnene, og derefter lader være med at handle efter mørkets impulser, indskydelser og ideer. Når der ikke er flere mørkekomplekser i ånden, tanken og viljen, smelter tanken og viljen sammen til en af mørket upåvirkelig enhed, som beskrevet i "Spørgsmål og Svar II" no. 64, og menneskeånden kan derefter, efter eventuelt at have sonet restkarmaen (hvis ikke man har sonet alt inden sammensmeltningen), af Kristus siges løs fra al fremtidig inkarnation på Jorden og vandre videre i lysets verdener frem mod målet: Guds Rige.

225) Et personligt spørgsmål og vurdering: Skulle Gud have undladt at skabe sine mange børn, de Ældste, de Yngste og menneskeånderne? Mit personlige svar er, at det er et udtryk for uendelig, fuldkommen kærlighed, at Han gjorde det. Han vidste, før Han skabte, at nogle eller dem alle (de Ældste og de Yngste) kunne falde og derved skabe sig et midlertidigt liv i mørke og lidelser. Men Han vidste også, at alle før eller senere ville sejre over det onde. Og når man gennem "Vandrer mod Lyset!" ved, at Han ikke tvinger nogen af sine børn til at modtage det evige livs gave er og bliver Guds skabelse efter min mening fuldkommen.

226) Endnu et personligt spørgsmål og vurdering: Gjorde Gud ret i at henvende sig til de Yngste om hjælp til de Ældstes mislykkede skabninger, menneskene, og de Ældste selv? Eller skulle Han have sparet dem for de mange lidelser og sorger ved dette arbejde? Personligt vil jeg svare ja dette gjorde Gud ret i, og det var et udtryk for Hans fuldkomne visdom, kærlighed og magt ud fra flere forhold: For det første var det oprindeligt Guds plan at delagtiggøre sine børn i sin skabelse ("Vandrer mod Lyset!", s. 6). Dette gjorde Han formentlig dels for at få en lejlighed til at stille sine først skabte børn direkte overfor mørket, dels for at skabe et ubrydeligt sammenhold, fællesskab og en ubrydelig kærlighed mellem Guds børn (og Gud og Guds Tjenere). Da de Ældste derefter faldt, kan Guds henvendelse til de Yngste om hjælp og bistand ses som en forlængelse af disse tanker: At delagtiggøre alle i Hans skabelse og derved skabe den ubrydelige kærlighed mellem alle Guds børn og Gud og Guds Tjenere. Derudover ville de Yngste ved det opofrende arbejde for menneskeheden og de Ældste selv få lejlighed til at overvinde mørket og således vokse åndeligt. Guds henvendelse til de Yngste kan derfor ses som en måde at maksimere vores indbyrdes kærlighed og derved lykke. Sluttelig vidste Gud, at hvis de Yngste ville, da kunne de også fuldføre deres kærlighedsgerning og lede alle til Ham. Der var altså ikke tale om en opgave, der lå udover deres formåen, men dog nok til grænsen. De Yngste har formentlig hele tiden vidst, at opgaven ville kræve alt hvad de havde i sig af kærlighed, medlidenhed og tålmodighed. Men derved ville de også selv vokse maksimalt. Guds fuldkomne visdom, kærlighed og magt!

227) Sålønge størstedelen af menneskeheden endnu ikke har tilgivet Ardor og lært den sande Gud, kærlighedens og fredens Gud, at kende, sålønge vil de reelle fremskridt være få og små. Dog; jo flere der lærer at fatte medlidenhed med og at tilgive den dybest faldne, og jo flere der lærer trygt at give sig ind under Guds ledelse, jo mere vil lyset brede sig i den jordiske verden og i menneskenes hjerter, og således skabe reelle og varige fremskridt.

228) Ved forrige århundredeskifte talte man også om globalisering. Og så oplevede man 1. og 2. verdenskrig. Ved det nyligt overståede århundred- og årtusindskifte snakkede og snakker man igen om globalisering. Og så har vi oplevet 11. september 2001 og de efterfølgende krige. Disse foreteelser er formentlig dels et udtryk, dybest set, for lyset der breder sig, og de store efterfølgende kulturregressioner skyldes Ardors æteroptegnelser, som vi nok desværre må leve med i lang tid fremover. Men; lyset vil dog brede sig.

229) Livets ubønhørlighed. Og de andre mennesker, der vil dig noget. Skrøbelig, sårbar er sjælens lille flamme, som du ængsteligt huler hånden omkring. Ulykkelig den, for hvem livets ubønhørlighed slukker hjerteflammen. Lykkelig den, hvis flamme stadig brænder rent - så ved du hvem du er. Det er så let at miste sig selv. For mange kompromiser og uærlighed mod det helligste i dig - og flammen dør, skjult for mennesker, og måske for dig selv. Kun tårer kan da vække den til live igen - du væder den uendelig forsigtigt og varsomt. Nu vandrer du da gennem verden, alene med din sjæl, sjældent eller aldrig er den at se, sjældent eller aldrig bliver den rørt. Og dog er den det smukkeste der findes. Den smukke, sårbare, bløde sjæleblomst, der bestandig søger sin næring i den grusomme, hårde, kantede verden af ild, is, jern og splintret glas. Livets ubønhørlighed.

230) Ethvert mørke kan trækkes af lysets heste, og ethvert lys kan trækkes af mørkets heste. Det afgørende er, om viljen er til lyset eller til mørket. Og dette er kernen i de evindelige kampe mellem lys og mørke i den jordiske verden. Selv døden tjener nu lysets sag, i kraft af Guds reinkarnationslov. I menneskenes verden kan alle sorger og lidelser, fremkaldt ved mørket, således også tjene lysets sag, hvis man lider sine lidelser i tålmodighed og tillid til Gud. Og alle mørkets udslag tjener generelt i sidste ende lysets sag ved at gøre os mere modne, mere agtpågivende, mere ansvarlige. Alt i kraft af Guds alvidende visdom og uendelige kærlighed, der ligger til grund for alle Hans love. *(revideret d. 24/9 2007)*

231) Når noget åndeligt eller astralt mørke er afpolariseret, overvundet, vil det søge at nå ånden eller den astrale genpart en sidste gang, som den sidste bølge fra en storm, der er døet hen. Da gælder det for mennesket om at stå fast. Er der tale om noget astralt mørke, kan dønningerne vise sig nogle gange, hvorefter de dør hen. Dette er analogt til det der står i "Vandrer mod Lyset!" om Guds emanation; at det overvundne mørke søgte at nå TankeViljen en sidste gang før Gud fremstod.

232) Det værste ved lidelsen er, at man tror den varer ved. Men det gør den ikke. Før eller senere letter det. Lidelsen er som at dukke ned i et iskoldt, mørkt hav: Det gør ondt, man kan ikke se og man kan ikke få vejret. Men før eller senere dukker man op til overfladen igen. Dette er livets egen, naturlige opdrift. Ingen lidelser kan vare evigt.

233) Ifølge "Vandrer mod Lyset!" s. 149 kan både lys og mørke opdeles i tre hovedkategorier: 1) Det åndelige lys og mørke 2) det astrale lys og mørke 3) det materielle lys og mørke. Det betones at lys og mørke kun må betegnes som kendingsnavne for to selvstændige urkræfter. S. 148 står: "I kraft af sin Tanke og Villie gav Gud baade Lysets og Mørkets Partikler en om hinanden roterende bevægelse." Ifølge Ernest Rutherfords atommodel består alt fysisk stof af en positivt ladet atomkerne omgivet af negativt ladede elektroner. Endvidere vides det fra atomfysikken, at fraspalter man elektroner fra atomet, bliver atomet ustabil, og henfalder radioaktivt. I stykket s. 149 fremgår det, at lyspartiklerne er meget mindre end mørkepartiklerne. Og ifølge atomteorien er elektronerne meget mindre end kernepartiklerne. Da det endvidere ifølge atomteorien er elektronerne der sørger for atomets stabilitet, er det nærliggende at opstille den hypotese, at de negativt ladede elektroner må være et udtryk for materielt lys hvorimod atomkernen, dvs protoner, neutroner og de øvrige elementarpartikler i atomkernerne må være udtryk for materielt mørke.

234) En af Guds love siger, at enhver har ret til en tanke, en vilje, et åndeligt legeme og det evige liv. Dette forsøger mørket, nærmere bestemt dødens kraft, at ødelægge ved at forsøge at fratage os tanke, vilje, det åndelige legeme og det evige liv. Uden dog at kunne det, da enhver af Guds børn er optaget i Hans Tanke og fastholdes i eksistensen af Hans Vilje. Mørket kan højst forurene tanken og viljen og det åndelige legeme. Ikke udslutte dem.

235) I "Spørgsmål og Svar II" no 58 står bla: "Da Urtanken og Urviljen samtidig reagerede over for det omgivende Mørkes Udstrålinger, begyndte deres glidende Bevægelse ind i Lyset og frem mod hinanden (note). Men samtidig vaagnede saavel Lysets som Mørkets Kræfter til en begyndende og stedse stigende Aktivitet. Ganske mekanisk tiltog begge Urkræfters Udstråling i Styrke og intensiv Energiudfoldelse, for hver Gang Tanke og Vilje gled længere ind i Lyset." Man må derfor tænke sig, at mørkets udstrålinger har nået sit toppunkt i udstråling og energiudfoldelse umiddelbart før Tankens og Viljens forening og Guds emanation. Derefter har det som beskrevet i "Vandrer mod Lyset!" s. 146 trukket sig sammen og dannet en kerne i lyshavet. Dette er parallelt til Guds børns

åndelige kulmination og tanke-vilje-enhed (Se "Spørgsmål og Svar II" no 64). Efterhånden som Guds børns tanke og vilje nærmer sig mere og mere til hinanden, tiltager også begge urkræfters udstråling og energiudfoldelse i ånden. Og når tanke og vilje er forenet, aftager mørket langsomt, gradvist. Også på denne måde afspejler vi Gud. 236) Ethvert menneske står hvert øjeblik ved en art skabelsesproces, hvor dets åndelige individualitet langsomt, efterhånden som tiden skrider, dannes, og hvori fremtiden er indeholdt. I "Vandrer mod Lyset!" s. 264 står: "I g e n n e m T a n k e n s A r b e j d e o p b y g g e r e l l e r f o r m e r s a a l e d e s e n h v e r s i n i n d i v i d u e l l e a a n d e l i g e P e r s o n l i g h e d." Fremtiden er indeholdt i denne skabelsesproces, hvor vi så at sige bliver medskabere i Guds værksted, i kraft af karmaloven: Som du sår, skal du høste. Hver tanke er at ligne med et frø, der sænkes i ånden hvert øjeblik (når man har bevidste tanker), og som bærer sine positive eller negative frugter. De tanker der er inspireret af lyset, bliver åndens evige, umistelige eje, de af mørket inspirerede tanker må udrenses før eller senere, hvorved også disse omdannes til positive bidrag i ånden (via åndens sorg og anger).

237) Lyset og mørket er væsensforskellige fx på den måde, at lyset virker *med* vores vilje mens mørket ofte virker *mod* vores vilje. Har mørket vundet indpas i ånden, glemmer man at gyse tilbage for dets kraft og fristelser, og man udfører en af mørkets gerninger, vil mørket tvinge os til at begå lignende gerninger fremover, selv om vi måske inderst inde ikke vil det, indtil sorgen og angeren over den første og de følgende mørkets gerninger er indtruffet, hvorved lyset i ånden sejrer endeligt over mørket på dette punkt. Mørket tvinger, lyset sætter fri.

238) I disse år truer en stor æteroptegnelse Jorden og menneskene: Armageddon, "den endelige kamp mellem godt og ondt på Jorden". Med de godt 1 milliard muslimer og evangelisterne der stormer frem i mange lande og verdensdele er vi på vej mod noget meget farligt. Vi må håbe og bede til, at det ikke kommer til regulær krig mellem grupperne. "Armageddon" er på ingen måde et udtryk for Guds vilje og planer, men derimod et eksempel på Ardors frygtelige æteroptegnelser. Kuren er: Tilgivelse af Ardor, hvorved hans forbandelser og æteroptegnelser mister deres kraft og elimineres.

239) Et symptom på den psykiske sygdom, skizofreni, kan være, at man "hører stemmer". Dvs at man hører ting, som andre ikke kan høre. Det er min overbevisning ud fra egne erfaringer med denne lidelse, at i langt de fleste tilfælde, om ikke alle, er der tale om den syges egne tanker. Ud fra et grundliggende traume, hvor personen fraspalter en del af sin personlighed, fordi noget er for smertefuldt at bære i sig, kan ens egne tanker således vende sig mod én selv. Den syge bekriger sig selv med negative tanker, måske forårsaget af skyldfølelser, mindreværd el lign. I mange tilfælde vil en kombination af medicin og samtalerapi have en gunstig virkning. Heldigvis bliver mange helt raske efter at have haft skizofreni, som det er dokumenteret i de senere års Recovery-tanker og - litteratur ("Recovery" - at komme sig efter alvorlig psykisk lidelse). "Vandrer mod Lyset!" kan læses som en indirekte støtte til disse tanker, at det som oftest er patientens egne tanker, der vender sig mod den syge, i og med beskrivelsen af mediumitet, hvor det beskrives, at det i de fleste tilfælde er mediets egne tanker, der melder sig som "åbenbaringer" - dvs tanker som opleves som udefrakommende, men som i virkeligheden er mediets egne.

240) Nogle mennesker oplever svære traumer i livet. At blive syg er at flygte fra dem. At blive rask er at gå tilbage og søge efter guldets i ruinerne.

242) Der er kolossal forskel på kærlighed og forelskelse. Kærligheden er monogam, forelskelsen polygam. Kærligheden er: Ét liv, én kvinde eller mand (til døden os skiller). Forelskelsen er: Ét liv, flere kvinder eller mænd. Selv om man lever i et fast parforhold eller er gift og elsker sin partner, kan man godt blive forelsket i en anden. Men man har da et reelt valg: Man kan vælge ikke at lade sig friste af mørket (forelskelsen) og forblive tro. Hvis man lever i et kærlighedsfuldt parforhold, er forelskelsen til anden side som en tyv, der bryder ind om natten og truer med at tømme huset for værdier: Den skal pågribes, og smides på porten eller overgives til ordensmyndighederne.

243) De etablerede, dogmatiske religioner fungerer som firmaer, der forsøger at skræmme folk til at købe billetter som alle har i forvejen. Eller sagt endnu mere direkte: De opfører sig som rocker- eller mafiaorganisationer, der kræver beskyttelsepenge. De truer med helvede, og skaber det derfor på Jorden. For sandheden er, at alle har adgang til himlen, Paradis (engang). Og efter at Ardor er vendt hjem til lyset og Gud, lever ingen mere i et virkeligt helvede. Men de etablerede religioner er endnu værre end som så. For hér er det ikke det timelige, der er på spil. Nej, man hævder, at det er evigheden, og lader folk betale med deres sjæl. Derfor mener jeg, at det er fuldt berettiget at tale om religionernes elendighed.

244) Når man er ung og forelsket aftaler en bestemt type mennesker, de følsomme himmelstormere, måske at "sige alt og dele alt" med den elskede. Men snart opdager man sider hos sig selv, som ikke er så smukke, noget man ikke kan eller vil dele med andre, noget som ikke harmonerer med forelskelsens skønmaleri af sig selv og den anden, forelskelsens rus. Og så bevæger man sig ned i tavshedens zone, det man er helt alene med. De første forbehold melder sig. Ak, hvad kan man da gøre andet end at håbe på, at det smukke opvejer det grimme og forsøge at

forædle det grimme. Ofte er det kun viljen til det smukke, det gode, som forsoner én selv og partneren med det grimme som findes i alle mennesker. Mennesket er et kar på godt og ondt. Men vi skjuler ofte både det gode og det onde i os selv. Det gode af beskedenhed, det onde af skam. Men så længe viljen til at overvinde det onde i os selv er tilstede, har kærligheden en chance.

245) Den proportionale modstand fra mørket. Gud giver os ikke større byrder end vi kan bære. Derfor har enhver altid mulighed for at sejre over det onde i livet. Hvis vi virkelig vil. Ingen vil nogensinde møde et mørke, som vi ikke er i stand til at overvinde. Mange har meget at kæmpe med - deres styrke vil blive derefter når sejren er vundet. Det afgørende er *viljen til lyset, det gode*.

246) Som jeg tidligere har skrevet, så er jeg overbevist om, at Johanne Agerskovs tanke om lysæterens koncentration omkring Centralkloben, Guds Rige, når alt mørke er udrenset af Altet, er rigtig. Efter min overbevisning er det ikke noget, der engang vil ske pludseligt, men derimod noget, som allerede er igang. Langsomt, uendelig langsomt udrenses lysæteren for det deri bundfældede mørke, og dermed opnår Gud den tilsigtede stærke lyskoncentration omkring sit Rige, idet lysæteren langsomt koncentrerer mere og mere omkring Riget. Muligvis sker dette efter et åndeligt forbillede, som Gud udtænkte allerede da Han fremstod af lyset sammen med sine Tjenere. Når alt mørke er udrenset af Altet, vil det derfor have sit evighedspræg, med den maksimale lysudstråling og - koncentration omkring Gud og Paradis. Og i centrum for alt lyset vil Gud den Almægtige selv være.

247) Ethvert menneske kan yde et meget stort og meget værdifuldt bidrag til Lysets Kultur - ved af hjertet at tilgive Ardor/Satan. For, som der står i "Spørgsmål og Svar", så vil det, når flertallet af mennesker har tilgivet Ardor og har lært Gud at kende som Han/Hun virkelig er, for alvor kunne mærkes, **at djævelens trone står tom!** I takt med at dette sker, vil kærlighedens og fredens kultur langsomt vinde indpas i den menneskelige verden for til sidst at sejre helt. At rykke fredskulturens dage nærmere til nutiden ligger således i hvert enkelt menneskes hænder - sammen kan vi afkaste mørkets, hadets åg og stå sammen i den fælles kamp ud af mørket.

248) Den måde Gud har skabt os på indebærer blandt andet, at vi skal lære mørket at kende. Dette skal vi fordi vi skal være ydende, ikke bare nydende, væsener. Og derudover giver dette personligheden dybde, ja man kunne sige at livet ville være meningsløst uden. Derfor er behovet for at yde universelt. Og for at tage et meget dagligdags eksempel; den arbejdsløse vil ofte dybt inde føle sig unyttig, tilovers, mindreværdig fordi han eller hun af den ene eller anden grund ikke føler, at vedkommende yder nok til fællesskabet. Behovet for at yde er universelt, og mens vi langsomt lærer mørket at kende - og at overvinde det - lærer vi dette, yder vi til det kosmiske fællesskab - noget vi så kan gøre evigt.

249) At tage sine medmennesker alvorligt. I de senere år er det blevet meget almindeligt at bruge mennesker og smide dem væk igen når vi er trætte af dem - menneskeforbruget. Intetsteds ses dette tydeligere end i parforhold hvad enten det er mellem ægtepar eller kærester - hetero- eller homoseksuelle. Ethvert menneske har i sig en dobbelthed, der frister til dette menneskeforbrug: Den strengt monogame ånd og det polygame, fysiske legeme. Legemet har sine egne lyster og går egne veje, veje ånden grundlæggende ikke kan stå inde for. Hvis det får lov. I den forjagede tid vi også lever i er det smerteligt nemt at give efter for legemets lavere indskydelser og for eksempel være sin partner utro eller forlade vedkommende til fordel for "noget bedre". Men alt dette lider ånden under - dybt og smerteligt. Fordi ånden grundlæggende og absolut er monogam. Inderst inde længes alle efter at opleve absolut og ubetinget troskab. Men hvorfor så ikke starte med at være det selv? Kærligheden er så dyb, ~~elle~~ *kan* være så dyb, at den muliggør det livslange engagement. Vi er skabt to og to, som mand og kvinde, dualer, og den jordiske forbindelse mellem mand og kvinde søger at afspejle denne evige forbindelse mellem to elskende. Inderst inde kender alle den monogame kærlighed - og længes efter at realisere den også under jordiske forhold. At kassere et menneske når forelskelsen eller den seksuelle egenaffekt er dampet af er ikke at tage dette menneske alvorligt.

Generelt er forelskelse en dårlig guide i livet - fordi den i sig rummer forræderiet. Alligevel er det meget menneskeligt at blive forelsket - man skal bare helst ikke tro, at forelskelsen er endemålet. Ethvert menneske, hver med sin unikke skønhed og egenart og historie, fortjener den livslange troskab, fortjener at blive taget *så* alvorligt. Hvis man fristes til at bryde forbindelsen fordi den anden "er blevet kedelig" eller "er en anden end man troede" (i den blinde forelskelse) eller lignende undskyldninger er ikke et udtryk for den andens manglende kvaliteter men for ens egen ufuldkommenhed - man magter ikke at tage sine medmennesker så alvorligt som enhver fortjener det.

250) Kun løgnen har brug for magt. Når for eksempel religionerne institutionaliseres og bliver til kirkesamfund og dermed en magt, fjerner de sig fra det sande i deres oprindelse. De kendte verdensreligioner (måske fraregnet buddhismen) søger med magt og trusler at binde den enkeltes frie tanke og vilje. Hidtil har dette været betingelsen for religionernes "succes": Evnen og viljen til med magt at samle folk omkring sig. Sandheden er anderledes: Den har ikke brug for at bruge magt, for at handle mod folks frie tanke og vilje. Den overbeviser i sig selv og stiller folk absolut frit (under ansvar for egne tanker og handlinger). Måske kan man sige, at forskellen på den religiøse

sandhed og den religiøse løgn er følgende: I sandheden ligger den ikke evige dom i en selv, i løgningen ligger den evige dom udenfor en selv (hos Gud). Al religion burde derfor være baseret på frivillighed og være uden institutioner.

251) *Tid og Rum*. Jo mere man overskuer af virkeligheden, og jo mere man kan; det vil sige: Jo klarere tanke og jo stærkere vilje, jo mindre bundet er man af forestillingerne om tid og rum. For den der ved alt og kan alt (Gud) er tid og rum underordnet én; det vil sige: Gud er hævet over tiden og rummet. Eller mere præcist: For Gud eksisterer der et evigt nu, som et totalbillede i stadig forandring.

252) Hvad skiller mennesker ad? Hvad skiller mennesker ad andet end mørket og vore egne begrænsninger. I stedet for at lade mørket skille os, skulle vi stå sammen i den fælles kamp mod mørket, under Guds øverste ledelse, ud fra den erkendelse, at vi alle er Guds børn - åndelige søskende.

253) Den dybeste smerte er at søge den eneste ene, dualen, som om hun ikke var der, som om hun manglede. Vi vågner alene i denne verden og man tror at hun eller han ikke er der. Og så giver nogle sig til at lede. Denne søgning er som at lide af et sår der ikke vil læges, der hele tiden springer op og bløder. Og så bliver man gang på gang forladt fordi, ja, fordi man elsker på falske præmisser. Man håber, håber, håber at det er hende eller ham denne gang. Men nej. Så klamrer man sig til sin falske elskede med bånd af blod og ild. *Detskal* være hende. Og dette kan ingen klare. Så de forlader én. Og så fortvivler man til sjælens grund. Men se; livet har også lægedom for dette sår. For hun er der altid. På tværs af tid, rum og dimension er hun der. Hun findes. Og når man indser dette, stopper eftersøgningen. Hvorfor lede efter noget enhver har altid - ét sted - i hjertet?! Den eneste ene findes og hun eller han er der altid. Lykkelig dén, der ved dét.

254) Måske skulle man gentænke hele rets- og fængselsvæsenet så man i stedet for at straffe indrettede fængslerne på den måde, at formålet med fængslingen var at få forbryderen til at erkende sin fejl, sin forbrydelses syndige natur, og dermed vække sorgen og angeren over det, man har gjort. Man kunne ansætte erfarne psykologer til at hjælpe forbryderne med dette. Og så kunne man fx bestemme, at når sorgen og angeren har indfundet sig, så skulle forbryderen søge tilgivelse hos dem, man har forbrudt sig imod. Opnår man den ønskede tilgivelse (i sager hvor dette er muligt) kunne man bestemme, at så var straffen udstået. Opnår man ikke tilgivelsen, kunne man dømme forbryderen til at udføre en eller flere kærlighedsgerninger overfor den eller de forurettede. Og når dette var fuldbragt skulle straffen også være udstået. Hvis man indrettede systemet på denne måde, ville de jordiske domstole afspejle de himmelske. Selv mordere ville man kunne hjælpe på denne måde; ved fx når deres sorg og anger har indfundet sig, da at uddanne dem som læger eller sygeplejersker, og så bestemme, at deres straf var udstået, når de havde reddet lige så mange liv, som de havde taget.

255) Kunst, filosofi og videnskab tilstræber bestandig at erobre nyt og hidtil ukendt land. For det begrænsede væsen overfor den ubegrænsede virkelighed betyder dette en uendelighed af muligheder - der er bestandig mere at opdage - det kræver blot lidt anstrengelse og fordybelse. Vi vil aldrig nå til et endeligt facit - bestandig lokker nye opdagelser, nye horisonter. Og derved opstår opdageglæden. Dybden af det nye afgøres af den anstrengelse eller smerte det koster at vinde det. Ja, man behøver ikke at være kunstner, filosof eller videnskabsmand for således at være opdagelsesrejsende. Enhver udforsker livet og gør sig selvstændige erfaringer. Ved at leve.

256) Ifølge "Vandrer mod Lyset!" har Gud begrænset sin alvidenhed og dermed sin almægtighed ved at give alle sine børn en fri vilje til godt eller ondt. Men deraf følger, at når alle Guds børn har sejret over mørket og opnået tankevilje-enhed (Se "Spørgsmål og Svar II" no 64), så vil Guds selv begrænsning være ophørt, da alles vilje da kun vil være til det gode, lyset. Guds selv begrænsning er altså ikke evig, men vil ophøre, når alle har sejret over mørket.

257) Det store, universelle fællesskab: Gud, Guds Tjenere og alle Guds børn; vi børn nu på en rejse gennem mørket mod Det store Lys.

258) Freden kommer indefra. I mange år kæmpede jeg med engle og dæmoner - stemmer og depressioner - en kamp mod vejrmøller; for det hele kom fra mig selv. Jeg var min egen bøddel. Men at vide dette er et godt udgangspunkt for at slutte fred - med sig selv.

259) Efter Ardors (Satans) tilbagevenden til Gud, hans selvbekendelse og afsluttende bøn om tilgivelse i "Vandrer mod Lyset!" vælger ethvert menneske nu selv, om det vil den korte eller den lange vej til Gud og Paradis. Formår den enkelte at fatte medlidenhed med den dybest faldne og ud fra denne medlidenhed at tilgive ham, Ardor, ja, da har dette menneske betrådt genvejen, den korte vej til Gud. For de mennesker, der endnu ikke formår at tilgive, for dem vil vejen blive lang, men dog ikke umulig at tilbagelægge. Generelt kan man sige om vejene til Gud, som der står i lignelsen, "Vejene", i "Vandrer mod Lyset!", at den vej, den enkelte vælger i tro og i håb er den korteste. Den vej den enkelte vælger i tro og i håb idet man er helt ærlig overfor sig selv og overfor Gud, er den korteste for én.

260) At tilgive sig selv. Når man har været selvdestruktiv i årtier, føles det at tilgive sig selv i dybden, i sandhed og fuldt og helt som at blive hel igen. Ja, det er sandt hvad de siger: Den sidste til at tilgive én er ofte én selv. Men når man gør dette, og hvor har man dog også brug for dette! så kommer freden for alvor. At tilgive sig selv er som at få

sin sjæl igen.

261) Når mennesket møder det polariserede mørke, har det to muligheder: Enten at give efter for mørket eller at sky det. Giver man efter og udfører en af mørkets gerninger, må man senere sørge og angre sin gerning for at afpolarisere det mørke, der derved har forurenset én. Hvis man skyr mørket, ikke giver efter, afpolariseres dette mørke. I begge tilfælde følger efter afpolariseringen, hvad enten den sker ved individets sorg og anger, eller ved at man modstår mørket, en sidste lutring, elimination af det afpolariserede mørke. Dette er parallelt til Guds lutring af det afpolariserede mørke (alt mørke) efter Hans fremstigen som personlighed, som lysets behersker og mørkets besejrer. Det vil sige loven er: Først skal mørket afpolariseres, siden elimineres helt.

262) Det følsomme, unge menneske kan råbe kærligheden ud fra alle byens tage. Og så brænder livet dem så dybt, så alvorligt. Med smerte lærer de, at kærligheden ikke ligger på tungen men i hver en gerning. Det følsomme, unge menneske flår sit hjerte ud af brystet. Og grippene hakker det til blods. Med smerte lærer de at skærme deres kærlighed. Det følsomme, unge menneske er som en hvirvelvind. Og i ungdommens stærke storm, mister de ofte fodfæstet. Med smerte lærer de at blive den stille vind - en stille brise, der kan udhule stene. Det følsomme, unge menneske brænder - med smerte lærer de at blive den hellige lille skjulte sagte evige flamme: Kærligheden.

263) En personlig tolkning: I "Spørgsmål og Svar II" no 64 står omtalt det åndelige kulminationspunkt, hvor tanke og vilje smelter sammen til en enhed, hvorefter individet er upåvirkelig af mørkets kræfter og udstrålinger i al evighed. Dette er parallelt til Urtanken og Urviljen, der ved deres sammensmeltning (Guds emanation) blev upåvirkelige af mørkets kræfter og udstrålinger i al evighed. Men hvad nu hvis Tanken og Viljen fra første færd var draget ind i mørket, eller hvis Urtanken og Urviljen ikke havde formået at forene sig med hinanden, så at i begge tilfælde et Gud absolut modsat tænkende og handlende væsen var fremstået af mørket? Dette spørgsmål søger Leo at give et strejflys over i "Spørgsmål og Svar I" no 64. Personligt kunne jeg tænke mig, at hvis tanken og viljen således var smeltede sammen under mørkets påvirkning, *da var de blevet upåvirkelige af lysets kræfter* - altså et helt igennem ondt væsen, der aldrig ville kunne påvirkes af lyset, det gode. Slutpunktet for et kosmos under et sådant væsens ledelse var da måske, som Leo er inde på i "S&S I" no 64, blevet en sprængning og evig tilintetgørelse af tanken og viljen. Dog; som der også står i "S&S I" no 64, så får vi nok først det endelige svar på dette spørgsmål, når vi alle engang samles hos Gud - og ønsker at kende svaret.

264) Kunstneren tilstræber bestandig det fuldkomne; det fuldkomne billede, de fuldkomne toner, de fuldkomne ord. Kunstneren længes efter og prøver at udtrykke det ideale. Men det er og bliver en tilnærmelse til idealet. I spændet mellem det ideale og det faktiske ligger det sug, den længsel der bærer al kunst.

14) Forskellen mellem et kunstværk og et almindeligt produkt, en vare, er at kunstværket peger ud mod hin enkelte, mens varen peger tilbage mod kunstneren selv, prøver at gøre indtryk. Og et kunstværks lødighed beror på hvor rent kunstneren rammer tanken bag i sit udtryk.

265) Mit indtryk er, at "Vandrer mod Lyset!"'s ord om medierne, "...da den Tanke at staa i Hautrelief til sine Medmennesker er den bærende Kraft for de allerfleste Medier. For mange spiller tillige de materielle Fordele en stor rolle..." (VmL s. 233-234) ligeså godt kunne være skrevet om vore dages alternative "behandlere", ledere og guruer. Mit indtryk er, at hele dette stærkt kommercielle uvæsen gennemsyres af selvbeundring og magtbegær. Vil man for alvor hjælpe og for alvor arbejde i lysets tjeneste, kræves der som det første: Ydmyghed. Også Guds Tjeners ord (også fra "Vandrer mod Lyset!"), "Som umyndige juble I over de farveskønne Frugter uden at bekymre eder, om Ormen har søndernavet Kødets og Kernens. Som umyndige evne I ikke at skelne Glimmer fra Guld; med Iver og Begær kaste I eder over det brogede, unyttige Flitter, medens i ringeagte det ædle og lødige Malm" finder jeg sørgeligt træffende for hele vor tids sump af alternative "tilbud".

266) Gud er hos dig alle dage. Han er hos dig, når lynet slår ned, når verden standser og alle veje ender. Han er hos dig, når du jubler over livet, Han er i din fred og i din glæde. Gud er hos dig, når du har smerter, når livet gør ondt og alt håb synes ude. Han er dit næste skridt, når du ikke selv vil mere. Gud er hos dig i det lange, seje træk ud af mørket, og Han selv venter dig når din vandring er endt. I smerte og i modgang, i glæde og i fred er Han hos dig. Gud er hos dig alle dage.

267) Livets salt. At Gud som der står i "Spørgsmål og Svar II" no 64 gav hver af sine børn en fri tanke og en fri vilje idet Han samtidig adskilte den ellers fast sammensmeltede tankevilje (den ved Guds emanation fast sammensmeltede Urtanke og Urvilje) er en meget vigtig detalje ved Guds skaberværk. At vi børn således selv og selvstændigt må søge at forene vor tanke og vilje under påvirkning af lyset og i vores kamp mod mørket (under Guds øverste ledelse) er det, der skaber vor karakter og selvstændighed. Derved bliver vi myndige væsener. Havde Gud foræret os den sammensmeltede tanke-vilje var vi i al evighed forblevet umyndige skabninger uden nogen virkelig forståelse af lysets modsætning, mørket, hvilket ville have gjort os selvstændige og karakterløse. Ved vor selvstændige, frie viljes kamp for lyset og mod mørket vinder vi således selv hver især vor sejr - og opnår derved at

yde og ikke bare nyde. At Gud har skabt os på denne vis, til selvstændige, myndige skabninger og ikke bare karakterløse individer, er et direkte udtryk for Guds uendelige kærlighed. I sin uendelige kærlighed ønsker Gud, at vores tanke-, vilje- og følelsesliv under vor kamp mod mørket frem mod tanke-vilje-enheden, skal udvikles til det sublime - og derved bliver vor lykke dyb og reel - i en klar afspejling af Gud, der jo selv måtte kæmpe sig frem og ud af mørket. At kæmpe mod og at lære at overvinde mørket skaber en harmonisk personlighed og en fylde i tankeog følelseslivet, som man ikke kan opnå på andre måder. Kampen mod mørket og den sejr vi derved kan vinde giver livet m e n i n g - en mening vi ville savne, hvis ikke Gud havde stillet os overfor mørket. Livet med eller uden kamp mod mørket er som mad med eller uden salt - kampen får livet til at smage af noget, fremhæver evighedslivets grænseløse, dybe skønhed og lykke.

268) Frihed giver livet mening. Som jeg tidligere har skrevet (i essayet, "Frihed") så er frihed det ondes fravær. Lyset stiller individet frit, mørket binder det. Og derfor er meningen i lyset - ikke i mørket - i sig selv. Man kan sige, at i samme mål man har udrenset sin tanke og vilje for mørke, i samme mål opleves livet som meningsfuldt. Men til slut, når sejren over mørket er vundet, vil h e l e forløbet, individets personlige og unikke vej ud af mørket og frem mod lyset, opleves som meningsfuldt. Det giver total mening at kæmpe mod og til sidst at sejre over mørket. Da Gud som indbegrebet af alt lys har stillet os børn absolut frit, med en fri tanke og en fri vilje til godt eller ondt, og med åbne muligheder til at sejre over mørket, er livet, dybest set og helt overordnet, altså absolut frit og derfor også absolut meningsfuldt.

269) For hver gang tanken og viljen mødes under lysets påvirkning i vi børns ånd, det vil sige; for hver gang vi udfører en lysets gerning, fri for al selvished og egen nytte, eller hver gang vi overvinder en fristelse til at udføre en mørkets handling, vokser vor åndelige personlighed. For hver gang tanken og viljen mødes under påvirkning af mørket i vores ånd, det vil sige; for hver gang vi udfører en mørkets gerning, standser ånden sin vækst, indtil sorgen og angeren atter har rensat tanke og vilje for det mørke, der ved mørkehandlingen forurenede vor ånd. Men ved denne sorg og anger (eventuelt soning) mødes vor tanke og vilje atter ved lysets påvirkning, *dér hvor de før mødtes under mørkets påvirkning* - og derved vokser vi også åndeligt.

270) Det forhold at vi mennesker rent faktisk reinkarnerer bør ikke føre til, at vi søger oplysninger om vore tidligere liv, hvilket kun vil virke forstyrrende og hæmmende på vor åndelige fremgang. Ligesom med al viden om det oversanselige så kan viden om tidligere liv gives f r a o v e r s a n s e l i g s i d e, af skytsånden (fx i drømme), i sjældne tilfælde hvor det af en eller anden grund gøres nødvendigt, og k u n når al misbrug på forhånd er udelukket. Men mennesker bør ikke selv søge denne viden. Hvert nyt liv er således at regne som en ny begyndelse, en ny chance.

271) Vort Guds billede er et spejl for vor åndelige tilstand. Rene, kærlige, forstående mennesker vil således i deres indre bære en klar afspejling af Gud og det guddommelige. Men når man synder, vil også Gudsforholdet lide under det. Og jo mere man synder, jo mere vil det lide - man vil glemme Guds uendelige kærlighed, glemme Hans barmhjertighed, Hans Almagt. Det var det, der fx skete for Ardor da han faldt. Mere og mere kom Gud for ham, Ardor, til at stå som en grusom, ubarmhjertig Guddom, hvis "vrede" han frygtede ville knuse og tilintetgøre ham. Og derfor står Gud også for mange mennesker som en man skal frygte eller bestandig underkøbe med ritualer og "sakramenter" - fordi mange mennesker stadig har meget mørke i bevidstheden, ånden. Men efterhånden som sorgen og angeren vågner eller soningen skrider frem, vil Guds milde Åsyn atter tone frem for vort indre syn - t h i G u d e r i d e l k æ r l i g h e d o g b a r m h j e r t i g h e d.

272) Jo mere kendskabet til "Vandrer mod Lyset!" breder sig, jo flere mennesker der formår at tilgive Ardor og give sig ind under Guds ledelse, jo nærmere kommer vi det tidspunkt, hvor alle verdens nationer, under en fælles verdensregering, kan slutte en permanent fred. Herefter bør al forskning i, fremstilling, opbevaring og brug af våben ophøre for bestandig. Dog, der er vist endnu langt til at dette mål kan nås. Men før eller siden vil det ske. Verdensfred er ikke uopnåelig men det afhænger af menneskenes frie vilje og af menneskers barmhjertighed (tilgivelsen af Ardor).

273) Dybden og nuanceringen af følelseslivet afhænger af den smerte, det mørke man har været igennem og har overvundet. Det er som en mand, der graver en sø: Først graver han med smerte grunden til søen, derefter fylder han den med vand; Solens lys og omgivelserne vil afspejle sig i vandet med jo dybere, jo skønnere, med jo mere intens glød, jo dybere søen er.

274) Den polarisering af verden vi ser idag mellem Vesten og Islam har som jeg opfatter det, været under opsejling længe, og kulminerede ved terrorangrebene d. 11. september 2001. Dette terrorangreb var formentlig en æteroptegnelse der blev udløst. Formentlig en ældre æteroptegnelse og trods alt ikke så frygtelig som dem, der truede med at blive udløst under Den kolde Krig. Vesten og Islam - begge parter har dybest set uret. Begge parter misbruger Gud eller "det gode" som krigsherrer. Men Gud er ikke en krigsgud, ikke en vredens og hævnens Gud -

men en kærlighedens og fredens Gud og Fader. For at undgå lignende katastrofer i fremtiden bør vi mennesker tilgive Ardor og hver især give os ind under Guds ledelse i kærlighed og tillid - den eneste effektive kur mod æteroptegnelsernes rædsler - genvejen til fred i verden.

275) Dommedagsvisioner, tanken om de sidste tider - for eksempel repræsenteret i verdensreligionerne - har formentlig deres afsæt og inspiration i Ardors æteroptegnelser. I "Vandrer mod Lyset!" lærer vi sandheden at kende: Hvis Jorden er truet, griber Gud ind. Jorden vil ikke blive destrueret og opløst før det sidste menneske har fuldført sin jordiske udvikling, og der vil ikke være nogen levende væsener til stede på Jorden, når dens "død" indtræder.

276) Bønnens vej. Kilden danner en lille fyldt skål, hvori du ser dit spejlbillede. Du drikker af kilden, dagligt, og vederkvæges deraf og renses. Omhyggeligt renses du dagens sår og urenheder, så du kan møde natten uden angst. Og kærligt giver du andre at drikke fra kilden, rækker dit fyldte bæger til tørstende stakler. Således vandrer du gennem skiftende verdener, tryk i Mesterens og Herrens Hånd. En dag vil du stå ved kildens udspring, din egen oprindelse. Da skal du drikke en fred og salighed, hvoraf Gud bestandig har givet dig pant, når du har drukket af kilden. Himlens dybe, evige fred sænke sig over dig! (*revideret d. 22/2 2008*).

277) Ingen kan være i mørket evigt. Derfor var det også naturnødvendigt at Ardor (Satan) før eller senere ville vende tilbage til lyset - det Jesus forudsagde med sin lignelse om den fortabte søn, og som altså nu (1912) er fuldbyrdet. At ingen kan være i mørket evigt skyldes, at vi alle er skabt af lyset (vor ånd) og dette indre lys vil uanset hvor dybt vi falder - før eller senere - gøre sig gældende; og lyset er ved Guds sejr over mørket blevet evigt mens mørket er blevet forgængeligt. Derfor kan ingen være i mørket evigt. Dette betyder også at alle smerter - fysiske og psykiske eller åndelige - set i evighedsperspektiv kun er midlertidige, da smerter, lidelser skyldes mørket.

278) De sande frelsere bliver ofte forfulgt og udråbt som Antikrist; Jesus af Nazareth, Mani og Giordano Bruno blev henrettet, Galilei truet til tavshed osv osv. Således også i moderne tid hvor fx forskerne bag teorien om skydannelsen og den kosmiske strålings indvirkning på klodens klima bliver forfulgt og frosset ude af CO2-"frelserne". Sært som tingene er vendt på hovedet på denne planet.

279) Et af menneskeheden største problemer idag er overbefolkningen af kloden. Men hvis menneskene kunne lære *aldrig* at sætte børn i verden, når der var risiko for at give en eller måske flere sygdomme i arv til afkommet, ville befolkningsproblemet sikkert løse sig af sig selv, samtidig med at en stor del af menneskenes lidelser kunne undgås. Med den viden mennesket i dag har om gener og genomet kunne man forestille sig, at ethvert menneske i god tid *inden* det bliver kønsmodent, får et generelt og lovpligtigt lægetjek for at klarlægge risikoen for arvelige sygdomme. I god tid for at det så evt kunne indgå i opdragelsen af den enkelte om det bør eller ikke bør sætte børn i verden.

Provokeret abort bør ikke anvendes i dette øjemed. Gør man dette, bør det derefter være op til den enkelte (frivilligt) om man vil benytte den således opnåede viden konstruktivt - dvs undlade at sætte børn i verden hvis der er risiko for at give en eller flere sygdomme i arv (fx ved *frivillig* sterilisation) eller sætte et eller flere børn i verden hvis afkommet efter al sandsynlighed og efter bedste skøn bliver sundt og velskabt, og hvis det ønskes selvfølgelig. 280) I disse år foregår der en interessant bevægelse i de kristne kirker i flere lande: Højtstående kirkefolk i England, Norge og Danmark benægter nu helvedes eksistens. Dette har nogle interessante implikationer; for hvis helvede ikke eksisterer, har mennesket heller ikke brug for "frelse" - der er jo intet at blive frelst fra. Og dermed falder kirkens fundament - forsoningslæren - læren om, at Jesus af Nazareth sonede menneskenes synder ved sin død på korset. Hidtil har kirken lært os, at ved at tro på Jesu soningsdød, kunne vi blive frelst. Men som alt sagt - intet helvede, ingen soningsdød og ingen frelse. Det ser altså ud til, at kirken er ved at besinde sig - og indefra nedbryde det ældgamle forsoningsdogme.

281) Endnu et argument imod Bispebrevets ægthed fremkommer ved at sammenholde to citater fra "Vandrer mod Lyset!": Det første er fra side 173: "I det Øjeblik, hvor den første svage Spire til et nyt Menneskelegeme er dannet ved Undfangelsen, modtager den sin Del af den guddommelige Lysstrøm, der binder Menneskeheden til Gud." Her siges det at Gud og mennesker er forbundet via lysstrømmen, det guddommelige element. I Bispebrevet siges det, at Gud påtænker måske at afbryde "al forbindelse" med menneskeheden (s. 21). Men dette harmonerer ikke med følgende citat fra "Vandrer mod Lyset!" (s. 303): "Men for at lette Vandringen til Faderhjemmet for sine mange Børn er det Guds Hensigt ikke at afbryde den guddommelige Lysstrøm, der fra Ham strømmer til Menneskeheden, men vedblivende lade den gennemstrømme alle..."

282) I et blomsterbed er der en masse skønne blomster, kun få visne. Hvilke vil du plukke?

283) Nuet. Livet strømmer igennem det, døden er den byrde og smerte, som forsøger at trække dig væk fra det. Nuet.

284) Den herskende mening synes at have afskaffet troen på Gud. I stedet vil mennesket selv være Gud; vide alt og kunne alt gennem videnskab og teknologi. Et realistisk billede på menneskets resultater i denne forbindelse: Al viden og al kunnen er verdensaltet. Overfor dette fylder menneskets viden og kunnen som ét atom. Et beruset atom;

beruset af egen magt og viden.

285) Hvis trolden siger dit navn, har han dig. Tror han. Og du kan tro det. Og så har han dig. Men din kerne er for evigt skjult kun ikke for dig, din dual og Gud - et sted hvor trolde ikke kan komme.

286) Ifølge "Vandrer mod Lyset!" bukkede de Ældste under for selvbeundringen og magtbegæret, følger af mørkets påvirkning, da Gud stillede dem overfor mørket. Selvbeundringen er en form for mørke, der primært angriber tanken, det kvindelige element i personligheden, mens magtbegæret primært angriber viljen, det mandlige element i personligheden.

287) Det er vist sagt før og sikkert ofte, at angsten for at miste er kærlighedens pris. Jo dybere man elsker, jo dybere angst. Kærligheden er et træ, der gror; det skal vandes og beskæres, plejes. Og så vokser den. Når dybere ind.

Kærligheden vokser - i princippet kan den vokse uendeligt - men ofte sætter vi selv grænser for kærligheden. Vi gør det fordi vi ikke er klogere eller fordi vi ængstes for vor egen sårbarhed, når vi giver os hen. Så siger vi: Hertil og ikke længere. Ikke bevidst, men i dybet slår demonerne i os en handel af: Vi tager din angst, siger de, men glemmer at tilføje, at kærligheden og dermed livet ryger med i købet. Dét vil vi dog snart erfare som virkelighed. Jeg tror at en del af kærlighedens væsen er, at man for at den kan leve, bestandig må se tabet i øjnene som mulighed. Det er ikke sikkert det sker, men det er muligt. Altid. Den der søger at gardere sig 100% mod tabet, dræber kærligheden, hvis natur også er liv. Kærligheden skal have lov til at leve - og en del af dens eksistenskrav er at vi ser det mulige tab i øjnene. Og hvorfor nu det? Fordi en del af kærlighedens natur også er frihed. "If you love someone, set them free" som Sting synger. Ja, og når vi sætter den anden fri, kan konsekvensen være at de går. Men det er nødvendigt. Vi skal turde elske så meget, at vi tør miste det dyrebareste vi har. Vi skal turde lade noget blive det dyrebareste vi har. Og være parat til at miste det. Binder vi den elskede på hænder og fødder, så er han eller hun allerede gået - i ånden. Kærlighed er liv og frihed - når vi virkelig elsker sætter vi fri - og gør os derved sårbare. At gøre dét er ikke dumt - det er visdom og heltmod - det er dét stof livet er gjort af. Den der ikke tør miste lever ikke. Sårbarhed er en del af kærlighedens konsekvens. Vi bliver sårbare overfor den dybe sorg - eller under jordiske forhold ofte også vreden over den smerte som andre påfører os ved at forlade os eller ved at dø bort fra os - en vrede som man da kan vende indad eller udad. Men den dybeste grund i denne følelse er og bliver dog sorg og smerte. Selv Gud har gjort sig selv sårbar ved at skabe os børn. Fordi Han sætter os alle fuldstændig frit. Vi bliver stillet overfor mørket - og Gud har givet os en fri vilje til godt eller ondt. Derved har Han åbnet for muligheden af at miste os for en tid. Men det er dybere end som så. For Gud stiller os også bestandig frit med hensyn til om vi vil modtage det evige liv eller vælge den evige udslættelse. Derved risikerer Han at miste nogle af sine uendeligt elskede børn - for evigt. Dette er dybden af Guds uendelige kærlighed. Han tør sætte os fuldstændig frit. Så meget elsker Han os. Uendeligt. Hvad Gud gør i det store, kan vi forsøge at gøre i det små - ved at sætte hinanden fri - at turde elske så meget, at vi også tør miste hinanden.

288) Når lyset og mørket kæmper er der overordnet set tre faser: 1) Det primære lys (det som kampen andrager) og det primære mørke mødes i en slags kulmination, hvor enten lyset eller mørket sejrer. 2) Sejrer lyset vil mørket angribe en sidste gang hvilket opleves som en slags krise. 3) Mørket elimineres fuldstændig. Disse tre faser kan iagttages mest tydeligt i det kulminationspunkt, som ethvert menneske oplever i løbet af inkarnationen; et kulminationspunkt som er beskrevet i "Vandrer mod Lyset!" side 194-195. Dette kulminationspunkt optræder normalt i 30-40 års-alderen (så det er nok ikke tilfældigt, at den frigjorte menneskeånd efter døden og efter at have opgjort sit regnskab overfor Gud antager et udseende som det havde som menneske i 30-40 års-alderen). Endnu tydeligere er det dog ved den kosmiske kulmination, hvor tanke og vilje smelter sammen til en enhed, hvorefter individet er upåvirkelig af mørkets kræfter og udstrålinger i al evighed. De to første faser er momentane; dvs de foregår hver for sig over et eller nogle få øjeblikke; mens den sidste fase er udstrakt i tid - varer altså længere end de to første faser.

289) Gud, Guds Tjenere, de Ældste, de Yngste og Menneskeånderne er alle selvstændige, selvstændigt tænkende og handlende personligheder; adskilte og dog en helhed hvor ingen kan undværes. Tanken er deres oprindelse. At ingen kan undværes i den store, kosmiske helhed er også det, der gør de jordiske mord, drab og krige så onde - for ved at tage et menneskeliv synder man mod helheden. Og derfor er boden for dét også, at man skal frelse lige så mange liv fra en brat død som man har taget - for at genoprette balancen. Da vi børn blev skabt af Gud, var vore tanker og viljer forenede med Guds Tanke og Vilje - og dog adskilte, selvstændige personligheder. Efter de Ældstes fald har vi alle mere eller mindre fjernet os fra den Guddommelige Tanke og Vilje som følge af mørkets indgriben i vore personligheder. Men endemålet vil dog være - engang - at alles tanker og viljer igen vil være forenede med Guds Tanke og Vilje - når vi alle har sejret over mørket og samles hos Ham/Hende.

290) Som jeg har skrevet før så er frihed det ondes fravær. Derfor kræver det kamp for den enkelte mod mørket i en selv at erhverve frihed. I første omgang gælder det om at mobilisere viljen til denne kamp. At orientere viljen i

retning af lyset og mod mørket. Derefter vil tanken langsomt også bevæge sig i retning af lyset og selvudrensningen. Det vigtigste våben mod mørket i en selv er sorg og anger over onde tanker og gerninger - tilfælde hvor man har handlet mod sin samvittighed. Til slut når alt mørke er udrenset af personligheden og tanken og viljen smelter sammen til en uløselig enhed vil man have erhvervet den fuldstændige frihed.

291) Drømmen er sjælens spejl. Hver nat ser du i dens klare vand. Nogle gange gyser du når du således ser dig selv ser dit inderste. Og du påstår måske så, at du ikke forstår den. Du vil ikke forstå. Men tålmodigt, blidt, nat efter nat, skubber drømmen dig mod forløsningen. Den er din ven.

292) Dagene skifter. Livets perlerække af sorte, hvide og kulørte perler kommer - de dybe skygger veksler med sol og vind - storm og stille og alt derimellem. At vise sit ansigt. Dét er let når ansigtet er kønt, når man har det godt. Men har du også én, der lytter, når du ønsker at alt skal være slut? Tør du vise dét ansigt? Kære læser, lad os nu skabe den illusion, at jeg er den, der lytter til dine sorte sange. Lad os et øjeblik tro på en art telepatisk empati. Det første jeg vil sige til dig, efter således at have lyttet, er: Du er ikke alene. Og anden trøst tror jeg ikke der findes. Lad os tage hinanden i hånden, du og jeg, som begge kender livet når det er slemt. Lad os stikke hånden i smertehavet og føle det som det er. Hér er intet håb, intet at tro på, ingen mening. Men: Du er ikke alene. Og når du så har tømt kalken fra disse sorte vande, så vil livet kalde dig tilbage. Du tror det ikke nu, men det vil ske. Det træ, der gror i skyggen, gror også. Livets symfoni består ikke kun af fløjter og triller. Du skal også kende de dybe toner, dem, der giver sangen fylde og skønhed. Livets ramme. Dér hvor du har allermest ondt - derfra vil din kærlighed engang strømme klarest og stærkest. Så lad os da, du og jeg, der kender de sorte sange, leve på trods. Mørket skal ikke få bugt med mig. Lad os sammen, du og jeg, synge livets sang, den mørke, den lyse og alt derimellem. Livets perlerække af sorte, hvide og kulørte perler kommer. Dagene skifter.

293) Livet bliver ikke lettere af at tilgive Ardor/Satan - men det bliver til at bære.

294) At være en digternatur betyder ofte, at man engang i livet har fået et sår med en forhekset kniv; såret er ikke dødeligt men det vedbliver at bløde. Dybden af de kunstværker sådanne digternaturer skaber, afhænger af sårets dybde. Trænger kniven ned til livets rod, skaber man den største kunst. Hvis der fandtes helbredelse for disse sår ville, i samme øjeblik såret var lægt, kunstneren ophøre med at skabe kunst. Og dog skabes kunstværkerne ofte i en længsel efter smertes ophør. Ofte er kunstværkerne kunstnerens intense dialog med sig selv - en søgen efter argumenter for liv. Således er kunst og smerte intimt forbundne. Jo dybere smerte man er i stand til at overleve - jo større kunst.

295) Gengældelsesloven og over den kærligheds- tilgivelses- og barmhjertighedsloven fjerner alt det ikke evige, dvs mørket, fra menneskets ånd. Ved at konfronteres direkte med sine negative tanker og handlinger besinder ånden sig - og bliver skikkert til i stedet at søge i lysets retning. Ånden overvinder selv det mørke den har sat i verden og erstatter det med lys. Dette sker ved den lidelse mørket altid skaber - gennem lidelserne neutraliseres og elimineres mørket. Således vinder mennesket det evige.

296) Soning. Efter en stor personlig sejr fulgte en periode med soning. Da hvilede mørkets finger tungt på min sjæl. Det følte som at gå ned i en iskold sø ved vintertide og dykke under i mange år. Alt var mørkt. Jeg mistede orienteringen. Men i mit hjerte boede et lys der ikke gik ud. Pludselig dukkede jeg igen op af vandet, brød i et øjeblik overfladen, og vandrede op på land på søens modsatte bred. Da så jeg at Solen var stået op, at natten var forbi. Jeg forstod da vandringens natur, og at den endnu ikke var til ende. Ja, det er som Nelson Mandela har sagt det, også på det personlige plan: Når man har besteget et højt bjerg ser man, at der er mange flere bjerge at bestige. Eller videre som Nietzsche skrev: Ethvert fremskridt koster smerte. Dette skyldes, at der hver gang lyset vokser i sjælen kommer der en reaktion fra mørket. Dette er en universel lovmæssighed, der sikkert vil gælde så længe mørket er. Men dermed bliver vi også Guds medhjælpere i udrensningen af mørket fra verdensaltet. Og derfor er selv vore smerter, som fremkaldes af mørket, dybt meningsfulde.

297) Gud og dualen er en del af enhvers inderste væsen. Derfor behøver vi aldrig savne dem. Man kan føle sig adskilt fra dem, men er det reelt aldrig.

298) Et spørgsmål som kan melde sig ved læsningen af "Vandrer mod Lyset!" er, hvorfor vi mennesker fortsat skal reinkarnere i mørkets verden nu, hvor de sidste af de af Ardor inkarnerede Ældste er døde og menneskeheden således løst fra det sidste bånd, der bandt os til vore skabere? Kunne Gud ikke kalde alle hjem til sfærene og lade menneskeånderne (og de Ældste der fortsat inkarnerer - nu under Guds ledelse) fuldføre deres udvikling der? Nej! For man må huske på, at de fleste menneskeånder endnu har mange ikke-angrede og ikke-sonede synder på samvittigheden - synder, som må angres eller sones i den jordiske verden, hvor de er begået (gengældelsesloven). Frigivelsen af menneskeånden og de Ældste sker, når tanke-vilje-enheden er opnået og alt er sonet eller angret og tilgivet. Ikke før. Men når dette er nået, vil enhver menneskeånd eller Ældste - thi balance skal der være - til gengæld også siges løs fra jordelivet for evigt og fortsætte udviklingen på lyskloderne (menneskeånderne) indtil

målet, Guds Rige, nås, eller atter indtræde i Guds Rige så snart tanke-vilje-enheden er nået og alt er sonet (de Ældste).

299) Sort synger sjælen. Ofte virker tanken om døden som en befrielse. Efter at have kæmpet med en kronisk sindslidelse i 25 år er også tanken om retfærdighed væk. Jeg længes efter udfrielse. Jeg er syg af smerte. Jeg kan ikke bede. Og når jeg har det sådan håber jeg at ateisterne har ret og der intet er efter døden. Er det muligt at finde et gran af lys i denne knugende nat? Et eller andet man kan sige, en eller anden trøstende tanke som jeg kan give videre? Jeg står her i den rivende flod og leder efter et sted at sætte mine fødder. Er der altid en vej eller ender det her? Er der altid endnu et skridt muligt? Findes der en tanke, der kan sprede døds mørket? Ja... jeg aner det. Det er tanken om min elskede, min dual. Et eller andet sted i universet findes en sjæl, som elsker mig så højt, og som jeg elsker så højt, at jeg dog vil leve. En som kender disse smerter selv. En som ved. Når jeg tænker på hende, tror jeg igen på freden som mulighed. Når jeg tænker på hende, tror jeg igen på, at ingen smerter varer evigt. Når jeg tænker på hende, tror jeg at jeg en dag vil opleve glæde igen. Når jeg tænker på hende, håber jeg igen. Når jeg tænker på hende, tror jeg igen. Tanken om hende er det gran af lys der kan bære det smertefulde liv, hun er mit næste skridt i den rivende strøm, hun er den eneste der kan gøre sjælens sorte sang smuk. Bære den til Gud.

300) Er svaret et sted derude i galaksernes tåger? Nej, nærmere. I hvert menneskes hjerte.

301) Parallelt til det der meddeles i "Vandrer mod Lyset!" om Urtankens og Urviljens kæmpen sig ud af mørket, så tror jeg at det er en lovmæssighed, at for hver gang vi børn overvinder noget mørke følger en periode med stilstand, eller snarere en reaktion på den anstrengelse det altid er at overvinde noget mørke - en stilstand eller reaktion der kan give sig udslag i træthed, modløshed, smerte og depression.

302) Hadets onde cirkel og knopskydning. Had fører til hadefulde gerninger der igen vækker had - hvordan stopper vi det? Ved at tilgive i stedet for at forbande. Engang startede hadet ved Ardors forbandelse af alle. Således bragtes ifølge "Vandrer mod Lyset!" hadet ind i verden. Og hans forbandelser har fra den første rod skudt så rigeligt og bredt sig så snart ingen kan sige sig fri. Derfor kan vi langsomt bringe hadet ud af verden igen ved at tilgive hadets første oprindelse - Ardor.

303) Med udgangspunkt i dagligdags oplevelser vil jeg her prøve at forstå Ardors/Satans had og forbandelser samt fald og skabelse af menneskelegemerne psykologisk. Vi må forestille os, at han og hans dual har været blandt de mægtigste af Guds først skabte børn. Måske var kun Kristus og hans dual dem jævnbyrdige. Så fortæller Gud dem alle, at Han vil overdrage ledelsen af sine endnu uskabte børn til nogle af dem. De Ældste som alle var mægtige personligheder falder derefter for hovmodet og selvbeundringen og siden magtbegæret. Kender vi ikke alle det? Livet går derudad, vi har succes, ja, der er snart ikke dét vi ikke kan klare, ikke sandt? Egentlig er vi ret gode, når vi selv skal sige det. Ja, faktisk unikke og helt specielle, modsat tumberne derude i samfundet... osv og så kører rouletten. Derfra og til selv at skabe (for Ardors og de Ældstes vedkommende) er der psykologisk ikke så langt. Senere, da Ardor og de Ældste har været i mørket i helvedessfæren i årmillioner, søger de, meget psykologisk forståeligt, glemsel for mørkets knugende tryk og smerter. Ardor inkarnerer de Ældste (også sin dual) under mørket og vil også inkarnere sig selv. MEN DÉT KAN HAN IKKE! Han forstår at han, trods inkarnation, dog må forblive den han er, uden glemsel, med uudholdelige smerter - og hadet til alt og alle vågner. Igen meget psykologisk forståeligt - dog ikke acceptabelt. Som psykisk syg ved jeg hvad smerte kan gøre ved et menneske. Man kan blive vred og hadefuld og ønske alle pokker i vold! Dette gælder sikkert også for fysisk smerte. Ardors had og forbandelser kom ikke ud af det blå "fordi han nu engang var ond". Han havde så dybe og omfattende åndelige smerter og lidelser, at alt brast for ham. Hvor andre måske ville bryde sammen i gråd og sorg inden det går helt galt (kender vi ikke alle til dét at blive utilnærmelige, kolde og afvisende, ja måske vrede og hadefulde, hvis vi er i dårligt humør eller har smerter, psykiske, åndelige eller fysiske?) fandt Ardor først sin grænse et stykke ud i fremtiden (1912) fra hadet vågnede i hans hjerte og han - i smerte, med mørket strømmende igennem sig i tunge bølger, alene i mørket - forbandede os alle. Men som der står et sted i VmL så er faldet så meget dybere og længerevarende jo højere den ånd er, der falder for mørket. Og Ardor var en MÆGTIG personlighed inden sit fald... Ardors fald og gamle had og forbandelser er altså fuldt ud psykologisk forståeligt - men derfor selvfølgelig ikke acceptabelt. Vi må alligevel tilgive ham. Men der er intet uforståeligt i det.

304) At få viden og visdom kræver kamp og smerte.

305) Hvis kærligheden dør og partneren forlader én, kan man føle sin eksistens, sit liv truet - det kan ligne en konfrontation med sin egen tilintetgørelse - dødsangst med andre ord. Man kan føle at man mister sig selv, mister alt. Men disse følelser bunder i mørket, er bygget på en illusion. For personligheden er udødelig. Følelsen af eksistenstrussel er en illusion mørket kan indgive én - et eksempel på en instinktiv kortslutning der kan få mennesker til at begå de forfærdeligste forbrydelser, fx slå ekspartneren ihjel eller eventuelt afkom - måske for at hævne den smerte man oplever at den anden påfører én - en smerte, der bygger på en angst der igen altså er bygget

på en illusion. Måske er følelsen af eksistenstrussel, den instinktive eller mere præcist; astrale kortslutning også det der gør at mange mennesker er bange for kærligheden eller måske snarere forelskelsen - for at binde sig til et andet menneske. For dér findes den samme følelse af eksistenstrussel eller eksistenstab også, bare eventuelt forklædt i lyserøde drømme. Måske er det i virkeligheden, forelskelsen og følelsen af egen tilintetgørelse, to sider af det samme mørke - den "lyse" og den rent onde. Man ængstes for at slippe fodfæstet, miste sig selv. Men alt dette er altså illusioner, en angst mørket kan indgive én. Kuren er åndens rolige vished om egen udødelighed.

306) Om døden, dødsangst og kundalini. I sig selv er døden intet og har ingen effekt på den evige ånd. Men de tanker vi har om døden, typisk angsten for døden, kan forurene ånden. Det fænomen som nogle kalder kundalini er i virkeligheden et udtryk for dødsangst - som en slumrende slange af ild (mørke) ligger denne angst astralt set ved spidsen af rygsøjlen i enhver. Nogle ænser det knap, andre mister forstanden - af kundalini eller altså dødsangst. Angsten for døden kan få mennesker til, paradoksalt nok, at søge døden - for at få angsten, smerten til at gå væk, flygte fra den. Men døden er ikke at frygte; som sagt; i sig selv er den intet. Andre har - med rette - sammenlignet døden med en fødsel ind i den næste verden. Der kan være fødselsveer - både når vi fødes til denne verden og når vi fødes ind til den næste verden (når vi "dør") - men i sig selv har døden ingen effekt.

307) Kærligheden er vidunderlig og grusom. Lige så højt den kan løfte én, lige så dybe smerter kan den tilføje os. Uafklaret dødsangst kan forpuste kærligheden - gøre den grusom. Når hjertet lukker sig, når den elskede vender blikket væk - da er kærligheden grusom og da går nogle fra forstanden af sorg. Lykkelig dén der har set sin egen tilintetgørelse i øjnene - og har overlevet og bevaret forstanden. Lykkelig dén der har overvundet djævelen i sig selv.

308) Gammel smerte brænder ud. At lukke mørket ind i bevidstheden er som et mudderskred der vælter ned i en dal; langsomt, tålmodigt må man da skovle muddret og stenene væk, rydde op. Det kan tage år, mange år, men til sidst er der ikke mere.

309) Overfor dommedagsprofeternes og bekymringsindustriens dystre meldinger (fx under den kolde krig, terrorisme, klima), der bruges til at oppiske stemninger af hysteri for at kræve vidtgående politiske forandringer i egen interesse, står følgende enkle sandhed: Hvis Jorden trues, griber Gud ind.

310) At føle sig betydningsfuld og vigtig som ingen anden er et udslag af mørkets kraft. At føle sig vigtig og unik som Guds barn og som alle andre er et udslag af lysets påvirkning. Den første type menneske, den selvbeundrende type, tiltrækkes ofte af jordisk magt. Og har disse mennesker held til at opnå jordisk magt og anerkendelse er denne magt hård, kold, grusom, skruppelløs. Dette har Jorden set nok eksempler på. Samtidig har de dog brug for at maskere sig - mørkets ansigt er aldrig hvad det giver sig ud for at være. Dog har vi lov at håbe på at den grusomme og skruppelløse magttype er for nedadgående i den jordiske verden efter Ardors og de Ældstes tilbagevenden til lyset. Denne type vil dog nok ikke forsvinde lige med det samme, men aftage langsomt i tidens løb.

311) Midt i alt det grimme, midt i mordene, bedragene, krigene, kriminaliteten, onskaben, fornemmer I så ikke også tilstedeværelsen af en anden kraft - lyset, kærligheden? Og en stadig stærkere fællesmenneskelig vilje til dette lys, denne kærlighed. Det simrer under overfladen, små skridt tages hele tiden, det dæmmer.

312) Med fremkomsten af "Vandrer mod Lyset!" står to ting fast: Alle kommer før eller senere i Paradis. Og den hurtigste vej til dette mål består i at tilgive Ardur/Satan, der nu er vendt tilbage til lyset og Gud og som - i uvished - afventer menneskenes tilgivelse.

313) Verden er rig. Rig på skønhed og hæslighed, godhed og grusomhed, godt og ondt. Verden er rig på fred og på rædsel. Men den dybeste rædsel finder vi i os selv, når tanken og viljen måler mørket til bunden. Vi håber at vi kan udsætte dette øjeblik længst muligt - men en dag falder timen i slag for enhver. Da ser vi vor dybeste angst, vor rædsel - det der har gjort os til flygtninge i vort eget liv. Dette angstens og rædslens øjeblik rummer dog også i sig frelsen. For når vort totale mørke én gang er målt, da er der ikke mere. I dette rædslens øjeblik erobrer vi vor sjæls centrum. Tilbage er så en lang kamp for at overvinde vort mørke - men med vort bevidste jeg i åndens centrum er udfaldet vist: Vi kommer styrkede, ja, hele ud af kampen. Før eller senere. Verden er rig, verden gør os vise.

314) Grunde og afgrunde. I min søgen efter den totale kærlighed fandt jeg først den totale angst og fortvivlelse. Det er dragen der vogter den gyldne skat. Længe holdt den mig nede med sit frygtelige blik alene. Jeg turde ikke se den i øjnene og derfor unddrog den mig guldets hvilede på. Hvad er det der er så frygteligt ved dens blik? Det er at det rummer ens totale udslettelse. Men inden man ser dén i øjnene, vil netop denne manglende visdom skubbe én i retning af katastrofen. Det man ængstes dybest for, vil man flygte ind i. Og da ser man det - dragens blik. Men i samme øjeblik man ser det, har man overtaget. Langsomt sænker dragen blikket idet man ser ind i det, langsomt løfter man dragen ned fra den gyldne skat, langsomt hæves fortryllelsen og dragen forsvinder. Således, ved at se sin egen udslettelse i øjnene, vinder man evigheden, prinsessen og det halve kongerige.

315) Tanker, følelser og stemninger. Nært beslægtede og dog forskellige. Tanker giver følelser og stemninger, og

følelser og stemninger giver tanker. Følelser strømmer som vand, stemninger er som vandets temperatur, tanken som vandets, kildens udspring. Sindet er som en flod med et udspring, en strøm med en vis temperatur og en roligere eller mere hidsig bølgegang. Men dets dybeste grund kender kun Gud.

316) Lidelse - åndelig eller fysisk - er en realitet for rigtig mange mennesker. Men hvordan forholder vi os til vores lidelser? Den umiddelbare reaktion er den barnligt, infantile - nej, hvor er det synd for mig, ingen har det så hårdt som mig, kom og trøst mig (mor, dual, Gud). Men hvad er den modne holdning til lidelse? Hvad er det andet end tålmodighed?! Lige så sandt det er at enhver har sine smerter, lige så sandt er det, at enhver smerte under Solen har sin tid. Den barnligt, infantile, selvmedlidende holdning udstrækker lidelserne og fastholder os i offerrollen, den modne, tålmodigheden, gør os mere robuste og selvstændige overfor de smerter, som alle kender til.

317) At blive forladt af en kvinde jeg elsker og den efterfølgende konfrontation med min egen tilintetgørelse. Et skæbnespor i mit liv. Når jeg er optimistisk og skal rose mig selv, siger jeg at det er fordi jeg ikke elsker halvt men helt. Men - ved en kritisk selvransagelse må jeg indrømme, at der er noget sygeligt i min kærlighed - jeg klamrer mig til den elskede i angst for at hun skal svigte mig - forlade mig - præcis dét der i sidste ende kan få hende til at gå. Det er nok fordi at min kærlighed i virkeligheden hviler - tankemæssigt - på et forkert grundlag. Når jeg elsker, elsker jeg som var det min dual jeg var sammen med - den eneste ene. Men det er det ikke og har aldrig været det i denne inkarnation. Så min kærlighed hviler - er den aldrig så dyb - på en illusion. Men hvordan opstår disse dualforvekslinger? Og hvorfor? Måske fordi vi inderst inde længes og længes dybt efter hende eller ham - dualen - den eneste ene. Virkeligheden er bare, at dualen aldrig svigter, aldrig forlader én. Gud selv har bundet os sammen med evige, ubrydelige bånd - mand og kvinde - i åndelig betydning. Det er som en forbandelse der hviler over kærligheden. For det er jo ikke bare mig, der har disse problemer. Historier fra medierne om mænd (primært mænd) der slår deres partnere ihjel, når de forlader dem, viser de mægtige kræfter der er på spil når man tror at man mister alt. Vi søger den eneste ene - og tror at vi finder hende i den første, den bedste der sætter vort hjerte i brand. I virkeligheden er dualkærligheden langt mere rolig - og langt mere omfattende. I den dybe forelskelse raser stormene - idet vi tror at vi står overfor den eneste ene, dualen. Hvis vi virkelig en dag mødte hende eller ham, tror jeg, at det ville være en langt roligere men også en langt dybere oplevelse. Vi ville ikke svejse os selv sammen med hende eller ham med disse bånd af blod og ild, der altid brister - før eller senere. For båndene er der i forvejen - fra vor skabelse af. Det er som om den dybe forelskelse - dualforvekslingen, den falske eneste ene - er en forbandelse der hviler over menneskers kærlighed. Med tragiske og nogle gange dødelige, fatale udgange og konsekvenser. Et arketyrisk pus mørket kan spille os. I virkeligheden burde man måske være langt mere pragmatisk i sit kærlighedsliv - på Jorden har man visse behov, seksuelle og trang til at stifte familie fx - og vi kan elske hinanden roligt ud fra en fælles sympati eller åndeligt slægtskab. Og så glemme alt om den eneste ene som betingelse for at danne par med et andet menneske. Der er også det aspekt ved den desperat længselsfulde søgen efter dualen at vi da underbevidst tror at hun eller han ikke er der før vi har fundet vedkommende. Men hun er der altid. Lige her. I hjertet. Duallængslen, dualforvekslingen, den falske eneste ene, den dybe forelskelse er et omfattende problem for mennesker. Fordi den øver vold mod denne enkle sandhed. På tværs af tid, sted og dimension er hun eller han der altid. Vi skal ikke søge efter hende. Hun er her. Hun er en del af dig selv. At søge efter hende underforstår at hun ikke er her. Og så ruller helvedeshjulet. Med så dybe og omfattende åndelige smerter til følge.

318) Urtanken og Urviljens kamp ud af mørket og fremad mod lyset var en kamp på liv og død. Bestandig fristede mørket Urtanken og Urviljen (indtil denne smeltede sammen med en af lyspolerne og blev gennemsyret, upåvirkelig af mørkets kræfter og udstrålinger) med synden og i sidste ende døden - og bestandig overvandt Urtanken og Urviljen disse fristelser. I sidste ende, dybest set, er døden mørkets egentlige fristelse. Fristelsen til at give efter, at give op; dødens fristelse. Også vi børn afspejler Urtanken og Urviljens kamp ved vor kamp mod mørket - altså i sidste ende dødens fristelse. Både i begrænset (jordisk) og i ubegrænset (kosmisk - den åndelige, evige udslettelse) forstand. Men det at vi i sidste ende er oppe mod denne og disse fristelser, dødens, intethedens fristelse er præcis dét der udvikler vor tanke og vilje og følelse til det sublime. Fordi vi har intetheden som spejl - bliver vor ånd i sidste ende udviklet fuldt ud. Døden er den mørkefristelse, der skaber en grænseløs dybde i vor tanke, vilje og følelse når vi overvinder dens fristelse.

319) Fra Urkosmos' fuldstændige hvile og frem mod det punkt hvor Urtanken og Urviljen smeltede sammen med lysets to poler, hvorved Urviljen gennemsyredes totalt af lyset mens Urtanken endnu indebar mørkekomplekser, er der gået evigheder som det fremgår af "Vandrer mod Lyset!". Den første urosdirren der omtales var en første gysen tilbage for mørkets kræfter og udstrålinger, hvorefter både Tanke og Vilje er blevet lutret mere og mere. Viljens lutring har formet sig som en stadig stærkere Vilje til Lyset - hvorefter Viljen, da den smeltede sammen med den ene lyspol, er blevet upåvirkelig af mørkets kræfter og udstrålinger. Denne altbeherskende Vilje var også fundamentet for den senere totale sejr, hvor Urtanke og Urvilje smeltede sammen og Gud fremstod som

personlighed - som Lysets behersker og Mørkets besejrer - alvidende, alkærlig og almægtig. Den totale Vilje til Lyset var det der gjorde, at Tanken ikke gav op, men fortsatte sin kamp indtil den fulde sejr var nået.

320) Gud har givet ethvert af sine børn en fri tanke og en fri vilje til godt eller til ondt. Det vigtigste redskab i åndens vandring mod lyset er den frie vilje til lyset. Mere og mere vil viljen orientere sig i retning af lyset bort fra ondskab og mørke. Ved sin egen frie, selvstændige vilje til lyset og ved sin egen vilje til at stride mod det onde, kæmper enhver sig fremad mod lyset og bort fra mørket. Til sidst vil viljen kun være til lyset, og ånden vil hæve sig sejrende over mørket ved sin egen, suværene frie vilje til lyset. Da viljen er personlig og selvstændig er også sejren personlig og selvstændig. Gud sørger til alle tider for at støtte ånden i dens bestræbelser på at vandre mod lyset. Således opdrager Gud os alle til selvstændighed, ved den frie, personlige, selvstændige vilje til lyset. (*Revideret d. 28/10 2008*)

321) Udvikling gennem krise. Som psykisk syg har jeg oplevet dybe personlige problemer som jeg ikke troede jeg kunne overkomme, overvinde. Selvhad, tvangstanker mv har sat sine over 20 årige dybe spor i mit liv. Men jeg har oplevet flere gange efterhånden at selv disse dybe, smertelige spor er mulige at overvinde, langsomt, lidt efter lidt. Uden at kunne sige noget generelt om hvordan (til mulig inspiration for andre lidende) vil jeg dog sige, at det hver gang for mit vedkommende har involveret en erkendelsesproces, en tankeproces og efterfølgende en viljesakt. Jeg oplever tankemæssigt at have fundet de ømme punkter og derefter sat min vilje ind på at ændre de destruktive eller selvdestruktive mønstre. Det handler ikke om at beslutte sig for at få det bedre (hvilket måske ikke kan lade sig gøre) men om at finde de ømme punkter helt præcist. Et billede på det: Et sted løber et vildt vandløb, som truer med at oversvømme landskabet og lægge det øde. Dette ser en modig indbygger og beslutter sig for at bygge en dæmning. I starten pisker vandet mod manden og dæmningen (krisen) men efterhånden falder det til ro, finder sit leje. Det jeg bare vil sige er, at uanset hvor dybe og svære problemer man har (og jeg har haft min del) så er det muligt at få det bedre. Livet bliver aldrig let, men efterhånden bliver det til at bære.

322) Ifølge "Vandrer mod Lyset!" har Gud som Urtanke og Urvilje gennemlevet en meget langvarig udvikling før Han fremstod som Lysets behersker og mørkets besejrer. Måske var den mest kritiske fase i denne udvikling - denne kamp - den fase der fulgte umiddelbart efter den første urosdirren, der bragte ligevægtstilstanden - Urkosmos - ud af ligevægt - ved Tanken og Viljens første dragning mod lyset bort fra mørket og frem til Urtanken og Urviljens sammensmeltning med Lysets to poler. Dette kan man tænke da Viljen her endnu ikke var fuldt udrenset for mørke - Viljen indebar altså stadig mørkekomplekser og kunne stadig være draget ind i eller "fanget" af mørket. Men da Urviljen smeltede sammen med Lysets ene pol, var den fuldt lutret - Viljen var altså kun til Lyset. Herefter ved vi fra "Vandrer mod Lyset!" at der igen fulgte en lang udvikling hvor også Tanken udrensedes fuldstændigt for mørkekomplekser. Denne fase har sikkert også været ganske vanskelig at gennemleve og gennemkæmpe for Urtanken og Urviljen - men på dette tidspunkt var Viljen som sagt fuldt ud udrenset for mørkekomplekser og var kun til Lyset. Denne gennemlutrede og altbeherskende Vilje var fundamentet for den senere fuldstændige sejr da Viljen hver gang Tanken havde udrenset noget mørke og reagerede med en intensiv lyst til at indstille kampen - som det er beskrevet i "Vandrer mod Lyset!" - gav Tanken nyt mod - var altså stærk nok til at fastholde og bestandig tiltrække Tanken mere og mere. Viljen til lyset er også basis for vi børns sejr - som det var for Urtanken og Urviljen - når vi hver især engang når denne - når vi opnår tanke-vilje-enhed. Vilje til lyset er vejen til sejr over mørket.

323) Ingen er faldet dybere end Ardor, den Ældste, eller Satan som han også kaldes af mennesker. Og hans fald og synd bragte store lidelser og stor elendighed over os alle. Men efter at han vendte tilbage til Gud og lyset, efter at Kristus vandt ham tilbage - på menneskers bøn - har han givet en beretning i "Vandrer mod Lyset!" som efter min mening gør meget af skaden god igen. Her er sandheden om menneskenes oprindelse, svaret på det store hvorfor, sandheden om Guds forhold til os, sandheden om Kristus, den ældste af de Yngste og meget mere. Denne beretning og dens afsluttende inderlige bøn om tilgivelse er samtidig vejen til fred for det enkelte menneske og for menneskeheden som helhed. Kan vi fatte tillid til de meddelelser, de sandheder, der er givet i "Vandrer mod Lyset!", formår vi at tilgive ham, den Ældste, tilgive ham af hele vort hjerte, da vil han, som Kristus siger i sin tale i "Vandrer mod Lyset!" stå ved Kristi side og i sin dybe taknemmelighed søge at hjælpe os alle af sin ganske styrke. Brødre og søstre! Lad dette blive tilgivelsens epoke, lad det bliver kærlighedens, barmhjertighedens og fredens tidsalder og lad den vare så længe Jorden er!

324) Jorden er - nu snart 100 år efter Ardors tilbagevenden til lyset og Gud - på mange områder stadig præget af kaos. Et af de områder hvor der hersker kaotiske tilstande er på den såkaldte spirituelle litteraturs felt. Talrige mennesker Jorden over står frem og påstår at snart den, snart den åndelige personlighed har dette eller hint at sige til os mennesker. Men jeg tror at det er fair at sige, at snart sagt *alt* hvad der fremkommer i den jordiske verden af den slags er udtryk for bedragerier, bedragerier der virker i høj grad til skade for de lødige ting på litteraturens og

den åndelige litteratur felt. Disse bedragerier fremkommer vel typisk ud fra selvbeundring og magt- og pengebegær. I "Vandrer mod Lyset!" lærer vi, at forbindelser*kan* finde sted, men at de, når de ledes af lyset og lysets ånder; dvs med Guds tilladelse; så fremkommer de på oversanseligt initiativ og ikke ud fra ønsker fremsat fra jordisk side. Det vil sige, at der *kan* kaldes på dertil egnede mennesker (mennesker der som det første må være ydmyge overfor det givne) men jeg synes at historien viser, at det langt overvejende flertal af de såkaldt "kanaliserede" værker eller værker der hævdes at stamme fra den åndelige verden altså er rene bedragerier - ofte foranlediget ud fra menneskelige ønsker om storhed og anerkendelse og penge og overhovedet ikke fremkaldt fra oversanselig side. Så længe der på denne måde handles ud fra falske forudsætninger og ofte med ganske vildledende tanker og meninger til resultat, og så længe det overvejende flertal af menneskene ikke kender og anerkender de sandheder der er givet i "Vandrer mod Lyset!" om de oversanselige forbindelser, så længe vil tilstandene på dette område nok ikke bedres.

325) Lidelser og smerter er ikke bare negative. De giver os også en mulighed for at vokse åndeligt. Ja, ofte er det gennem lidelser og smerter at vi finder det reneste guld.

326) Den første del af menneskeåndens udvikling består i at opnå tanke-vilje-enhed ved åndens selvstændige, frie vilje til lyset, hvorved ånden bliver upåvirkelig af mørkets kræfter og udstrålinger i al evighed. Dette opnås i løbet af de mange reinkarnationer, jordeliv. Men denne udvikling er ikke tilstrækkelig til at menneskeånden kan opnå en sådan styrke, at den kan indgå i Gudsriget, Paradis. For at kunne dette må menneskeånden dække hele lysspektret, fra astralt-materielt lys til det åndelig og åndeligt-æteriske lys. Denne sidste del af udviklingen er den længste del af udviklingen for menneskeånden, men til gengæld fuldendes den i lysets skønne verdener. Når ånden er tilstrækkelig stærk - dækker hele lysspektret - og når menneskedualerne fuldtud afspejler hinanden indgår de i Guds Rige, hvor Han selv vil byde enhver der har fuldendt sin udvikling velkommen ud fra sin dybe, uendelige kærlighed.

327) Ligesom jorden skal pløjes og harves for at blive frugtbar, således skal også ånden bearbejdes for at blive blød og stærk - klar til Guds udsæd. Ofte er det vore lidelser, vore smerter der gør ånden parat og frugtbar. Den kolde og hårde bliver varm og blød i livets skole gennem århundrederne og årtusinderne. Langsomt slibes, under smerte, vore kanter af. Dér rammes en kant, dér en nerve. Og således er mennesket da en ager - pas den med omhu, gød den, så lysets sæd - og belønningen vil komme ikke hundred, ikke tusind, men tusind gange tusind fold.

328) Den måde Gud opdrager alle sine børn på er, kan det siges overordnet, langsomt at hæve hvert enkelt menneskes etiske niveau gennem talrige jordiske inkarnationer. Dette gør Han primært via karmaloven, som du sår skal du høste. Alt hvad vi sender ud, godt og dårligt, kommer på et eller andet tidspunkt tilbage til os igen - de gode ting som fred og glæde, de dårlige som smerte og lidelser. Med os på vandringen har vi en effektiv støttestav, samvittigheden (skytsånden). På et eller andet tidspunkt går det store regnestykke op, mennesket er helt (har nået tanke-vilje-enhed) og har sonet al karma - og menneskeånden siges løs fra livet på Jorden.

329) Den enkle sandhed er, at kristendommen - ligesom islam - er sølet ind i blod. De tusinder og atter tusinder af menneskeliv der er taget i disse to verdensreligioners navne kan ikke på nogen måde retfærdiggøres. Korstog, inkvisition, kætterbålene, Bartholomæusnatten og 11. september 2001 og næsten daglige selvmordsangreb verden over - intet af dette kan nogensinde retfærdiggøres. Kristendommen og islam er kompromitteret uhjælpeligt, og med den fortsatte vold graver de deres egen grav.

330) Et enkelt fejltrin - mudderet brød igennem dæmningen og overskyllede dalen - og det kan tage et liv at hæve alle stenene og vaske slammet væk igen - for rent skal der være.

331) Nu hvor Satan/Ardor er vundet tilbage og de af ham inkarnerede Ældste er døde - nu hvor mørkets magt er brudt - følger en årmillioner lang proces og kamp for at nedbryde mørkets magt i denne verden helt - en kamp som alle deltager i ved at nedbryde mørkets magt *i os selv*. Selv om mørkets magt er brudt, er det stadig massivt tilstede i vor verden. Det mest konstruktive er at sørge over det onde i én selv og i verden - i stedet for at vredes derover. Som Kong-tse sagde: "Det er bedre at tænde et lys end at bande over mørket". Derudover kan hver enkelt yde et meget værdifuldt og betydningsfuldt bidrag til at nedbryde mørkets magt *ved at tilgive Ardor*. Denne proces med at nedbryde mørkets magt bliver langvarig og kræver stor tålmodighed. Men det vi vinder ved at deltage i kampen - i stedet for at fremture i mørket, det onde - eller at opgive - er meget værdifuldt og har klare evighedsperspektiver - kampen vil danne rammen for vor evighedslykke, lysets klangbund i evighed for enhver. Og det vil knytte os alle sammen sammen i et ubrydeligt fællesskab der vil vare i al evighed. At nedbryde mørkets magt er det egentlige, fælles projekt for alle nu. Og engang vil vi i sandhed stå sammen, brødre og søstre, i denne kamp - under Guds øverste ledelse. Derfor er der så uendelig meget der kan knytte os sammen allerede nu - meget mere end der skiller os. Fællesskabet er reelt, splittelsen illusioner.

332) Forelskelse opstår ved at man projicerer sine egne længsler, ønsker og behov over i et andet menneske. Derfor elsker man i forelskelsen ikke den anden men sig selv. Forelskelsen er et udtryk for hvad man savner. Den man er

forelsket i er som en blank skærm man skriver sine inderste længsler på. Jo dybere man længes, jo mere man savner - jo dybere kan man forelske sig - og jo større bliver (selv-) bedraget. Man forfører sig selv. Som ved al forførelse og forelskelse kommer der en tid hvor man må indse, at den man "elsker" ikke er som man troede. Nej, selvfølgelig, for man troede jo at den anden var én selv. Og så får man "tømmermænd". Bedraget, forelskelsen, mørket viser sit sande ansigt ved den deraf følgende skuffelse, måske vrede og had. Det var alt sammen tomme kalorier, det var ingenting. Mørket frister og glitrer, men det forråder sin bærer.

333) Det fremgår af "Vandrer mod Lyset!" at ved Urtanken og Urviljens kæmpen sig igennem mørket - frem mod Guds emanation - blev først Urviljen udrenset for mørkekomplekser (i den periode hvor Urtanke og Urvilje endnu ikke var smeltet sammen med de to lyspoler - Urviljen gennemlutredes først helt ved sammensmeltningen med den ene lyspol) - siden Urtanken (efter at de to var smeltet sammen med de to lyspoler og frem mod Guds emanation - fremståen som lysets behersker og mørkets besejrer). Det er dog klart, at også Urtanken er blevet lutret i den første periode (inden Urtanke og Urvilje smeltede sammen med lyspolerne) - men helt gennemlutret var den, Urtanken, først da Gud fremstod. Dvs først Viljen, så Tanken (omend med de glidende overgange - som nævnt). Det fremgår også af "Vandrer mod Lyset!", at Guds Tjenere var i Urtanken og Urviljen fra det øjeblik Urtanke og Urvilje smeltede sammen med de to lyspoler - som tanker i Tanken og viljer i Viljen. Relationen mellem Gud og Guds Tjenere må gennem hele forløbet frem mod den totale sejr (Guds fremståen) have gennemspillet alle tænkelige problemer og fænomener - alle de ting som også vi mennesker har besvær med at overvinde i det daglige liv. Og det er muligt at hente en del åndelig trøst og styrke til det daglige liv ved at erkende dette - at Gud og Tjenerne har gennemgået alt - også alt det smertelige og problematiske som menneskelivet er så fuldt af. Gud kender således alt fra sin egen kamp ud af mørket, kender alt mørke (og alt lys). Tålmodighed, afmagt, dødsangst, længsel, smerte, håb, tillid - alt har Urtanken og Urviljen (og de i disse værende Tjenere) gennemlevet til den fulde sejr var nået. Da sejren var vundet og Gud og Tjenerne var fremstået må resultatet have været et ubrydeligt sammenhold og en ubrydelig kærlighed og tillid dem imellem. Dette er parallelt til det sammenhold, den kærlighed og den tillid der engang vil herske mellem alle Guds børn - når vi engang samles hos Gudfader. Vi vil da også ved selvoplevelse have kæmpet os igennem mørket - sammen - og det sammenhold vi da vil have - efter at have overvundet alt sammen - under Guds øverste ledelse og ved Hans støtte - vil vare ved i al evighed.

334) Ifølge "Spørgsmål og Svar II" no 57 var Tanken - før Tanken og Viljen samtidig reagerede overfor mørkets udstrålinger - gøs tilbage for mørket - ikke sig selv bevidst. Men i Urkosmos har Tanken været i en tilstand der kan minde om søvn - og Tanken har da haft en art "drømme" - dvs at den atter og atter har gennemspillet livet i et lyshh mørkekosmos som en art drømme. Urtanken og Urviljen indebar jo oprindeligt muligheder både til et liv i lyset og til et liv i mørket. Urkosmos var altså en fra evighed af værende dvaletilstand som bedst kan sammenlignes med den fra jordelivet så velkendte søvntilstand.

335) Kærlighed kan give den dybeste glæde eller den dybeste sorg og smerte. Jo dybere kærlighed, jo dybere glæde eller sorg. Men i det jordiske liv blander der sig altid et eller flere og mere eller mindre stærkt selviske elementer i glæden eller sorgen. For eksempel kan et tab, en adskillelse, enten ved død eller ved skilsmisse (fx) opleves som stærkt traumatisk uden at der egentlig er grund til det. Kræver en ægtefælle eller samlever eller kæreste "skilsmisse" - dvs man skilles - eller dør den elskede, så er det ikke sikkert at der fra et overmenneskeligt standpunkt er grund til sorg eller smerte. Spørgsmålet er: Sørger jeg for den elskede eller for mig selv (det selviske)? Sørger jeg fordi den elskede har begået en eller anden forfærdelig handling, som set i et reinkarnations- og karmalovperspektiv vil skade den elskede dybt, eller sørger jeg fordi jeg selv mister forbindelsen til en jeg elsker? Det første er på sin plads og rationelt set fra et overordnet lysperspektiv, det andet er et eksempel på de puds, mørket spiller os i denne verden. Ren kærlighed er aldrig selvisk. Men den jordiske kærlighed er aldrig helt ren og derfor sørger vi ofte og har smerter, som der ikke er dækning for overordnet set. Sorg og smerte er på sin plads, når andre vi elsker falder for mørket - ellers egentlig ikke. Den grundliggende tanke i dette er, at den skade vi kan påføre andre er ikke nær så dyb og alvorlig som den vi kan påføre os selv ved at handle efter mørket. Eller som jeg engang skrev: Forbryderen er sit eget værste offer. Den skade som vi kan påføre andre er overfladisk i forhold til den skade vi påfører os selv ved at skade andre. Eller sagt med andre ord: Den vi skader dybest ved at skade andre er os selv. Derfor er en sorg eller en smerte over et tab ofte en sorg eller en smerte "ud i det blå" (groft sagt) fordi den elskede som oftest ikke har skadet sig selv ved at forlade os eller ved at dø (naturligt). Eller - sagt med andre ord - sorgen og smerten er på Jorden ofte præget af selviskhed - dvs uden dækning i et overordnet lysperspektiv. Det det drejer sig om når man oplever et tab er derfor at se det overordnede, det rationelle ved tabet - og ikke lade sig overmande af mørkets kaos og eksplosionsagtige angreb når vi mister en vi elsker - det vil sige: Har den elskede skadet sig selv ved at forlade mig, eller har en forfærdelig handling fra den elskede skilt mig fra ham/hende? Hvis dette ikke er tilfældet er der egentlig, set fra den rene, den dybe kærligheds synspunkt, ikke grund til sorg og smerte. Vægten må med andre ord

lægges på den vi elsker og dennes skæbne - og ikke på os selv.

336) I disse år udspiller der sig en tragedie verden over i kraft af den meget lemfældige omgang med livet. Jeg sigter her til de mange provokerede og "legale" aborter (ifølge Guds love er det mord med mindre moderens liv er i fare som følge af graviditeten - i alle andre tilfælde er den guddommelige lov som her anført) og til de mange befrugtede æg, der bruges (=misbruges) i forskellige forskningsmæssige sammenhænge. Den guddommelige lov er udtrykt klart i menneskeord i Lejeune-erklæringens ord om, at "livet er helligt og ukrænkeligt fra undfangelse til død". I "Vandrer mod Lyset!" lærer vi endvidere, at i undfangelsesstunden (dvs når menneskeægget er befrugtet) modtager mennesket sin del af den guddommelige lysstrøm, det guddommelige element, som skal styrke og hjælpe ånden ved inkarnationen. Men denne guddommelige lysstrøm afbrydes igen når ægget destrueres eller fosteret aborteres. Derfor dømmes Gud strengt i disse tilfælde, og vi ved fra "Vandrer mod Lyset!", at den karma enhver påtager sig ved at begå mord (altså også de provokerede aborter og de destruerede befrugtede æg) er, at man i fremtidige inkarnationer skal frelse ligeså mange menneskeliv fra en brat død, som man har taget. Dette er en ufravigelig regel og lov, og derfor er den meget lemfældige omgang med liv i vore dage og tidligere en tragedie for de mennesker, der direkte eller indirekte deltager i disse misgerninger.

337) Med kærligheds tålmod skal vi sammen nedbryde det jordiske mørkes magt!

338) Guds, Guds Tjenere og Guds børns bund er den samme: Den åndelige, evige død. Kun den der har set døden i øjnene, fysisk og åndeligt, kan leve uden at flygte. Men samtidig er dette, konfrontationen med døden, det ene, der i længden og i sandhed kan bære evighedslevet. Det er livets bund - og samtidig dybden af skønheden.

339) På bunden, i en fortvivlelse og håbløshed hvor hverken lys eller mørke virker tilløkkende, hvor evighedslevet forekommer at være en frygtelig byrde, og hvor kun tilintetgørelsen virker som en løsning, fandt jeg et personligt svar, en kraft, der kan bære alle smerter: Kærligheden.

340) Gennem årene har der blandt kendere af værket "Vandrer mod Lyset!" (VmL) været ført en til tider ophedet debat om det såkaldte Bispebrevs (BB) ægthed eller uægthed. Jeg vil gerne her foreslå en metode hvorved hver enkelt kan komme til bunds i denne sag; at gøre som vi bliver opfordret til med VmL: Nøje at gennemtænke alle Bispebrevets tanker og meddelelser, og da bringe hele spørgsmålet ægthed/uægthed for samvittighedens domstol. Gør man dette, vil hver enkelt efterhånden komme til klarhed over hvorvidt BB stammer fra Gud og de Yngste eller oprindelsen er en anden. Bispebrevet kan læses i sin helhed her.

341) Kærligheden sætter fri - på liv og på død. I den jordiske verden kender alle vel til, at man mister en man elsker. Man kan blive skilt, ens kære kan dø osv. For ret at forstå kærligheden, er man nødt til at se i øjnene, at vi kan miste dem, vi elsker. I den oversanselige verden var det det, der skete da de Ældste faldt for mørket. Gud, Guds Tjenere og de Yngste mistede, for en tid, dem de alle elskede så inderligt og så varmt. Men de Ældste havde deres fulde frihed til at handle som de gjorde. Hverken Gud, Guds Tjenere eller de Yngste tvang de Ældste til at vende om; thi tvang er kærligheden fremmed, ja kærligheden dør, hvis der anvendes tvang. Kærligheden må sætte fri - og se i øjnene, at dét kan betyde, at vi mister dem vi elsker. Sætter vi ikke dem vi elsker fri, har vi allerede mistet dem. I samme grad man anvender tvang i kærlighed, i samme grad mister man dem man elsker. Åndeligt eller konkret. I virkeligheden er det endnu dybere. Gud sætter enhver absolut fri - i sin uendelige kærlighed til alle sine børn. Dette betyder, at vi alle i princippet kan miste for evigt, da Gud også har udstyret enhver med absolut frihed mht eksistensen. Forestiller man sig et dualpar, der for alvor har nået grænsen for den lidelse vi alle møder - og kræver og fastholder at blive udslettet for evigt - på trods af al hjælp og støtte der kan ydes - da må Gud og vi alle respektere deres ønske og den Almægtige må udslette dem for evigt. Endnu har dog ingen krævet en sådan fremgangsmåde af Gud. Den virkelige kærlighed spænder således over det evige liv og den evige død - dette er kærlighedens bund og sande dybde og fylde.

342) Hvilken vej kunne de Yngste tænkes at følge nu, hvor Ardor/Satan er vendt tilbage til lyset og Gud, og hvor de af Ardor inkarnerede Ældste er døde, og hvilken vej bør de følge? Der er ingen tvivl om, at der arbejdes over en bred front, ja, over alle livets områder og aspekter. Men hovedvejen forekommer mig at være, at arbejde for tilgivelsen af Ardor gennem "Vandrer mod Lyset!". Ifølge Ignatius Loyola ("Forsoningslæren og genvejen") så er det første skridt enhver må søge at tage, hvis man ønsker at betræde genvejen, tilgivelsen af Ardor. Og derfor er dette også første skridt for menneskeheden som helhed - tilgivelsen af Ardor, hvis vi sammen ønsker at betræde denne genvej. Derefter vil vi sammen kunne erkende Guds sande væsen - som kærlighedens og fredens ypperste og højeste repræsentant, og alle trygt give os ind under Hans/Hendes ledelse. Dette ville tilsammen implementere genvejen for hele menneskeheden - den kortere og korteste vej til Gud. Og tilsammen ville dette - hele menneskeheden tilgivelse af Ardor og den fælles, ensartede erkendelse af Gud som en kærlighedens og fredens Gud hvis ledelse man trygt kan give sig ind under og trygt henvende sig til i inderlig bøn - for alvor skabe bedre forhold for alle mennesker at leve under her på Jorden - vi ville da klart kunne se og føle, at det virkelig er sandt, at

djævelens trone står tom. Så de Yngstes hovedvej må være dette: At arbejde for tilgivelsen af Ardor gennem den rolige og værdige udbredelse af kendskabet til budskabet til menneskeheden fra den oversanselige verden, "Vandrer mod Lyset!".

343) Ifølge "Spørgsmål og Svar" II, no 64 skal dualerne nå til en væsensafbalancering, en total afspejling af hinanden. For de Ældstes vedkommende nåedes denne afbalancering i forbindelse med deres fald. For de Yngstes vedkommende indtraf væsensafbalanceringen da de frivilligt påtog sig den opgave at lede alle til Guds Rige og Gud. Ifølge "S&S II" no 64 er vi alle skabt med ubrydelige lysbånd til vore respektive dualer. Disse bånd elimineres imidlertid ved væsensafbalanceringen og afløses af den totale afspejling. I praksis betyder denne væsensafbalancering, at der når den er nået ikke længere er nogen - åndelig - afstand mellem dualerne. For menneskeåndernes vedkommende vil væsensafbalanceringen indtræffe når de indtræder i Guds Rige - efter den lange periode i lysets verdener, hvor de lever i nært samliv med deres respektive dualer.

344) Hvordan afpolariseres mørket? Mørket afpolariseres enten ved individets sorg og anger over onde tanker og/eller handlinger eller ved gengældelsesloven.

345) Dette er livet: En hvid trappe man kan gå opad (Lyset), og for hvert trin man tager opad et muligt fald (mørket). Af og til møder man en afsats hvor man kan puste lidt ud. Men snart kalder livet igen på os - videre opad mod større fuldkommenhed. Dette er vandringen mod lyset.

346) Den åbne og den lukkede tid. Det der virker så beroligende i litteraturen er, at vi her møder de tænkte tanker, noget, der på en måde tilhører fortiden. Modsat nuet hvori tankerne tænkes, dette brændende punkt, uafgjort, skræmmende, et nu, der er åbent, der spørger os, med et strejf af meningsløshed, hvem vi er, et aldrig ophørende spørgsmål. Intet trøster så godt som ånden, de tænkte tanker, den lukkede tid, fortiden. Modsat det åbne, brændende nu, en stadig tilblivelse under smerte, et altid uafgjort spørgsmål. Den åbne og den lukkede tid.

347) I "Spørgsmål og Svar" II, no 64 står, at Gud ønskede at skabe sine børn som dualer - det vil sige som to og to sammenhørende personligheder - mand og kvinde. Men der står ikke noget om, hvorfor Gud ønskede og gjorde dette. Personligt tænker jeg mig, at det har med kærligheden - det største af alt - at gøre. Ved at skabe os som dualer, opnåede Gud at vi børn kan opleve den maksimale og fuldkomne kærlighed. Vi kan elske af hele vort hjerte - også i åndelig forstand - og blive elsket sublimt. Netop denne detalje i Guds skaberværk forekommer mig at være noget af det smukkeste som tænkes kan - et udslag af uendelig kærlighed.

348) Ethvert menneske, der har prøvet at føle selvbeundring og magtbegær, ethvert menneske, der, i smerte og lidelse, har udslynget forbandelser mod Gud eller andre mennesker, bør kunne forstå og tilgive Satan/Ardor. Og hvem kender ikke til disse ting, hvis vi skal være helt ærlige?! Ja, vi kender vel alle til disse tanker, følelser og gerninger, og derfor bør det ikke være så svært at forstå og tilgive.

349) Der findes grundliggende to måder at tænke på: At tænke med eller uden ord. Forskellen er bla hastigheden. Den ordløse tanke er således langt hurtigere end tanken med ord. Tankens natur. Tanken der ifølge "Vandrer mod Lyset!" er altings ophav.

350) Mange menneskeånder nægter måske at tilgive Ardor, fordi de selv har forbrudt sig meget mod lyset og Gud og deres medmennesker, og derfor selv har meget at sone. Så bruger de Ardor som syndebuk, og nægter at oprejse, hvad de selv har forbrudt. Det er ulige lettere - men ret er det ikke - at skyde al skyld på Ardor og de øvrige Ældste, i stedet for at skulle se i øjnene, at man selv har forsyndet sig meget. Men derved er menneskeånderne selv med til at hæmme lysets udbredelse på vor klode, og de vanskeliggør derved i alvorlig grad deres egen vandring mod lyset. Et dækkende ord for en sådan indstilling er selvretfærdighed. Nej, alle menneskeånder må - før eller siden - forstå, at det eneste rette er at tilgive også Ardor. Men derved kan alle menneskeånder i højt grad bidrage til lysets fremme på Jorden. Det er denne valgsituation som vi står i nu, og som er afgørende for, hvor lang eller hvor kort menneskehedens vandring mod lyset bliver.

351) De Yngstes strategi overfor de Ældste og den Ældste selv, Ardor, Satan er lærerig. "Tilgiver eders fjender!" sagde Jesus af Nazareth til sine medmennesker. At tilgive og at bede for sine fjender generelt er den bedste strategi, den rette vej. Det det gælder om er at vække lyset i dem, der på forskellig vis forfølger eller skader os. Ikke at føje endnu en uret til det onde, der alt er blevet begået mod os. "Two wrongs don't make a right" som det gamle engelske mundheld siger. At der skulle gå omkring 4 millioner år før tilgivelses- og bønstrategien lykkedes overfor menneskets gamle fjende nr 1, Satan, viser dog, hvor svært det er at leve op til denne strategi eller livsindstilling. Ikke desto mindre er det den rette vej. Vi må lære at overvinde vor egen vrede, vort eget had. At gøre godt mod dem, der gør os ondt. At tilgive dem, der hader os. At bede for dem, der forsøger at skade os. At vække lyset i de formørkede sind. Dette er vejen frem.

352) Det der i "Vandrer mod Lyset!" forklares om samvittigheden må ikke forveksles med det enkelte menneske kan fornemme af omgivelsernes forventninger eller krav. Menneskets indre stemme, samvittigheden, skytsånden,

kan således meget ofte netop gå på tværs af, hvad andre mennesker forventer af én. Den ægte samvittighed tager sig fx ikke af, om man skal tage en blå kjole på til en fest, eller bekymrer sig om, om man har spist for meget i dag eller lignende. Samvittigheden, skytsånden råder således udelukkende mennesket i spørgsmål, der angår godt og ondt i alle et menneskes livssituationer og forhold. Særlig tydeligt bliver samvittighedens brud med konventioner og forventninger når det gælder de Yngstes inkarnationer blandt menneskene. Igen og igen går disse personligheder, menneskenes foregangsmænd, på tværs af "gældende normer" og bryder med medmenneskenes forventninger og krav i retning af det traditionelle når de bryder de nye veje, menneskene bør følge. Og det er vel også derfor, at de så tit står isolerede i deres menneskelige tilværelse. Som det forklares i "Vandrer mod Lyset!", så bedømmer Gud - efter hver inkarnation - ethvert menneske ud fra, om vedkommende har lyttet til og fulgt sin samvittighed, sin indre stemme, den stemme, der bestandig taler til os, vor indre fornemmelse for rigtigt og forkert, godt og ondt. Det forklares, at Gud ikke spørger til vor tro, vor religiøse, politiske eller videnskabelige tro eller overbevisning, men altså udelukkende dette ene; om mennesket har lyttet til og fulgt samvittighedens manende tilskyndelser. Heraf følger selvfølgelig også, at det slet ikke er nødvendigt at være kristen, eller muslim eller at tro på "Vandrer mod Lyset!" (omend dette er en genvej - den er ikke nødvendig, men dog en genvej til Gud) eller andet for at leve et liv til Guds fulde tilfredshed.

353) Med jævne mellemrum dukker debatten om aktiv dødshjælp op. I den forbindelse bør nogen - endnu en gang - oplyse om de faktiske forhold, så mennesket ikke griber til falske forhåbninger. De faktiske forhold er følgende: Et menneske, der fuldt bevidst begår selvmord (for døds "hjælpen" bliver af Gud set som selvmord og mord) kan ikke på denne måde undfly de lidelser, der er et sådant lidende menneske beskåret. Når det lidende menneske, der altså fuldt bevidst har valgt selvmordet, vågner op i den oversanselige verden, i sfærerne, så fortsætter de lidelser, som det søgte ved sin frivillige død at undfly, **indtil den dag og den time er nået, der af Gud var sat, som menneskets dødsstund.** Ved tålmodigt at gennemleve de lidelser, der nu er den enkelte beskåret, soner man tidligere livs forsyndelser mod de menneskelige eller de guddommelige love. Derfor er der mening med al lidelse. Ved at vælge selvmordet forpasser mennesket dels en chance for at sone, dels fortsætter lidelserne under alle omstændigheder, og dels ophobes ny karma ved selvmordet. Så sandelig; døds "hjælpen" **eringen virkelig hjælp, men derimod et flerledet overgreb, idet også de, der bistår med selvmordet af Gud bliver betragtet som mordere** - og de må i kommende jordeliv frelse lige så mange liv, som de har taget. Heroverfor står Lejeune-erklæringens vise ord: "Livet er helligt og ukrænkeligt fra undfangelse til død". Måtte dette snart - for menneskenes egen skyld - blive respekteret!

354) Vi må aldrig glemme, at verdensaltet som vi kender det, kun eksisterer i kraft af og takket være Urtanken og Urviljens kamp mod og Guds sejr over mørket. Vi må aldrig glemme dette, glemme at sætte pris på den dyrebare verden, det dyrebare lys.

355) Fremtiden i kosmos. Den fremtid i kosmos man kan læse ud af "Vandrer mod Lyset!" er, at der forestår en række meget positive begivenheder. Som den første af disse begivenheder må man antage den sidste menneskeåndens kærlige tilgivelse af Ardor. Dernæst vil den dag komme, hvor den sidste af Guds børn har opnået tankevilje-enhed, og sonet al karma, så det sidste menneske kan siges løs fra livet på Jorden. Som det tredje vil den sidste menneskeånd, eller rettere det sidste menneskeånd-dualpar, indgå i Guds Rige. Og som det fjerde vil den stund indtræde, da alt mørke er udrenset af Kosmos. Til den tid vil en fuldkommen Guddom herske suværent i et fuldkomment kosmos, og vi børn vil dele livet med Ham, Hans Tjenere, vore dualer, og alle vore brødre og søstre, dele livet i lysets kosmos, i fuldkommen skøn harmoni, fred og lykke. I al evighed.

356) Livets dilemma. Kærlighedens usikkerhed. Angsten for at blive såret. Jeg tror bare man må leve med det. Det er kærlighedens pris. Så banalt - men også almenmenneskeligt - er det. Den eneste sikre kur er at dræbe kærligheden - gøre sig hård og usårlig - men derved mister man kun sig selv, mister livet i psykisk forstand. Det er som om, angsten og smerten er i niveau med kærlighedens dybde - jo dybere man elsker, jo dybere angst og smerte - jo mere har man at miste. Den der ikke kender disse smertelige følelser, elsker ikke.

357) Dommedagsprofeter har nu som altid kronede dage. Mennesket ængstes for fremtiden. Kriser, krige, nød og elendighed bidrager til at gøde jorden for disse dystre visioner. Den egentlige grobund for dommedagsvisionerne er Ardors æteroptegnelser - optegnelser skabt mens han endnu var mørkets fyrste. Men det er muligt at hente en basal tryghed i Guds åbenbaring til menneskene, "Vandrer mod Lyset!", som bla siger, at en fælles, kosmisk dommedag ingensinde vil indtræde, og at hvis Jorden er truet, griber Gud ind. Det er rigtigt, at Jorden en dag i en fjern fremtid vil opløses i sine bestanddele - men til den tid vil intet menneske eller noget levende væsen være på kloden. Ardors æteroptegnelser *kan* udløses - ved menneskenes egen vilje til det onde - men det er ikke naturnødvendigt. Ved altid at lytte til og følge samvittighedens (skytsåndens) manende stemme vil ethvert menneske kunne bidrage til, at de mange katastrofer ingensinde indtræder konkret på jordplanet. Og - som sagt - skulle vi komme i en situation, hvor

menneskets egen frie vilje til lyset, det gode, ikke er stærk nok til at forhindre katastroferne, griber Gud ind, så situationen ikke kommer helt ud af kontrol. Jorden og menneskeheden vil således bestå, indtil alle har fulden sin udvikling her.

358) Smerte kan gøre én aggressiv og grusom. Det mest slående eksempel på dette er Ardors reaktion, da han havde inkarneret en mængde af de Ældste (også sin kvindelige dual), og indså, at han alene måtte forblive i det ødelagte rige, helvedessfæren. Den knugende smerte, mørkets knugende pres gjorde, at hadet til alt og alle vågnede i hans hjerte. Og han forbandede os alle. Og således kom hadet ind i verden. Men for den, der har hjertet på rette sted, er det let at tilgive en sådan ondskab. Ved at forstå den tilgrundliggende smerte kan man overvinde sit eget had, sin egen vrede mod den (fx Ardor), der har syndet imod én i smerte. Vi mennesker kender det også meget godt; når smerterne hjemsøger os, falder vort psykiske, åndelige overskud, og der skal ikke meget til, før grusomme ord undslipper vore læber, eller grusomme, aggressive gerninger bliver virkeliggjort i affekt. Men da sådanne gerninger ofte udføres netop i affekt (fx altså Ardors forbandelser), har også jordisk ret rubriceret forbrydelser begået i affekt under formildende omstændigheder. Ved at tilgive i stedet for at forbande synderen eller hævne sig, i ord eller gerning, bindes ubrydelige kærlighedsbånd, hvor der før var vrede og had. Had er aldrig retfærdigt, der findes ingen retfærdige argumenter for had. Så tilgiv den lidende synder i stedet for at forbande vedkommende. Føj ikke synd til synd ved at hade denne verdens grusomme, som før eller siden selv må høste den onde sæd de sår. Synderen er virkelig, som før sagt, sit eget værste offer. Endnu en grund til at tilgive - mød synderen med din forstående, tilgivende kærlighed. Sådan sår lysets sæd.

359) Psykose er en ubevidst flugt fra en ubærlig virkelighed.

360) Kunstneren bærer i sig en kerne, som han bestandig søger at udtrykke uden dog at kunne nå andet end tilnærmelser til denne kerne. Kunstneren er lykkelig ved denne kerne. Men han længes også efter de perfekte ord, de perfekte strøg, de perfekte toner, der fuldt ud kan udtrykke kernen. Den er hans drivkraft, hans brændsel. Andre har udtrykt det som et sug og en længsel. På en måde er det også en drift mod døden - for når kernen, dør kunstneren, udslukkes han. Kunst er længsel efter at udtrykke denne kerne.

361) Et overset element i det, man kalder den sociale arv, er den astrale arv. Således udsættes individet dels for udefra kommende påvirkninger (miljø) men også indefra kommende; fra den astrale hjerne. Børn af fx akademikere vil lettere end børn af ufaglærte finde sig til rette i det akademiske miljø, børn af håndværkere vil lettere og hurtigere kunne lære sig et håndværk end børn fra akademikerhjem (fx), hvis dette håndværk er nedarvet via den astrale genpart osv. Det astrale er nært knyttet til det fysiske, i denne sammenhæng det biologiske. Da der således er både indefra- og udefrakommende påvirkninger for ethvert menneske, forklarer det, hvorfor det er så svært at bryde den negative sociale arv. Skal dette realiseres, har mennesket "kun" sin ånd og dennes vilje og kraft at forlade sig på. Derfor kræver det kamp at bryde den negative sociale arv, dels mod indefra- (det astrale, biologiske) dels udefrakommende påvirkninger (fra miljøet), dels åndens kamp for at tilegne sig nye færdigheder, der ikke er nedarvede via den astrale hjerne. For en fyldigere beskrivelse af det fysiske, det astrale og det åndeliges sammenhænge og indbyrdes påvirkninger henvises til afhandlingen i "Vandrer mod Lyset!", s. 255-270 samt til "Spørgsmål og Svar" II, no 64 & no 71.

362) Lysets og mørkets natur: Lysets faste grund og mørkets hængedynd.

363) Det var evigheden, der var på spil, da Urtanken og Urviljen kæmpede sig ud af mørket - hvad skulle blive evigt, lyset eller mørket? Havde Urtanken og Urviljen ikke besejret mørket, var dét blevet evigt, eventuelt uden tanke og vilje, altså totalt livløst, den totale og evige altomfattende død. Men da Urtanken og Urviljen sejrede, og Gud emanerede sig selv, blev lyset evigt og mørket forgængeligt. Og derfor lever vi nu, som der står i "Vandrer mod Lyset!" i et kosmos, hvor mørket svinder og svinder for til sidst helt at opgå i lyset. Den dag vil komme, da alt mørke er udrenset af kosmos, og kun lyset og os allesammen, Gud, Guds Tjenere og vi, Guds børn, være tilbage. Set i denne sammenhæng er den jordiske periode kun en parentes, omend en vigtig og for manges vedkommende også en smertefuld parentes.

364) De der har lidt mest, bliver engang de lykkeligste; for det er virkelig sandt: Ligeså dyb smerten er, ligeså dyb bliver glæden.

365) Er "Vandrer mod Lysets" Guds billede for besværligt, for fremmedartet, står det for højt? Hidtil har menneskenes billede af Guddommen været af en sådan art, at man enten måtte fornægte Ham eller kun nærme sig ham i slavisk frygt. Ardor har indsneget den tanke hos menneskene, mens han endnu var ondskabens øverste repræsentant, at han var Guds jævnbyrdige, og han har inspireret menneskene til - ikke at elske - men at bruge Gud til at fordømme hinanden med; Gud er med andre ord blevet brugt i menneskenes indbyrdes magtspil - hvor Han ikke hører hjemme - en såre jordisk "gud". Hvad er det, der er så farligt ved en Gud og Fader, som *ertil at tale med*, en Gud, der er varm, har humor, som forstår alt uden at fordømme, som opdrager os til at forstå vores ansvar hver

især? Er sandheden ikke den, at denne Gud, sandhedens Gud, kan alverdens præsteskaber ikke bruge, da en sådan opfattelse med det samme ville fratage dem enhver magt; de kan ikke bruge denne Gud, fordi de så intet har at *true* med. Og derfor må opfattelsen af Gud som den varme, kærlige, trygge Fader langsomt gro frem fra folkedybet, ledet af menneskenes egen længsel efter en sådan Gud og Fader; fra person til person må dette sande Gudsbillede gro frem. Præsterne har ikke meget tilbage at gøre godt med. Deres tid er forbi. Mange mennesker tilkendegiver, at de tror, men tror helt personligt og uden om alle autoriteter og institutioner - et godt udgangspunkt i den religionernes død, der er i gang. Mennesker har ikke brug for præster, mennesker har brug for Gud.

366) Den hurtigste vej ud af de nuværende kaotiske og så lidelsesfulde forhold på Jorden - selv om denne vej måske vil tage os årtusinder, måske mere, at tilbagelægge - er *gennemsamvittighedens og tilgivelsens vej*. Ved altid at lytte til og navnlig *følge* den kærlighedens, barmhjertighedens og retfærdighedens stemme, der taler til os ved dag og ved nat, samvittigheden, og derved *også selv* stedse at være parat til at indrømme og at vedkende os det, når vi *selv* fejler, samt ved som Jesus af Nazareth sagde engang at *tilgive vores fjender* (deriblandt Satan eller Ardor), kan vi rykke den dag nærmere, hvor den store drøm; fred på Jord og i Gud velbehag ikke længere kun er en drøm, en utopi, men en realitet. At opnå denne drøm ligger det i ethvert menneskes magt at arbejde med på at realisere.

367) Vandringen mod lyset er som at gå op ad en trappe. Det kræver en vis anstrengelse, og man tager et skridt ad gangen. Hvis Gud sendte os så meget lys, at vi skulle tage 10 skridt ad gangen i stedet for det ene, ville "bukserne" hurtigt sprænge. For hvert skridt fremad mod lyset er der en reaktion fra mørket. Derfor lader Gud os tage vandringen ét skridt ad gangen, så vi ikke overvældes af mørkets reaktion - vi har tid nok; evighedsudviklingen er ikke et 100 m løb (spurt) men netop en evig vej.

368) I mange, mange år har jeg billedlig talt ligget under et forbigående, buldrende, rasende tog. Først da den sidste vogn var passeret, kunne jeg se, at der bagpå stod det ene ord: Sorg...Måske var sygdommen et forsvar mod sorgen. Sindets radikale løsning på et uløseligt problem; en sorg og en smerte, som kun tiden kunnelæge. (*tilføjelse foretaget 14/3 2010*)

369) Livsgåden. I "Vandrer mod Lyset!" s. 7 (Ardors Beretning) står: "Mine Børn, jeg siger eder: ingen Sinde formaa I at udgrunde Lysets Livsgaade, om I end søgte i al Evighed; thi I er ikke fremstegne ved eders e g e n V i l l i e s K r a f t, I ere dannede og skabte af mig, eders Fader, dannede og skabte af mit eget." Senere står der, s. 147 (Kommentaren): "D a H j æ l p e r n e (Guds Tjenere; min forklaring; cpo) e r e m a n e r e d e v e d G u d s V i l l i e, s t a a r G u d o v e r d e m, s o m d e n e n e f u l d k o m n e, s o m d e n, d e r e n e h a r d e t f u l d e K e n d s k a b t i l L i v e t s e v i g e E n e r g i." I "Spørgsmål og Svar II" no 42 står om de Ældstes fald: "Hvorfor det blev saaledes, kan der ikke gøres Rede for; thi det bunder i de paagældendes Tanke og Villie, **hvis inderste Natur er uforklarlig, og derfor uforstaaelig for Mennesker.**" Vi ved fra "Vandrer mod Lyset!" at den evige ånd består af tanke og vilje. Men sammenholder man ovenstående citater kan man konkludere, at kun Gud kender den inderste kerne i tanke og vilje, og at dette er lig med svaret på det evige livs gåde. Kun Gud har emaneret sig ved sin egen viljes kraft, og derfor kender kun Han løsningen på denne gåde - eller altså tanken og viljens inderste kerne. I "Spørgsmål og Svar II" no 57 står: "Urtanken og Urvillien kan - hver for sig - til en vis Grad betragtes som et K o n g l o m e r a t, d. v. s.: en Sammenhobning af uensartede Bestanddele. M e n d e r e s i n d e r s t e K e r n e k a n i k k e d e f i n e r e s." Dette er nok det nærmeste vi børn kommer på en forståelse af livsgåden.

370) Gennem tiderne har der været mange forskellige bud på i hvilket forhold Gud står til os mennesker, og hvad Han kræver af os. Sandheden er enkel, og kan udtrykkes ganske kort: Gud står i et faderligt forhold til det evige i mennesket, menneskets ånd, som åndens Skaber og Fader, hvorimod Han ikke har skabt det forgængelige, fysiske legeme. Gud kræver af os, at vi lytter til og følger vores samvittighed - og intet andet. Gud kræver ikke, at vi tror på noget bestemt eller på en bestemt måde - eller tror overhovedet. Så længe man lever sit liv i overensstemmelse med sin samvittighed, lever man sit liv til Guds fulde tilfredshed. Hvis ikke man gør dette, eller hvis man af og til handler mod samvittigheden, skytsåndens råd og advarsler, så medfører det ikke en evig straf, men kun et midlertidigt tilbageslag fra mørket. Dette er så noget, vi bringer over os selv. Men gennem den dybe sorg og anger over onde tanker eller handlinger, og gennem den tilgivelse, som vi alle måske kan få fra vores modpart, den eller dem vi har syndet imod, slettes syndeskylden. Thi Guds og menneskers kærlighed og barmhjertighed står over gengældelsesloven.

371) I "Vandrer mod Lyset!" s. 173 (Kommentaren, kap. VII) står: "I det Øjeblik, hvor den første svage Spire til et nyt Menneskelegeme er dannet ved Undfangelsen, modtager den sin Del af den guddommelige Lysstrøm, der binder Menneskeheden til Gud." Sammenholdt med følgende citat fra "Spørgsmål og Svar I" (Tillægget); "Endnu skal det sidste Problem - F o s t e r d r a b e t o m t a l e s. Lige fra de ældste Tider i Menneskeheden Historie har det atter og atter lydt til Menneskene fra Guds Udsendinge - de Yngste-: **ingen maa tage sin Næstes Liv!**- Selv om et

Barnefoster kun er et vordende Medmenneske, saa gælder dette ældgamle Bud ogsaa Fosterdrabet. Kun i eet eneste Tilfælde kan det tillades - og er det tilladt at dræbe Fosteret, nemlig i dette Tilfælde: hvis Moderens Liv er i Fare, enten gennem sygelige Tilstande i Legemet under den gravide Periode, eller gennem forskellige indtrædende Komplikationer under Fødselen." ; gennem denne sammenlæsning af citater fra de oversanselige intelligenser må det antages, at den klare skillelinje er **undfangelsen**; dvs sædcellens befrugtning af kvindens æg. Er undfangelsen, befrugtningen sket, og man derefter dræber det befrugtede æg, er det mord. Deraf ses det også, at de mange kasserede, befrugtede æg, de mange provokerede aborter osv osv falder ind under denne kategori, altså mord; ofte under skærpente omstændigheder (det der i "Spørgsmål og Svar I" (Tillægget) kaldes mord begået med velberåd hu). **Konsekvensen** for de implicerede parter (dvs læger, forskere, kvinder og mænd som enten får foretaget provokerede aborter eller støtter dem på forskellig vis osv) kan man læse om i "Spørgsmål og Svar I" no 16 (s. 38): "Een Lovbestemmelse under Gengældelsesloven kommer ingen uden om, hvad enten Synderens aandelige Jeg er en Menneskeand, en af de Yngste eller en af de Ældste. - Dog anvendes den ikke overfor ganske unge Menneskeand, førend disse, paa dette Punkt, er i Stand til a t r e a g e r e o v e r f o r d e r e s S a m v i t t i g h e d. - Den Paragraf, som her hentydes til, er Bestemmelsen om: at enhver der ihjelslaar et Medmenneske eller som paa en eller anden Maade er skyldig i sine Medmenneskers Død, i kommende Inkarnationer maa frelse lige saa mange Mennesker fra en brat Død, som vedkommende har dræbt eller sendt i Døden." (læs selv hele no 16). Disse ting bør enhver vide.

372) Denne verden er gennemglimtet af Den anden Verden - men i mørkets hulspejl - derfor er tydingen så vanskelig og forskelligartet. Og menneskenes længselsfulde, sørgmodige sange stiger herfra som en sagte mumlen, en fremhvisket bøn. Vi ser mørkets dårebilleder af Det store Lys - og længes. Men ingen drøm og længsel er drømt og følt forgæves - det skal alt fuldbringes - fred og skønhed til mennesket og til Guds velbehag.

373) Forelskelse er mørkets blinde efterligning af kærligheden. Som jeg tidligere har skrevet, så har mørket en "lys" side - en side, der efterligner lyset, blindt - og en rent ond, sort side. For hver kerneenergi eller fænomen i lyset, er der to modstykker i mørket - en "lys", som sagt, og en rent sort, ond side. Et gammelt ord siger, at der ikke er langt fra kærlighed til had. Dette er urigtigt. Sandheden er, at der ikke er langt fraforelskelse til had - faktisk er det samme fænomen, altså forelskelse og had - mørkets "lyse" og rent onde, sorte modstykke til og blinde efterligning af kærligheden. Dette forklarer også de mange frygtelige forbrydelser, der bliver gjort i "kærlighedens" navn (=forelskelsen) (fx når ægtefæller slår hinanden ihjel fx når den ene vil skilles), og de mange sinds- og sjælslidelser, der opstår ved ulykkelig "kærlighed" (=forelskelse). Kærlighed og forelskelse er altså væsensforskellige. Den ene understreger personligheden, både den elskedes og den elskendes (kærligheden), mens den anden udvisker personligheden (forelskelsen; smlg med "kærlighed (=forelskelse) gør blind"). Den ene er en totalt rolig, universbærende kraft (kærligheden), mens den anden er en rus og kan lægge et menneskeliv øde (forelskelsen). Kærligheden er som der står i "Spørgsmål og Svar I" no 39 lysets livsnerve, mens forelskelsen blot altså er mørkets blinde efterligning af denne kraft eller almagt.

374) Et grundtræk ved den menneskelige psykologi er skyld og vrede. Vi har en tendens til at føle os skyldige på vor eksistens - i gamle dage følte vi os skyldige overfor Gud - i dag føler vi os måske skyldige fordi vi mener, at vi belaster miljøet eller af andre grunde. Den således arketyperiske følelse af skyld markerer en skæbnesvanger forskydning af noget reelt, noget historisk. Men den er alle dage blevet brugt af magthavere til at udøve det jeg vil kalde pervers magt, undertrykkelse. Kan man få mennesker til at føle skyld, kan man få magt over dem. Mennesket har ingen grund til at føle sig skyldigt på selve sin eksistens - som vi lærer det i "Vandrer mod Lyset!" så ligger skylden, ansvaret for menneskets fysiske eksistens hos Ardor/Satan og de Ældste. Dem var det, der i ulydighed mod Gud skabte menneskets fysiske legeme - og dermed bærer de med rette ansvaret for det meste af den lidelse og elendighed som findes på denne klode. Ardor og de øvrige Ældste prøvede dog, dengang de endnu kæmpede mod Gud og menneskene, at lægge ansvaret fra sig - og over på menneskene - noget, der kun er lykkedes dem alt for godt. Det ser ud til, at mennesket ubevidst ved at de er født i synd mod Gud, selv om de ikke kender den sande historie, som vi lærer den i "Vandrer mod Lyset!" - og derfor har disse skyldforestillinger så let ved at finde indpas hos mennesker. Men mennesket har ingen skyld, intet ansvar for deres fysiske eksistens. Denne skyld, dette ansvar ligger, som sagt, alene på Ardor og de øvrige Ældste. Det evige i mennesket, menneskets ånd, er derimod skabt af Gud, og vi lærer i "Vandrer mod Lyset!", at Gud elsker hvert eneste menneske uendeligt, og at enden ikke er nær, som de arketyperiske skyldforestillinger ellers ofte hævder (enten ved "dommedag" eller ved miljøkatastrofer el lign). En konsekvens af Guds uendelige kærlighed er, at alle engang kommer i Paradis for at leve evighedslivet dér. Spørgsmålet er så: Hvordan forholder vi mennesker os rationelt og etisk til denne historie, som vi for første gang lærer om i "Vandrer mod Lyset!"? Hvordan forholder vi os til denne skyld-/ansvarsfor skydning fra de Ældstes side? Det etiske svar på de Ældstes synd er ikke had og fordømmelse, men derimod at tilgive dem. Dermed kan vi hæve

os over de gamle, fatale og arketyperiske følelser af skyld ved vor eksistens. Mennesket har ingen grund til at føle skyld fordi vi eksisterer - men vi har grund til at tilgive - og Ardor og de øvrige Ældste har brug for vor tilgivelse. 375) Da jeg var ung, var der meget larm og angst i mig. Så blev der stille. Og da der blev stille, kunne jeg høre den. Sangen. Den kunstnerne taler om. Længslen. Den er en fin strøm der løber dag og nat. Den er uden genstand. Det er ikke en længsel efter Gud, eller efter smertes ophør eller jegets død eller noget andet. Det er længslen. Sangen. En stille hvisken. Jeg tror, at det er det fineste, der findes.

376) For hvert fremskridt i lyset er der en reaktion fra mørket. Denne reaktion kan give sig udslag hos mennesket som mismod, depression eller andre gener. Dette er parallelt til Urtanken og Urviljens kamp ud af mørket (se "Vandrer mod Lyset!"), fordi også Urtanken og Urviljen oplevede en reaktion efter hver tilnærmelse til hinanden, dvs for hvert skridt ind i lyset. Så også på dette punkt afspejler mennesket Gud.

377) Den største tanke er tanken om Gud.

378) Tilliden til Gud og tilgivelsen af Ardor (Satan) er nøglen i menneskets vandring mod Lyset.

379) I flere forskellige religioner findes - mere eller mindre tydeligt - ideen om en sort og en hvid guddom, som strides om menneskene. Denne idé skyldes Ardor, som på denne vis - gennem den angst og frygt han derved kunne indgive følsomme mennesker - søgte at få større herredømme over menneskene. Sandheden om det er, at Ardor er Guds barn - og som der står et sted i VmL+ så rækker barnets arm kun kort. Da Ardor nu er vendt tilbage til lyset og Gud, skulle muligheden være tilstede for at lægge disse angstfyldte forestillinger bag os. Vi må tilgive Ardor - også dette.

380) *Bønnen* kan være de Yngstes mest magtfulde middel i opfyldelsen af løftet til Gud; at lede alle til Ham. Det vil sige fortløbende at bede for alle, alle faldne, alle menneskeånder, alle de Ældste osv. Ligesom de, de Yngste, vandt Ardor tilbage og således sejrede over mørket ved bønnens vej, således kan de sejre fuldstændig og fuldt ud indfri det givne løfte; ligeledes ad bønnens vej.

381) Sandheden gives med åben hånd, mens løgneren lukker sig om sig selv.

382) Debatten om genmanipulation lider under den mangel, at man ikke forstår, hvad man kan og hvad man ikke kan ændre på ad genmanipulatorisk vej. Mennesket består ifølge "Vandrer mod Lyset!" af tre faktorer: Det åndelige legeme (herunder den åndelige hjerne - det bevidste menneske, menneskets bevidste tanker, følelser osv), det astrale legeme (herunder den astrale hjerne - drifts- og instinktlaget i mennesket) og det fysiske legeme (herunder selvfølgelig den fysiske hjerne - det synlige menneske). Af disse tre faktorer er det primært det åndelige legeme og den åndelige hjerne, der bestemmer et menneskes personlighed, og *den åndelige hjerne kan ikke ændres ad genmanipulatorisk vej*. Det man kan ændre på ad denne vej er det astrale og det fysiske legeme (herunder altså den astrale og den fysiske hjerne). Derfor behøver man ikke at frygte, at genmanipulatorer skal frembringe "overmennesker" - hvilket egentlig i nazisternes halvfordøjede Nietzsche-læsning bare er en betegnelse for overlegne bøller. Konstruktivt kunne genmanipulationen bruges til at skabe bedre redskaber for ånderne at inkarnere i *ved at forædle det astrale og det fysiske legeme; derunder den astrale og den fysiske hjerne*.

Eksempelvis kunne man forestille sig, at man ad genmanipulatorisk vej kunne fjerne eller mildne menneskers aggressive impulser. Ej heller behøver man at frygte "det perfekte, genmanipulerede menneske" da mennesket aldrig bliver perfekt. Dertil er vi udstyret alt for mangelfuldt af vore skabere (de Ældste) og desuden lever vi i en mørkets og dødens verden; så "perfekt" bliver det aldrig. Skal genmanipulationen udnyttes konstruktivt, må vægten lægges på det legemligt (astralt og fysisk) *forædlende*, samt på forbedringer, der kan lette menneskets (det vil sige åndens) *etiske forbedring*; altså fx mildningen eller fjernelsen af de aggressive tilbøjeligheder, menneskets magtstræb osv; kort sagt: forbedringer i retning mod lyset væk fra mørket i menneskets drifts- og instinktliv, der begge hører ind under det astrale og det fysiske legeme (med deres respektive hjerner). Derudover kunne man forestille sig en rent fysisk forædlende og forskønnende, konstruktiv anvendelse af genmanipulationen.

383) Mørket, det onde, tiltrækker mørke.

384) Åndeligt mørke kan ifølge "Vandrer mod Lyset!" afpolariseres på to måder: Enten ved individets sorg og anger over syndige tanker eller handlinger, eller ved den onde tanke eller handling, hvorved imidlertid kun det gran af mørke, der i øjeblikket frister individet afpolariseres. Øjeblikket efter kan individet påvirkes af en ny mørkebølge, der så kan resultere i en lignende, syndig tanke eller handling. Det siger sig selv, at det er sorgen og angeren, der er lysets måde at afpolarisere åndeligt mørke på, mens den onde, syndige tanke eller handling er mørkets måde. Med det astrale mørke er det lidt anderledes. Her kan tanken - ved lysets hjælp - finde og udpege mørkekomplekser i den astrale genpart ved en simpel erkendelse (eller også reagerer tanken overfor astralt, instinktivt eller driftsmæssigt ubehag (en følge af det astrale mørke)). Ved erkendelsen, når det astrale mørke bliver bevidst for individet, vil lyset have fået fodfæste der, hvor der før var mørke. Efterfølgende vil mørket reagere - det vil søge at angribe lyset - hvilket kan være ret ubehageligt. Men hvis individet står fast (i kraft af sin vilje) vil mørket nå til et

kulminationspunkt - det vil kulminere - hvorefter - stadig hvis individet står fast - det vil forsvinde, elimineres. Ved udrensningen af det astrale mørke, den astrale genpart, er sorg og anger altså ikke nødvendig som ved udrensningen, eliminationen, af det åndelige mørke. Det der er vigtigt ved udrensningen af den astrale genpart er overordnet at have en *vilje* til at forædle genparten (drifter og instinkter). Viljen (men også tanken) er således central i dette aspekt af livet.

385) Kærlighedens janushoved. Den giver de største glæder og den dybeste sorg og smerte. Tilsat det jordiske element af selvished bliver den ofte også tragisk. Så græder vi over os selv og ikke over den elskede. Vi reagerer med vrede og raseri over den smerte den elskede påfører os. Måske bitterhed. Eller vi vender det indad og bliver deprimerede og utilnærmelige. Åh, dårskab, lille menneske, vi kræver så meget og giver selv så lidt. Og dog er det kærligheden vi måles på. Det almægtige menneske har overtrukket kærlighedens konto med århundreders BNP. Kærligheden er dér hvor dragerne bor men også livet.

386) I "Vandrer mod Lyset!" beskrives mørket bla som bølger. Det kan iagttages, at både fysisk og psykisk smerte - som skabes af mørket - har en lignende natur. Smerten bygges op - som en bølge i havet - den kulminerer (brydes) - og forsvinder igen. Ligesom havets bølger kommer smertebølgerne sjældent alene. De kommer, bygges op, kulminerer og forsvinder igen. Men heldigvis findes der ofte medicinsk eller kirurgisk hjælp (evt en kombination af disse), der kan afhjælpe eller lindre smerten. Måske kan dette synspunkt - denne iagttagelse - være med til at bringe håb til de mennesker, der lider af smerter.

387) De tidligt hjemvendte Ældste. I "Vandrer mod Lyset!" s. 19-20 står: "Men da en Tidsevighed var svunden fra den Stund, da nogle af de Ældste angrende svarede Guds kaldende Stemme, lod Gud paa ny sin Stemme lyde for at kalde paa dem, der endnu vare i det ødelagte Rige. Kun faa svarede Ham; thi kun faa angrede, hvad de havde syndet. Men Gud tilgav de angrende; thi Han elskede dem alle. Og Lysets strømmende Bølger droge dem bort fra det ødelagte Rige..." Af dette citat ses det, at der var to hold Ældste, som vendte tilbage til lyset og Gud, før de Ældstes senere inkarnationer. Af VmL+ fremgår det, at de først hjemvendte Ældste opholdt sig ca 2 millioner år på lyskloder, før de var gennemlutrede af lyset. Men det andet hold (disse "få" i det her citerede) vendte ifølge det givne tidsbillede først tilbage for ca 1 million år siden. Derfor må det antages, at disse Ældste stadig er i gang med deres selvudrensning for mørket og gennemlutring af lyset. Alle kunne yde disse tidligt hjemvendte Ældste en virkningsfuld hjælp ved også at bede for dem, og således lette deres vandring mod lyset.

388) De selvinkarnerede Ældste. I "Vandrer mod Lyset!" s. 21-22 står bla: "...Men er det saaledes, at I endnu ikke formaa at angre, og ville I, mod mine Ord, binde eder til jordiske Legemer, da skulle I vide, at I a l l e maa vandre under de Love, jeg har givet for Menneskeheden Fremgang; da maa I stride eder frem fra Mørke til Lys, da maa I vandre de samme Veje, Menneskeheden vandrer; men dette vil blive saare vanskeligt for e d e r; thi Mørket vil slutte sig tæt om eder, og I ville blive større end Mennesker, s t ø r r e i S y n d, L a s t e r o g S l e t h e d; thi Mørkets Angest og Rædsel vil ingen Sinde fly fra eder, og eders Lidelser ville blive meget store!" Nu ved vi (også fra VmL) at disse Ældste, som Gud her talte til, dog lod sig inkarnere. Ved således at bringe umålelige lidelser over menneskene, bragte de samtidig de samme lidelser over sig selv (gengældelsesloven). Disse Ældste fortjener vor dybeste medfølelse og medlidenhed. Derfor: Vredes ikke på dem, men tilgiv dem og bed for dem også. Da vil sorgen og angeren lettere vågne i deres hjerter, da vil deres tornefulde vandring tilbage til lyset dog lettes. Og vi vil alle have store fordele deraf.

389) Jeg har mødt Gud. Eller rettere; jeg har set og følt en svag afglans af Hans hele guddommelige, varme, uendelige kærlighedsfylde. Han gjorde mig det klart, at jeg ikke skulle tænke for meget på Ham. Længslen bliver for stærk så man bliver uegnet til at leve i denne verden. Det er her, jeg skal være en stund endnu. Dét er det rette.

390) Jo mere mørke man overvinder, jo smukkere, stærkere og mere harmonisk bliver personligheden.

391) Mørkets kosmiske funktion og rolle. Mørkets funktion og rolle i kosmos er at "trykke lyset i form" i tanken og viljen - i individet. Det er som med ædle stene eller ædle metaller; så længe stenen eller malmen kun er rå, er den ikke så meget værd, som når de er slebet eller hamret i form - når de er forarbejdede. Dette er mørkets funktion og rolle.

392) Lyset vil først nå sin fulde, guddommelige dybdeskønhed når alt mørke er udrenset og elimineret af kosmos. Dette bidrager mørket i høj grad omend indirekte til. Og vi børn bidrager også til dette hver gang vi overvinder noget mørke. Det er som et skønt maleri med kontraster og dybe skygger, som alle - Gud, Guds Tjenere og vi børn maler på; når alt mørke er udrenset og elimineret, er maleriet færdigt. Og så kan vi alle fuldt ud nyde lysets evige, fulde skønhed - i al evighed.

393) Hvorfor kan kærligheden gøre så ondt? Helt overordnet kan kærlighed deles op i to aspekter, to yderpunkter: Den rene, uselviske kærlighed og den rent selviske kærlighed. En anden måde at beskrive disse yderpunkter på er, at den rene, uselviske kærlighed fokuserer på, hvad man selv kan give den elskede, mens den selviske kærlighed

fokuserer på, hvad man selv gerne vil modtage fra den elskede. Men her på Jorden findes disse yderpunkter i blandinger, ligesom der findes et væld af nuancer og styrkegrader dem imellem. Når man forelsker sig, vil man typisk (hvis vi skal være ærlige) fokusere på alt det, vi gerne vil modtage fra den elskede. Det vil sige, at forelskelse er et eksempel på den selviske kærlighed. Men over tid kan dette ændre sig - med den samme person - så man tænker mindre og mindre på, hvad vi gerne vil modtage, og mere og mere på, hvad vi selv kan give. Dette er de lykkelige tilfælde, hvor kærligheden med tiden bliver mindre og mindre selvisk - bliver mere og mere egentlig kærlighed. Når vi elsker kan vi også i kærligheden møde sorgen. Men der er stor forskel på, hvordan sorgen ytrer sig alt efter graden af selviskhed og uselviskhed i kærligheden. Den uselviske sorg vil vi møde, hvis vi erkender, at den elskede gør sig selv ondt i en eller anden sammenhæng. Og denne sorg, den rene, uselviske sorg er, hvor dyb den end kan være, for så vidt uproblematisk - den skader ikke os selv, men vore sorgfulde tanker vil tværtimod hjælpe og styrke den elskede. Helt anderledes er det med den selviske sorg - den skader os selv - spændende fra en negativ følelse af fx forladthed over mindreværdsfølelser, dårligt selvværd til selvmord eller mord i grelle tilfælde. Det der kan gøre så ondt ved kærlighed, når vi fx mister, er altså det selviske element i kærligheden. Og der er ingen nemme løsninger - andet end over tid at søge at lutre sin kærlighed hen imod det mere og mere uselviske. Det er egentlig ikke kærligheden der gør ondt - men det selviske element (egentlig mørket), som nok altid er til stede i varierende styrkegrader i den jordiske kærlighed.

394) Tilgivelsens vej. Genvejen til Gud - den vej som der fra lysets side er arbejdet på i årmillioner for at åbne, og som nu ligger åben for enhver - er tilgivelsens vej. Tilgivelsen af ham, der i millioner af år var Guds og menneskers modstander - Ardor eller Satan. Enhver der formår at betræde denne tilgivelsens vej, denne genvej, vil blive seende - idet det mørke der ellers er mellem Ardor og os, det mørke der smerter og forvirrer tanken, derved bliver elimineret. Genvejen, tilgivelsens vej, er samtidig fredens vej - fred for den enkelte og - efterhånden - for de mange. Hvis alle ville betræde denne vej, kunne ordene - fred i sjælen, fred i verden, fred i Gud - blive sandhed. Tilgiv, bliv seende og få fred. Dette er genvejen til fred, genvejen til Gud.

395) Personligheden - ånden - vokser i samme takt som mørket overvindes.

396) Af "Spørgsmål og Svar II" no 56 fremgår det, at menneskene måske vil rette sig efter de sandheder, der gives i "Vandrer mod Lyset!" cirka 100 år efter 1930 hvor bogen ("Spørgsmål og Svar II") udkom - muligvis efter nogle tusinde år. Personligt forestiller jeg mig, at det springende punkt for hvornår tilgivelsestanken således kunne få sit afgørende gennembrud i vor verden (gennem tilgivelsen af Ardor) dels har været de da (i 1930) endnu inkarnerede Ældste (inkarnerede af Ardor), dels æteroptegnelserne. Det kunne således tænkes, at det, der ligger bag disse antydninger i no 56, dels har været, om menneskene, og da særligt de ledende indenfor det danske teologiske felt, ville formå at føre sandheden til sejr allerede før de inkarnerede Ældste havde forladt denne verden, eller om man eventuelt måtte helt ud på den anden side af æteroptegnelsernes aktivitet og indflydelse på den jordiske verden. Meget tyder nu på, at det bliver det sidste, der kommer til at ske. Personligt tror jeg, at vi ikke vil se afgørende gennembrud for lyset (omend man vil kunne spore mindre fremskridt - her tænker jeg på menneskets etiske niveau) før denne tid indtræffer - dvs før æteroptegnelserne og deres følgevirkninger er udrenset af den menneskelige verden. Derfor tror jeg også desværre, at de førstkommende årtusinder bliver smertefulde og lidelsesfulde for alt for mange mennesker, trods lysets arbejde i modsat retning.

397) I min første dagbogsoptegnelse for mere end 20 år siden skrev jeg: Hvad mon der findes i dybderne? Jeg havde det dårligt, og søgte heling og nogle svar. Det jeg fandt var: Gud. På bunden af smerten, dér hvor alt hører op, da smerten kulminerede i en frygtelig oplevelse; dér var Gud. Så mit personlige svar er: Der findes i kosmos et sikkerhedsnet, som ingen kan falde igennem. Når alt hører op, når smerten er som bjerge, der knuser én, er der dog noget, der kan bære videre. Dette er Gud, og dét er min dybeste livserfaring.

398) Gud er en alvidende, alkærlig Almagt. Han/Hun opdrager alle sine børn til at blive myndige væsner ved at lære os at overvinde mørket. Ingen kan nogensinde falde udenfor Hans/Hendes kærligheds rækkevidde. I sidste ende vil Guds kærlighed, det uendelige lys, drage alle til sig.

399) Djævelen i spejlet. I over 25 år drømte jeg om djævelen. Jeg så ham i spejlet. Så mit eget had og begær. Jeg lærte endelig at sørge over mit had og at tilgive dem, der havde forbrudt sig imod mig, dem der havde tændt dette voldsomme had. Første skridt var at indrømme over for mig selv, at jeg havde disse dybe følelser. Næste skridt var at sætte navne på. Og så måtte jeg finde ud af, hvordan jeg skulle administrere disse "besværlige" følelser. Jeg valgte sorg og anger og tilgivelse. Og derved er jeg blevet mere hel.